

Ὁρθόδοξος

Ἑκστὰς

καὶ Μαρτυρία

Περίοδος Γ΄

Ἄριθ. 6 • Ἰούνιος, 2012

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἑκσταμένων

«ORTHODOX RESISTANCE AND WITNESS»

THE OFFICIAL PERIODICAL
OF THE HOLY SYNOD IN RESISTANCE

PUBLISHER

The Standing Holy Synod in Resistance

WITH THE BLESSING OF

His Grace Bishop Cyprian of Oreoi
Acting President of the Holy Synod in Resistance

OWNER

Holy Monastery of St. Cyprian, Fili, Attica, Hellas

MANAGING EDITOR

His Grace Bishop Clement of Gardikion

TELEPHONE NUMBER

+ 30 210 2411511

TELEFACSIMILE NUMBER (Telefax)

+ 30 210 2411080

ELECTRONIC MAIL ADDRESS (e-mail)

HolySynod@synodinresistance.org

OFFICIAL WEBSITE

<http://www.synodinresistance.org>

POSTAL ADDRESS

Holy Monastery of St. Cyprian
P.B. 46006 - 133 10 ANO LIOSIA - HELLAS

Printed in Hellas

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

• Περίοδος Γ΄ • Ἀριθμὸς Τεύχους 6 • Ἰούνιος 2012 •

Περιεχόμενα

A΄. Ἐπίσημα Κείμενα

ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

- Αἱ τακτικαὶ Συνεδριάσεις Αὐτῆς, Περίοδος Ε΄, 25.1.2012-1.6.2012 ἐκ.ήμ. 5
- Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀγιορείτας περὶ Ἐνώσεως 14
- Ἐκκλησις Ἐνωτικῆ: Ἀντι-οικουμενισμὸς – Πρὸς ὑπέρβασιν τῆς πολυδιασπάσεως 17
- Ὁ Ἀντι-οικουμενισμὸς στὴν Σερβία καὶ τὴν Ἑλλάδα 19

B΄. Μελέται – Κείμενα – Μαρτυρίαι

- Τὸ Φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ Σκότος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ 27
- Ἡ Πνευματικὴ Κληρονομία μας καὶ τὸ χρέος μας 52
- Ἀποκαλυπτικὸ Δημοσίευμα σὲ πρόσφατο Βιβλίον Παπικοῦ Συγγραφέως
γιὰ τὴν ἀποφασισθεῖσα Ἐνωσι ὀρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν τὸ ἔτος 1970 54

Γ΄. Χρονικὰ Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

- Ἁγία Θεοφάνια 2012 63
- Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Κένυα 64
- Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 2012 65
- Ἡ πρώτη τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς 66

© 2012 Ἱερά Μονή Ἁγίων Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς

ISSN 1106-9651

Α΄.

Ἐπίσημα Κείμενα

ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Αί τακτικά Συνεδριάσεις Αύτης Περίοδος Ε', 25.1.2012-1.6.2012 έκ.ήμ.

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος
Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Συνεδρίασις 5η / 25.1.2012 έκ.ήμ.

ΤΗΝ Τρίτη, 25.1.2012 έκ.ήμ., συνήλθε ἡ Διάρκης Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων στήν πέμπτη Συνεδρίασις Αύτης τῆς Συνοδικῆς Περιόδου Ε', στὸ Μητροπολιτικὸ Κέντρο Αύτης, ἥτοι τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, προεδρεύοντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὡρεῶν κ. Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, καὶ συνεδρευόντων τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσσοτόμου, Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, τελοῦντος χρέη Γραμματέως.

Μετὰ τὴν κατὰ τὸ ἔθος προσευχὴ καὶ τὴν ἀνάγνωσι, ἔγκρισι καὶ ὕπογραφή τοῦ Πρακτικοῦ τῆς Συνεδρίασεως Ε' -4/30.12.2011 έκ.ήμ., ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀσχολήθηκε μὲ τὰ ἐξῆς θέματα:

1. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ ἀποφάσεων τῆς προηγουμένης Συνεδρίασεως Αύτης, ὡς καὶ γιὰ θέματα σχετικὰ μὲ Κληρικοὺς Αύτης.

2. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὸ πρόσφατο ποιμαντικὸ καὶ προσκυνηματικὸ ταξίδι τοῦ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου μετὰ ὁμάδος πιστῶν στήν νῆσο Σαρδινία τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν ὁποία ὑπῆρξε λειτουργικὴ καὶ πνευματικὴ ἐπικοινωνία ἀγάπης μετὰ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Νόρα

κ. Μιχαὴλ καὶ τοῦ μικροῦ Ποιμνίου Αὐτοῦ στὸ Κάλιαρι, ἀντιμετωπίσθηκαν σὲ εἰδικὴ σύσκεψι οἱ ποικίλες ἀνάγκες τῆς ἱεραποστολικῆς αὐτῆς περιοχῆς, πραγματοποιήθηκαν ἐπισκέψεις καὶ προσκυνήματα σὲ διάφορες περιοχὲς τῆς νήσου, ἀναζωπυρώθηκε ὁ ζῆλος γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ βοηθήθηκαν Κατηχούμενοι καὶ ἐνδιαφερόμενοι ἐκ τοῦ Παπισμοῦ νὰ ἐπισπεύσουν τὴν ἔνταξί τους στήν Ἐκκλησία.

3. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν πνευματικὴ βοήθεια καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἑτνα κ. Χρυσσοτόμου καὶ ἐν γένει τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐξαρχίας Αύτης ὑπὲρ τῆς ἐν Σουηδία Ἱεραποστολῆς Αύτης.

4. Καθώρισε τὰ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Κυριακῆς Ὁρθοδοξίας, μὲ κύριο Ὁμιλητὴ σχετικῆς Ἐκδηλώσεως τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Γαρδικίου κ. Κλήμεντα, στήν Αἶθουσα Τελετῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς.

5. Ἐνημερώθηκε σχετικῶς καὶ ἀντιμετώπισε θέματα τοῦ Μητροπολιτικοῦ Αύτης Κέντρου, ἥτοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, καὶ συνεζήτησε ἐπὶ τῆς θλιβερᾶς κοινωνικῆς καταστάσεως τῆς Πατρίδος μας, μὲ ἔμφασι στήν καλλιέρ-

γεια τοῦ γνησίου ἐκκλησιαστικοῦ ἤθους μετανοίας-αὐτομεμψίας καὶ θυσιαστικότητος στοὺς πιστοὺς τῆς Δικαιοδοσίας Αὐτῆς.

6. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν πρόσφατη ἐπιτυχή ποιμαντικὴ ἐπίσκεψι τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου στὴν Ἱεραποστολὴ Αὐτῆς στὴν Κένυα μετὰ κλιμακίου Ρουμάνων Ἀδελφῶν, συμπεριλαμβανομένων δύο Ἀρχιερέων, ὡς καὶ γιὰ τὶς προτάσεις τῶν Κενυατῶν Ἀδελφῶν, βάσει σχετικῆς Ἐκθέσεώς των, γιὰ τὴν ἐξέρεσι πόρων ὑπὲρ τῆς Ἱεραποστολῆς, τῶν ὁποίων ἐτελήφθη δεόντως.

7. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψι τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου στὶς δύο Μονὲς Αὐτῆς στὴν Ἀγγλία.

8. Ἀνέγνωσε καὶ ἐσχολίασε θετικῶς ἀδελφικὴ εὐχετήριο ἐπιστολὴ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Ἀγαθαγγέλου, Πρωθιεράρχου τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς.

9. Συνεζήτησε τὸ θέμα τοῦ τρόπου θεραπείας ἑλλειπῶν, ὡς πρὸς τὴν τρίτην κατάδυσι, Βαπτίσεων.

10. Ἀντιμετώπισε δεόντως αἴτημα πιστοῦ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχετικὸ μὲ τὴν γνωστοποίησι παλαιότερας ἀποφάσεως Αὐτῆς γιὰ πρῶην Κληρικὸ Τῆς.

11. Ἐνημερώθηκε περὶ τοῦ προσφάτου

ἐορτασμοῦ τοῦ Ἁγίου Σάββα Σερβίας στὴν Κανμπέρρα τῆς Αὐστραλίας καὶ τῶν κατ' αὐτόν.

12. Ἐνημερώθηκε καὶ ἀντιμετώπισε δεόντως θέματα σχετιζόμενα μὲ τὴν Ἱεραποστολὴ Αὐτῆς στὴν Δημοκρ. τοῦ Κονγκο καὶ στὸ Κονγκο Μπραζαβιλ (ἔξοδα γιὰ οἰκόπεδο καὶ ἀνέγερσι Ναοῦ, ἀποδοχὴ Κληρικοῦ περιπεσόντος σὲ σχίσμα, ἔκδοσις Ἡμερολογίου, Βαπτίσεις Κατηχομένων, στατιστικὰ στοιχεῖα, ἀποστολὴ ἐπ' ὀλίγους μῆνας τοῦ Ἀρχιμ. π. Μάρκου Κασέγυα στὴν Ἑνορία Ἁγίων Ἀναργύρων στὸ Σύδνεϋ Αὐστραλίας).

13. Ἐνημερώθηκε γιὰ θετικὲς προοπτικὲς ἀναπτύξεως καὶ μαρτυρίας τῶν μικρῶν Κοινοτήτων Αὐτῆς στὴν Τσεχία.

14. Συνεζήτησε τὸ θέμα τῆς χρήσεως ὑπὸ τῶν πιστῶν τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ τῶν Ἁγίων Θεοφανίων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναμένεται ἡ κυκλοφορία σχετικῆς συντόμου μελέτης πρὸς ἐνημέρωσιν παντὸς ἐνδιαφερομένου.

15. Ἐνημερώθηκε ἐπὶ ἐξελίξεων στὸν χῶρο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ Ἀντιοικουμενισμοῦ καὶ προέβη σὲ ἀνάλογο σχολιασμό.

16. Ἐνέκρινε πρόγραμμα κινήσεως καὶ ποιμαντικῆς-λειτουργικῆς δραστηριοποιήσεως τῶν Ἀρχιερέων ἐνταῦθα γιὰ τὴν προσεχῆ περίοδο τοῦ Τριωδίου.

Συνεδρίασις 6η / 24.2.2012 ἐκ.ἡμ.

ΤΗΝ Πέμπτη, 24.2.2012 ἐκ.ἡμ., συνήλθε ἡ Διάρκῃς Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων στὴν ἕκτη Συνεδρίασι Αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς Περιόδου Ε΄, στὸ Μητροπολιτικὸ Κέντρο Αὐ-

τῆς, ἥτοι τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, προεδρεύοντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὠρεῶν κ. Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, καὶ συνεδρευόντων

των Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσοστόμου, Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, τελοῦντος χρέη Γραμματέως.

Μετὰ τὴν κατὰ τὸ ἔθος προσευχὴ καὶ τὴν ἀνάγνωσι, ἔγκρισι καὶ ὑπογραφῇ τοῦ Πρακτικοῦ τῆς Συνεδριάσεως Ε' -5/25.1.2012 έκ.ήμ., ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀσχολήθηκε μὲ τὰ ἐξῆς θέματα:

1. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ ἀποφάσεων τῆς προηγουμένης Συνεδριάσεως Αὐτῆς.

2. Ἐνημερώθηκε ἐπὶ θεμάτων τῆς Ἱεραποστολῆς ἐν Ἀφρικῇ: ἐλήφθη διὰ τοῦ «Συνοδικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου» (ΣΥ. ΦΙ.ΤΑ.) δωρεὰ ποσοῦ 2.100 \$ ἀπὸ πιστὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας μας ἐνταῦθα, γιὰ τὴν ἐξόφλησι οἰκοπέδου στὸ Κονγκὸ-Μπραζαβίλ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ οἰκοδομηθῇ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου προὑπολογισμοῦ 11.000 \$ καὶ θὰ καταβληθῇ προσπάθεια γιὰ τὴν συγκέντρωσι τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ. Γιὰ τὴν ἀποστολὴ βοηθημάτων στοὺς 30 περίπου Κληρικούς μας στὸ Κονγκὸ ἀπαιτεῖται ἀποστολὴ περίπου 1.500 εὐρῶ μηνιαίως. Γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς Ἱεραποστολῆς στὸ Βόρειο Κονγκὸ ἀπαιτεῖται ἀποστολὴ ἱερῶν Σκευῶν, Ἀμφίων καὶ ὀφραμάτων, ἀξίας περίπου 1.000 εὐρῶ. Γιὰ τοὺς Κληρικούς καὶ διακονητὰς στὴν Ἱεραποστολὴ στὴν Κέννα ἀπαιτεῖται ἢ ἀποστολὴ περίπου 1.250 εὐρῶ μηνιαίως.

3. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὸ ἔργο τοῦ «ΣΥ. ΦΙ.ΤΑ.» κατὰ τὸ πρῶτο τρίμηνο λειτουργίας Αὐτοῦ (Δεκ. 2011 - Φεβρ. 2012): συνεκεντρώθησαν ἀπὸ εἰσφορὰς 19.500 εὐρῶ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα διετέθησαν στὴν ἐκπλήρωσι τῶν σκοπῶν Αὐτοῦ

16.000 εὐρῶ. Γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς Ἑλλάδος, ἀπαιτοῦνται πρὸς τὸ παρὸν περίπου 5.500 εὐρῶ μηνιαίως, οἱ δὲ τυχόν ἐπὶ πλέον προσφορὰς θὰ διατίθενται γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς Ἱεραποστολῆς στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὴν Κοινωνικὴ Διακονία Αὐτῆς. Ἐξέφρασε δὲ τὴν εὐαρέσκεια Αὐτῆς γιὰ δωρεὰς ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ-φιλανθρωπικοῦ ἔργου Αὐτῆς ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Ἀνδρῶα Μονὴ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ τὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ Ἁγίας Νεομάρτυρος Ἐλισάβετ Ἐτνα Καλιφορνίας τῶν Η.Π.Α.

4. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν ὑπάρχουσα κατάσταση καὶ τὴν προοπτικὴ ἀναπτύξεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς-ιεραποστολικῆς παρουσίας Αὐτῆς στὴν Τσεχία καὶ ἐνεθάρρυνε αὐτὴν.

5. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὸ προκῶψαν ζήτημα ἑνὸς πρώην Κληρικοῦ τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Βουλγαρία, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπευθυνθῇ ἐμμέσως εἰς Αὐτὴν, μὴ δώσασα συνέχεια στὴν ὑπόθεσι.

6. Ἀπεφάσισε ὅπως ἐντείνῃ τὶς προτροπὰς στὸ Ποίμνιο Αὐτῆς ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῶν πτωχῶν διὰ προσφορὰς χρημάτων καὶ τροφίμων στὸ Μητροπολιτικὸ Αὐτῆς Κέντρο καὶ τὶς Ἐνορίες, πρὸς καλλιέργειαν τῆς ἐν Χριστῷ Ἀλληλεγγύης.

7. Ἀπεφάσισε ὅπως ἀπαντήσῃ στὴν ληφθεῖσα Ἐκκλησι μερίδος τινὸς Ζηλωτῶν Πατέρων τῆς Ἐρήμου τοῦ Ἁγίου Ὄρους γιὰ διαβήματα ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν διεσπασμένων τμημάτων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, διὰ ἐκφράσεως εὐχαριστίας καὶ ἐπιδείξεως καλῆς διαθέσεως ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τούτου.

8. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν θετικὴ προβολὴ Ἐκκλησιολογικῶν Θέσεων

Αύτης σὲ Ἱστολόγια ἰδιωτῶν στὸ Διαδίκτυο, ἐκφράσασα τὴν εὐαρέσκειά Της.

9. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψη τοῦ Θεοφιλ. Μεθώνης στὴν Πιστοῖα τῆς Ἰταλίας, γιὰ τὸ ἐτήσιο Συμβούλιο τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς ἐκεῖ Ἐπισκοπῆς καὶ Ἐξαρχίας Αὐτῆς.

10. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν λυπηρὰ ἀνάμειξι κληρικοῦ ἐκ Σερβίας ἐκ τοῦ περιβάλλοντος τοῦ ἐπισκόπου κ. Ἀρτεμίου, στὴν πορεία τῶν ὀλαγομένων εἰς Αὐτὴν «Ἐλευθέρων Σέρβων» τῆς Αὐστραλίας, ὡς καὶ γιὰ τὴν ὀρθὴ ἀντιμε-

τώπισι καὶ ἀποπομπὴ τοῦ «ἐπιδρομέως».

11. Συνεζήτησε λειτουργικὰ καὶ ποιμαντικὰ θέματα, χρῆζοντα περαιτέρω διευκρινίσεως καὶ ρυθμίσεως.

12. Ἐνέκρινε πρόγραμμα κινήσεως καὶ ποιμαντικῆς-λειτουργικῆς δραστηριοποιήσεως τῶν Ἀρχιερέων ἐνταῦθα γιὰ τὴν προσεχῆ περίοδο τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς.

13. Ἀπέρριψε τὴν αἴτησι ἀνακλήσεως διαγραφῆς ἐκ τοῦ Ἱερατικοῦ Καταλόγου Αὐτῆς Κληρικοῦ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, τὸν ὁποῖο εἶχε διαγράψει προσφάτως.

Συνεδρίασις 7η / 16.3.2012 ἐκ.ἡμ.

ΤΗΝ Πέμπτη, 16.3.2012 ἐκ.ἡμ., συνήλθε ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων στὴν ἑβδόμη Συνεδρίασι Αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς Περιόδου Ε΄, στὸ Μητροπολιτικὸ Κέντρο Αὐτῆς, ἡτοί τὴν Ἱερά Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, προεδρεύοντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, καὶ συνεδρευόντων τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσοστόμου, Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, τελοῦντος χρέη Γραμματέως.

Μετὰ τὴν κατὰ τὸ ἔθος προσευχὴ καὶ τὴν ἀνάγνωσι, ἔγκρισι καὶ ὀπογραφή τοῦ Πρακτικοῦ τῆς Συνεδριάσεως Ε΄ - 6/24.2.2012 ἐκ.ἡμ., ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀσχολήθηκε μὲ τὰ ἐξῆς θέματα:

1. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὸ ποιμαντικὸ καὶ προσκυνηματικὸ ταξίδι τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ στὴν Γεωργία, πρὸς ἐνί-

σχυσιν τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐπαρχίας Γκλντάνι» Τιφλίδος, περὶ τοῦ ὁποῖου ἔχει ἤδη δημοσιευθῆ σχετικὸ Χρονικόν.

2. Ἐπανήλθε στὸ θέμα πρῶην Κληρικοῦ τῆς Ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Βουλγαρίας, βάσει νέων δεδομένων, καὶ ἀντιμετώπισε τοῦτο δεόντως καὶ τελεσιδίκως.

3. Συσκέφθηκε ἐπὶ προτάσεως Μέλους τινὸς ἐκ τοῦ Ποιμνίου Αὐτῆς, γιὰ τὴν εὐρύτερη γνωστοποίησι στοὺς ταγοὺς τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς Εἰσηγήσεως τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, πρὸς ἐνημέρωσιν καὶ εὐαισθητοποιήσιν αὐτῶν ἐπὶ τῶν θεμάτων Πίστεως καὶ ἀνάγκην Ὁρθοδόξου ἀντιμετωπίσεως τούτων.

4. Προβληματίσθηκε σχετικὰ μὲ τὴν ἀντιμετώπισι ἀήθους ἐπιθέσεως διὰ καταπτύστω λιβελλογραφήματος κατὰ τοῦ ἀσθενοῦντος

Σεβασμ. Προέδρου και Μητροπολίτου Αύτης από μέρους Ίστολογίου έτέρας Δικαιοδοσίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, λαβοῦσα ὑπ' ὄφιν καὶ σχετική γραπτή πρότασι περὶ τούτου ἀπὸ Μέλους τοῦ Ποιμνίου Αύτης.

5. Διευθέτησε ὀριστικά τὰ τῆς συγκλήσεως τῆς ἐπικειμένης Κληρικολαϊκῆς Συνάξεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς γιὰ τὴν Πέμπτη τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, 27.4/10.5.2012, στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς καὶ καθώρισε τὴν βασικὴ θεματολογία Αύτης.

6. Ἐνημερώθηκε ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐτνα περὶ προτάσεων πιστῶν Αύτης ἀπὸ τὸ Τορόντο

σχετικὰ μὲ τὴν ἀναγκαία ποιμαντικὴ διακονία τοῦ Ἱερομ. π. Σωφρονίου Νίκσις πρωτίστως στὸν Καναδᾶ καὶ βοηθητικῶς στὴν Αὐστραλία καὶ ἀπεφάσισε ἀναλόγως.

7. Ἐνέκρινε πρόγραμμα κινήσεως καὶ ποιμαντικῆς-λειτουργικῆς δραστηριοποιήσεως τῶν Ἀρχιερέων ἐνταῦθα γιὰ τὴν προσεχῆ περίοδο ἕως τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου.

8. Ἐξέτασε εὐμενῶς τὴν ὑποψηφιότητα γιὰ τὴν Ἱερωσύνη Μέλους ἐκ τοῦ Ποιμνίου Αύτης γιὰ ἐφημεριακὴ διακονία σὲ ἑλληνόφωνη Ἑνορία Αύτης στὸ ἐξωτερικό.

9. Ἐνημερώθηκε καὶ ἀπεφάσισε ἐπὶ θεμάτων πνευματικῆς καὶ ποιμαντικῆς φύσεως.

Συνεδρίασις 8η / 18.4.2012 έκ.ήμ.

ΤΗΝ Τρίτη, 18.4.2012 έκ.ήμ., συνήλθε ἡ Διарκῆς Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων στὴν ὀγδὴ Συνεδρίασι Αύτης τῆς Συνοδικῆς Περιόδου Ε', στὸ Μητροπολιτικὸ Κέντρο Αύτης, ἥτοι τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, προεδρεύοντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὠρεῶν κ. Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, συνεδρευόντων δὲ τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσσοτόμου, Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, τελούντος χρέη Γραμματέως.

Μετὰ τὴν κατὰ τὸ ἔθος προσευχὴ καὶ τὴν ἀνάγνωσι, ἔγκρισι καὶ ὑπογραφή τοῦ Πρακτικοῦ τῆς Συνεδριάσεως Ε' -7/16.3.2012 έκ.ήμ., ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀσχολήθηκε μὲ τὰ ἐξῆς θέματα:

1. Ὁρίσκει τὶς ἀντιπροσωπεύσεις τῶν Κοινοτήτων Αύτης τοῦ ἐξωτερικοῦ γιὰ τὴν ἐπικείμενη πρώτη τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ

Συνεδρίασι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς.

2. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὶς κατ' ἰδίαν συναντήσεις Μελῶν Αύτης μὲ Κληρικοὺς ἐτέρων Δικαιοδοσιῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ὡς καὶ γιὰ τὴν μέχρι στιγμῆς εὐμενῆ ἀποδοχὴ τῆς προσφάτου Ἐπιστολῆς Αύτης πρὸς Ἀγιορεῖτες Πατέρες γιὰ τὸ θέμα τῆς Ἐνώσεως.

3. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν σύνταξι καὶ ἀποστολὴ εἰδικῆς Ἐκθέσεως ὑπὸ τῆς Γραμματείας Αύτης σχετικὰ μὲ τὶνα φερόμενον ὡς ὑψηλόβαθμο κληρικὸ τοῦ περιθωριακοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ χώρου, προκειμένου νὰ συνειδητοποιήσῃ κληρικὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ, χειροτονηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ποῦ ἐνεπλάκη ἀπὸ ἄγνοιά του.

4. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὶς πρόσφατες ποιμαντικὰς ἐπισκέψεις τοῦ Θεοφιλ. Μεθώνης στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Νότιο Ὀσσετία.

5. Παρέσχε εὐλογία γιὰ τὴν τέλεσι κατὰ

διαστήματα Θ. Λειτουργίας στην ρουμανική γλώσσα σὲ Ναὸ Αὐτῆς γιὰ τοὺς διαμένοντας στὴν Ἑλλάδα πιστοὺς τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ρουμανίας.

6. Διασκέφθηκε γιὰ τὸ πρόβλημα ἐφημεριακῆς ἐξυπηρετήσεως Ἐνορίας Αὐτῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ.

7. Συνεζήτησε καὶ ἔδωσε ὁδηγίες γιὰ τὴν σύνταξι ὑπὸ τῆς Γραμματείας ἀπαντήσεως σὲ ἐπιστολὴ Κληρικοῦ Αὐτῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἢ ὅποια περιεῖχε προβληματικὰ σημεῖα.

8. Ἐξέτασε αἴτησι ὑπαγωγῆς φερομένου τινὸς ὡς ἱερομονάχου ἀπὸ τὸν περιθωριακὸ παλαιοημερολογιτικὸ χῶρο, τὴν ὁποίαν ἀπέριριψε.

9. Συνεζήτησε τὸ ὄντως ἀξιοπαρατήρητο γεγονός τῆς ἀτοπροαιρέτου ἀρνήσεως τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ φερομένου μέχρι πρότινος ὡς ἀρχιεπισκόπου Μιλάνου Εὐλογίου, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται δημοσίως νὰ λειτουργῇ πλέον ὡς ἀρχιμανδρίτης, ὑπεγράμμισε δὲ τὴν ἐπαλήθευσι καὶ ἐπιβεβαίωσι τῆς ἀπὸ ἐτῶν παγίας θέσεως Αὐτῆς, ἀμφισβητοῦσης τὴν ἐγκυρότητα τῆς ἐπισκοπικῆς αὐτοῦ ιδιότητος,

ὡς καὶ τὴν ἔλλειψι ἐκκλησιαστικῆς ταυτότητος καὶ σοβαρότητος τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

10. Συνεσκέφθη γιὰ τὸ γεγονός τῆς διαδόσεως καὶ μέσῳ τοῦ Διαδικτύου μιᾶς ἀχαλινώτου ὀρθοδοξοφανοῦς προφητολογίας, ἢ ὅποια ὡς φαίνεται ἐπηρεάζει πολλοὺς, καὶ ἀνεγνώρισε ἐκ νέου τὴν ἀναγκαιότητα δημοσιεύσεως ὑπαρχούσης εἰδικῆς περὶ τὴν προφητολογίαν Ἐργασίας Αὐτῆς, πρὸς διάλυσιν τῆς παραπληροφορήσεως καὶ τῆς πνευματικῆς ἐκτροπῆς.

11. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν σύνταξι Ἐκθέσεως ὑπὸ τῆς Γραμματείας Αὐτῆς περὶ τῶν τρεχόντων Ἀντι-οικουμενιστικῶν καὶ Οἰκουμενιστικῶν συμβάντων στὴν Ἑλλάδα καὶ εὐρότερα, γιὰ τὴν εὐχερέστερη ἀξιολόγησι, ἀλλὰ καὶ ἀντιμετώπισι τῶν σχετικῶν ἐξελίξεων ὅποτε κριθῇ τοῦτο σκόπιμον.

12. Συνεζήτησε θέματα ἀφορῶντα στὴν καλύτερη ὀργάνωσι καὶ ἀνάπτωσι σὲ διαφόρους πρακτικοὺς τομεῖς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Αὐτῆς Κέντρου, ἤτοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς.

Συνεδρίασις 9η / 12.5.2012 ἐκ.ἡμ.

ΤΗΝ Παρασκευή, 12.5.2012 ἐκ.ἡμ., συνήλθε ἡ Διάρκῃς Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων στὴν ἐνάτη Συνεδρίασι Αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς Περιόδου Ε΄, στὸ Μητροπολιτικὸ Κέντρο Αὐτῆς, ἤτοι τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, προεδρεύοντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, συνεδρευόντων δὲ τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσσοτόμου, Μεθώνης

κ. Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, τελοῦντος χρέη Γραμματέως.

Μετὰ τὴν κατὰ τὸ ἔθος προσευχὴ καὶ τὴν ἀνάγνωσι, ἔγκρισι καὶ ὑπογραφή τοῦ Πρακτικοῦ τῆς Συνεδρίασεως Ε΄ - 8/18.4.2012 ἐκ.ἡμ., ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀσχολήθηκε μὲ τὰ ἐξῆς θέματα:

1. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὸ πρόσφατο προσκύνημα τῶν Θεοφιλ. Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου καὶ Μεθώνης μὲ ὁμάδα Μοναχῶν καὶ Λαϊκῶν

στοὺς Ἁγίους Τόπους.

2. Ἀπεφάσισε ὅπως θέσει ἐπιτίμιο Ἀργίας ἔξι μηνῶν ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας στὸν πρὸ ἡμερῶν ἀποχωρήσαντα ἄνευ λόγου καὶ εὐλογίας Ἱερομόναχο Παχώμιο (Anton) Ἀγιοκυπριανίτη, εὐχρηθεῖσα γιὰ τὴν μετάνοια καὶ ἐπιστροφή του.

3. Ἀπεφάσισε ὅπως μεταβῆ στὴν Σλατιοάρα τῆς Ρουμανίας ὁ Θεοφίλ. Μεθώνης γιὰ νὰ παραστῆ σὲ σύσκεψι μὲ τοὺς ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Βλάσιο Ρουμάνους Ἀδελφοὺς Ἀρχιερεῖς, κατόπιν λήψεως σχετικῆς προσκλήσεως πρὸς τοῦτο, γιὰ συζήτησι ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων.

4. Διασκέφθηκε γιὰ τὸ πρόβλημα ἐφημερικῆς καλύψεως ἑλληνοφώνου Ἱενορίας Αὐτῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατόπιν λήψεως σχετικῆς ἐπιστολῆς.

5. Ἀπεφάσισε ὅπως γίνῃ ἀποδεκτὴ ἡ αἴτησις ὀπαγωγῆς εἰς Αὐτὴν τοῦ Ἱεροδιακόνου Βίκτωρος Σβετκόβσκυ, προερχομένου ἀπὸ τὴν «Ἐκκλησία ΓΟΧ Ἑλλάδος» (ἀρχιεπ. Καλλινίκου).

6. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν αἰσία ἔκβασι σχετικά μὲ τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖο εἶχε προκύψει ἐσχάτως ἀπὸ ἀπόψεις Κληρικοῦ Αὐτῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ.

7. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν πρόσφατη συνάντησι καὶ οἰκοδομητικὴ συζήτησι τοῦ Θεοφίλ. Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου μὲ δύο

Ζηλωτὰς Ἀγιορείτας Πατέρας ἐνταῦθα, σχετικά μὲ τὸ θέμα τῆς ἐνώσεως τῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀντιμετώπισι τοῦ σοβαροῦ προβλήματος ἀπὸ τὴν τείνουσα νὰ καθιερωθῆ ἐσχάτως πρακτικὴ τοῦ «ἀναβαπτισμοῦ» τῶν νεοημερολογιτῶν ὑπὸ τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

8. Συνεζήτησε γιὰ τὴν πρόσφατη ἐπιτυχῆ πρώτη τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ Σύναξι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς καὶ τὴν ἀγαθὴ διεξαγωγὴ καὶ ἔκβασι Αὐτῆς.

9. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὶς ἀπαιτούμενες οἰκονομικὲς ἀνάγκες σχετικά μὲ τὴν ὀλοκλήρωσι τμήματος τῆς ἀνεγειρομένης Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἱεραποστολῆς Αὐτῆς στὴν περιοχὴ τῆς Κανάγκας τοῦ Κουγκό, ὡς καὶ γιὰ τὴν προώθησι τῆς νομικῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Ἱεραποστολῆς στὸ Κουγκό, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀνταποκριθῆ δεόντως βάσει τῶν δυνατοτήτων Αὐτῆς.

10. Ἐνημερώθηκε γιὰ τρέχοντα ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα καὶ ἀντιμετώπισε διάφορα λειτουργικά, ποιμαντικά καὶ πρακτικὰ θέματα.

11. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν δευτέρη Ἐκθεσι τῆς Γραμματείας Αὐτῆς περὶ ἀξιωμανημονεύτων προσφάτων Οἰκουμενιστικῶν καὶ Ἀντιοικουμενιστικῶν συμβάντων στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, τὰ ὁποῖα συνεζήτησε καὶ ἀξιολόγησε δεόντως.

Συνεδριάσις 10η / 1.6.2012 έκ.ήμ.

ΤΗΝ Πέμπτη, 1.6.2012 έκ.ήμ., συνήλθε ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἑνισταμένων στὴν δεκάτη Συνεδριάσι Αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς Περιόδου Ε', στὸ Μητροπολιτικὸ Κέντρο

Αὐτῆς, ἥτοι τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, προεδρεύοντος τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Ὠρεῶν κ. Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου,

συνεδρευόντων δὲ τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσοστόμου, Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, τελούντος χρέη Γραμματέως.

Μετὰ τὴν κατὰ τὸ ἔθος προσευχὴ καὶ τὴν ἀνάγνωσι, ἔγκρισι καὶ ὑπογραφή τοῦ Πρακτικοῦ τῆς Συνεδριάσεως Ε΄ - 9/12.5.2012 ἐκ.ήμ., ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀσχολήθηκε μὲ τὰ ἐξῆς θέματα:

1. Παρέδωσε, μέσῳ τοῦ «Συνοδικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου», τὸ χρηματικὸ ποσὸν τῶν 1.350 εὐρῶ γιὰ τὴν κάλυψι αἰτηθέντων στὴν προηγουμένη Συνεδρίασι Αὐτῆς ἐξόδων ὑπὲρ τῆς Ἱεραποστολῆς Αὐτῆς στὸ Κονγκό.

2. Ἐξέφρασε τὸν σοβαρότατο προβληματισμὸ Αὐτῆς ἐξ ἀφορμῆς μαρτυρίας ἐνηλίκου πρώην νεοημερολογίτου, ὁ ὁποῖος ἀναβαπτίσθηκε πρόσφατα ἀπὸ κληρικὸ τῆς «Ἐκκλησίας ΓΟΧ Ἑλλάδος» ἀπὸ μόνη τὴν ἀπλῆ εἰκασία ὅτι δὲν θὰ ἐβαπτίσθηκε, ὅταν ἦταν βρέφος, μὲ τὸν πλήρη καὶ ὀρθὸ τύπο.

3. Ἀνέγνωσε τὴν ἀπαντητικὴ ἐπιστολὴ Ζηλωτοῦ Ἀγιορείτου Ἱερομονάχου στὸ Γράμμα Αὐτῆς, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀποστείλει καὶ δημοσιεύσει ἐξ ἀφορμῆς σχετικῆς ἐνωτικῆς ἐκκλήσεως Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ἀπεφάσισε δὲ ὅπως ἀνταποκριθῆ δεόντως στὰ αἰτήματα τῆς ἐγγενοῦς αὐτῆς ἐπιστολῆς.

4. Ἐρρῶθιμισε τὸ θέμα ἐκκρεμούντων βελτιώσεων στὸ ἐγκριθέν κείμενο ἀπὸ τὴν πρόσφατη Κληρικολαϊκὴ Σύναξι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς «Ἐκκλησις Ἐνωτικῆ: Ἀντι-οικουμενισμὸς – Πρὸς ὑπέρβασι τῆς πολυδιασπάσεως», ἀπεφάσισε δὲ τὴν ἄμεσο ἀνάρτησι τοῦ κειμένου στὴν Ἰστοσελίδα Αὐτῆς.

5. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν πρόσφατη συνάντησι τοῦ Θεοφιλ. Μεθώνης μὲ τὴν

Ἱεραρχία τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Ρουμανία καὶ καθώρισε τὸ πρόγραμμα μεταβάσεως Ἀντιπροσωπίας Αὐτῆς στὴν Ρουμανία γιὰ περαιτέρω συζήτησι ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων μὲ τοὺς Ρουμάνους Ἀδελφοὺς καὶ συμμετοχὴ στὴν Πανήγυρι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Σλατιοάρα.

6. Ἀπέρριψε αἴτησι ὑπαγωγῆς εἰς Αὐτὴν κληρικὸ τινος προερχομένου ἐκ τοῦ πατριαρχείου Βουλγαρίας, ὁ ὁποῖος σχετίσθηκε πρόσφατα μὲ ὀμάδα τοῦ περιθωριακοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ χώρου στὴν Ἑλλάδα.

7. Ἐνημερώθηκε γιὰ σημαντικὴ δικαστικὴ ἀπόφασι στὴν Αὐστραλία, ἐννοικὴ ὑπὲρ τῶν σερβικῶν Κοινοτήτων, οἱ ὁποῖες ἔχουν ὑπαχθῆ εἰς Αὐτὴν κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθόν.

8. Ἐρρῶθιμισε τὰ τῆς ἀφίξεως ἐνταῦθα πρὸς ἐκκλησιαστικὴν ὑπαγωγὴν εἰς Αὐτὴν Διακόνου τινός, Σέρβου τὴν καταγωγὴν, ὡς καὶ τὰ τῆς χειροτονίας του εἰς Πρεσβύτερον, προκειμένου νὰ ὑπηρετήσῃ σὲ σερβικὴ Ἐνορία Αὐτῆς στὴν Αὐστραλία.

9. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν πρόσφατη ποιμαντικὴ ἐπίσκεψι τοῦ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου στὶς Ἱεραποστολικὰς Κοινότητες Αὐτῆς στὴν Σουηδία, ἡ ὁποία χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ πολλὰς εὐλογίας.

10. Ἀπέρριψε σχετικὰς προτάσεις γιὰ ἄσκησι Οἰκονομίας ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐνδεχόμενο χειροτονίας προσώπου τινός στὴν Ἱερωσύνη, ὡς καὶ τὴν τέλεσι Γάμου ἐκτὸς Ἐνορίας, ἐνέκρινε δὲ τὸν ἐπίσημο διορισμὸ ὡς μονίμου καὶ σταθεροῦ Ἐφημερίου γιὰ τὴν Ἐνορία Παναγίας Γιάτρισσας στὸ Ἀσπρόχωμα Καλαμάτας Μεσσηνίας τοῦ Αἰδεσιμ. Πρεσβυτέρου π. Δημητρίου Παλιάκου.

11. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν πρόσφατη

Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀδελφῆς ΡΟΕΔ ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Ἀγαθάγγελο, ὡς καὶ γιὰ πρόσφατη συνέντευξι τοῦ ἐν Σερβίᾳ ἐπισκόπου κ. Ἀρτεμίου, περιέχουσα ὀρθά, ἀλλὰ καὶ προβληματικὰ σημεῖα.

12. Ἐνέκρινε πρόγραμμα κινήσεως καὶ ποιμαντικῆς-λειτουργικῆς δραστηριοποιήσεως τῶν Ἀρχιερέων ἐνταῦθα γιὰ τὴν προσεχῆ

περίοδο ἕως τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἰουνίου.

13. Ἐνημερώθηκε, βάσει τῆς Ἐκθέσεως Γ' τῆς Γραμματείας Αὐτῆς, ἐπὶ ἀξιωματημιονεῦτων προσφάτων Οἰκουμενιστικῶν καὶ Ἀντιοικουμενιστικῶν συμβάντων στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, τὰ ὁποῖα συνεζήτησε καὶ ἀξιολόγησε δεόντως.

Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀγιορείτας περὶ Ἐνώσεως

Ἀριθ. Πρωτ. 626

Ἐσιώτατον
π. Σπυρίδωνα Ἱερομόναχον
Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον
Ἀγίου Σπυρίδωνος
Ἱερὰν Σκῆτην Ἀγίου Βασιλείου
εἰς Ἅγιον Ὄρος

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 16ῃ Μαρτίου 2012 εκ.ἡμ.
Πέμπτη Ε΄ Νηστειῶν, Μ. Κανόνος
Ἀγίου Μάρτυρος Σαβίνου

Ἐσιώτατε Γέροντα π. Σπυρίδων· Ἐσιώτατοι Γέροντες καὶ Πατέρες·

Ἀσπαζόμεθα Ὑμᾶς ἐν φιλήματι ἀγίῳ Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Ἐνότητος ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ, εὐχόμενοι ταπεινῶς, ὅπως ἡ Ὑπερευλογημένη Θεοτόκος ἐνισχύῃ, ὁδηγήῃ καὶ προστατεύῃ Ὑμᾶς εἰς τοὺς κόπους τῆς ἀσκήσεως, πνευματικῶς καὶ σωματικῶς.

Εὐχαρίστως ἐπικοινωνοῦμεν μεθ' Ὑμῶν διὰ τὸ ὄντως ἐλπιδοφόρον μήνυμα τῆς ἐνότητος, τὸ περιεχόμενον εἰς τὴν ἀπὸ 23.12.2011 ἐκ.ἡμ. τιμίαν Ὑμῶν Ἐπιστολὴν-Ἐκκλησίαν, τὴν ἀπευθυνομένην «τοῖς ἀντιδιατιθεμένοις τῇ παναιρέσει τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐνισταμένοις πατροπαραδότως ἀπὸ τοῦ 1924 τῇ ἡμερολογιακῇ καινοτομίᾳ».

Ἐν πρώτοις, σπεύδομεν νὰ ζητήσωμεν εἰλικρινῶς συγγνώμην διὰ τὴν καθυστέρησιν τῆς ἀπαντήσεώς μας, ὀφειλομένην ὄχι βεβαίως εἰς ἀμέλειαν, ἀλλ' εἰς τὸν φόρτον τῶν ποιμαντικῶν μας ὑποχρεώσεων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὅτι ἔδει ἡ τιμία Ὑμῶν Ἐπιστολὴ-Ἐκκλησίαις νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου, πρὸς συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν.

Ἐν συνεχείᾳ δέ, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογή-

σωμεν ὅτι εἴσθε ἀξιέπαινοι καὶ μακάριοι, Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, διότι ὄχι μόνον ἀπασχολεῖ Ὑμᾶς ἡ ποθητὴ ἀπὸ ὅλους ἔνωσις τῶν ἀντιδιατιθεμένων τῇ αἵρέσει τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνεργεῖτε ὡς εἰρηνοποιοί, οὕτω δὲ οἱ ὀσιακοὶ Ὑμῶν πόδες καθίστανται ἔτι ὠραιότεροι, εὐαγγελιζομένων Ὑμῶν εἰρήνην καὶ καταλλαγὴν.

* * *

Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποσιωπηθῇ, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ἐπιστολὴ-Ἐκκλησίαις μᾶς προεκάλεσεν ὄχι μικρὰν ἔκπληξιν, καθ' ὅσον ἀνέκαθεν, ἰδίως ὅμως κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ παρελθόντος σωτηρίου ἔτους 2011, ἡ καλὴ ἀνησυχία ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου θέματος, τῆς ἐνώσεως δηλαδὴ τῶν ἐνισταμένων πατροπαραδότως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ηὔξανετο συνεχῶς.

Ἡεποίθησίς μας ἦτο πάντοτε, ὅτι «ἡ πολυδιάσπασις ἐντὸς τοῦ Πατρίου πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολῇ καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀντιπαρερχώμεθα αὐτὴν εὐκόλως», ὁ δὲ «ἐφησυχασμὸς εἶναι πλέον τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀνευθυνότητος ἐναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων».

Ἡ θεώρησις μάλιστα τοῦ ζητήματος τῆς ἐν λόγῳ πολυποθήτου ἐνώσεως μέσῳ καὶ τῆς πολυμόρφου Κοινωνικῆς Κρίσεως, τὴν ὁποίαν βιώνει ἐντόνως ἡ Πατρίδα μας, αὐξάνει ὁλονὲν καὶ περισσότερον τὴν καλὴν ἀνησυχίαν περὶ τῆς καταλλαγῆς τῶν διίσταμένων.

Διότι, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ συμφωνῆτε καὶ Ὑμεῖς, σεβαστοὶ Πατέρες, εἶναι ἀδιανόητον νὰ ἀντιμετωπίζεται ἡ παροῦσα καὶ παρατεινομένη Κοινωνικὴ Κρίσις μὲ Ἀλληλεγγύην, Συνεργασίαν καὶ Ἀποτελεσματικότητα ἀπὸ ομάδες καὶ δίκτυα ὑγιοῦς δράσεως, παρεμβάσεων καὶ πρωτοβουλιῶν, ἐνῶ οἱ Ὀρθόδοξοι τοῦ Πατρίου νὰ παραμένουν ἢ ἐπαναπαύονται περιχαρακωμένοι εἰς παγιωμένας προκαταλήψεις, χωρὶς εὐαισθησίαν καὶ δημιουργικότητα, χωρὶς ἐνίοτε σοβαρότητα, θεωροῦντες μάλιστα τὴν ἄγνοϊαν, τὴν ἀνευθυνότητα, τὴν ἀσυνέπειαν καὶ τὴν ἀδιαλλαξίαν ὡς πλεονεκτήματα!...

* * *

Δυστυχῶς δὲ καὶ ὄχι μόνον μέχρι τούτου, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀνιδιοτελεῖς ἐνωτικὰς προσπαθείας ὑπονομεύοντές τινες, μὲ τρόπον μάλιστα ἡκιστα εὐαγγελικόν, ἀποδεικνύουν ὅτι δὲν ἐμφοροῦνται ὑπὸ τῆς «ἄνωθεν σοφίας», ἡ ὁποία «πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθὴς, μεστὴ ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος» (Ἰακ. γ' 17-18).

Περαιτέρω δέ, καθίστανται καὶ ἀντιπατερικοί, μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν προτροπὴν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου πρὸς τὸν Σεβαστείας Εὐστάθιον (Ἐπιστ. ΡΙΘ')

«Παρακαλῶ, νὰ κάμη ἡ εὐσπλαγχνία σου ὅ,τι εἶναι δυνατόν... Νὰ προσπαθῆς μὲ τὴν ἀγάπην σου μᾶλλον νὰ συνενώσης

τὰ διίστάμενα μέρη καὶ ὄχι νὰ ἐπιτείνῃς τὴν διάστασιν ἐκείνων ποὺ ὀδηγοῦνται εἰς σχίσμα» [«κατασφίγγειν μᾶλλον τὰ διίστάμενα ἢ τοῖς πρὸς διάστασιν ὠρμημένοις συνεπιτείνειν τὸν χωρισμόν»].

* * *

Τελικῶς, ἡ πολυετὴς ὀδυνηρὰ πείρα μᾶς ἔχει ἀποδείξει, ὅτι τραγικώτερα καὶ τῆς πολυδιασπάσεως ἐντὸς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ δημιουργία καὶ παγίωσις ἐνὸς ἡθους αὐτοδικαιωτισμοῦ καὶ ἀπομονωτισμοῦ, ἐντὸς ἐνὸς κλίματος νοσηρᾶς ἐσωστρεφείας καὶ ἀνταγωνισμοῦ, ὥστε νὰ ἀναστελλεται συνεχῶς ἡ διάθεσις νὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸ ἐγὼ εἰς τὸ ἐμεῖς.

Ἐπομένως, μία πρώτη ἰδέα-πρότασις ἐκ μέρους μας, ἡ ὁποία ἔχει μάλιστα ἐκφρασθῆ δημοσίως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας (Ὀκτ. 2010), εἶναι νὰ ἀναγνωρίσωμεν ἕκαστος τὰς δυνατότητας καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ ἄλλου· νὰ κινηθῶμεν εἰς μίαν ὑπέρβασιν τοῦ συλλογικοῦ ἐγωῖσμοῦ· νὰ αὐξήσωμεν τὴν εὐαισθησίαν καὶ τὴν ἀνησυχίαν μας διὰ ἐνότητα ἐν Χριστῷ ἐναντι τῶν προκλήσεων, τὰς ὁποίας θέτει συνεχῶς ἡ πολυμερὴς Οἰκουμενικὴ Κίνησις· νὰ γίνωμεν ἐπὶ τέλους πρόθυμοι διὰ θυσίας, συνεργασίαν καὶ κοινὴν δρᾶσιν, παρὰ τὰς διαφορὰς εἰς τὴν ἐκκλησιολογικὴν αὐτοσυνειδησίαν καὶ πρὸς ὑπέρβασιν σὺν τῷ χρόνῳ αὐτῶν, θεία βοήθεια.

Ἡ προσπάθεια αὐτή, ἐν προσευχῇ, μετανοίᾳ καὶ ἀγάπῃ, θὰ μᾶς βοηθήσῃ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ ἐντοπίσωμεν ἀπαθῶς πλέον καὶ ψυχραίμως ποῖα ἀκριβῶς καὶ πραγματικῶς τὰ διαιροῦντα καὶ τί δέον γενέσθαι πρὸς πλήρη ἔνωσιν καὶ ὁμόνοϊαν τῶν τοῦ Πατρίου Ὀρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν.

Δὲν ἀγνοοῦμεν βεβαίως τὴν πηγὴν τῶν διαφοριῶν καὶ διασπάσεων· ἀλλὰ, πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ, ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ὑπῆρξεν ἀνύστακτος ἢ φροντὶς προσεγγίσεως καὶ ἀνιδιοτελὲς τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς βαθυτέραν ἀντίληψιν τῆς ἐκκλησιολογικῆς στάσεως τῶν ἄλλων, ἀλλ’ οὔτε καὶ ἡ φιλάνθρωπος ὑπομονὴ καὶ κατανόησις ἐναντι αὐτῆς τῆς ἑτερότητος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διευρύνεται τὸ χάσμα καὶ νὰ διαιωνίζονται προκαταλήψεις παιδαριώδεις, ἀνόητοι καὶ ἀφιλάδελφοι, ἐνίοτε δὲ καὶ δαιμονικαί.

* * *

Ἄλλ’ οἱ καιροὶ οὐ μενετοί!... Ἄς ἀφιερῶσωμεν χρόνον, κόπον, ἐνδιαφέρον καὶ προσευχήν... Καὶ ταῦτα πάντα ἀνεξαρτήτως ἀποτελέσματος, διότι *ὁ χρόνος τῆς ἀγάπης πρὸς ἐνότητα εἶναι ὁ χρόνος τοῦ Κυρίου μας* καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι αὐτὸς *ὁ χρόνος*

θὰ εὐλογηθῆ πλουσίως μὲ ἀποτελέσματα ἀπρόοπτα καὶ θαυμαστά.

«**Καὶ** εἴ τι ἑτέρως φρονοῦμεν, καὶ τοῦτο ὁ Θεὸς ἡμῖν ἀποκαλύψει· πλὴν εἰς ὃ ἐφθάσαμεν, τῷ αὐτῷ στοιχεῖν κανόνι, τὸ αὐτὸ φρονεῖν» (πρβλ. Φιλιπ. γ’ 15-16).

Καὶ ἐὰν ἔχωμεν κανὲν διαφορετικὸν φρόνημα, δὲν ἀνησυχοῦμεν, διότι καὶ αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ φανερώσῃ ὁ Θεός... Πλὴν, ἄς μὴ μένωμεν ξένοιαστοι, προσέχοντες νὰ ἀκολουθῶμεν ὅλοι τὸν αὐτὸν κανόνα «πολιτείας»-συμπεριφορᾶς καὶ νὰ ἔχωμεν τὸ αὐτὸ φρόνημα τῆς ἀληθείας.

Ἐν τῇ ἐλπίδι τῶν γονίμων προτάσεων Ἑμῶν, ὡς καὶ τῶν ὀσιακῶν προσευχῶν Ἑμῶν, διὰ νὰ ἀξιοθῶμεν προσκυνῆσαι τὰ Ἅγια Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐν ψυχῇ συντετριμμένη, ἀσπαζόμεθα καὶ πάλιν Ἑμᾶς ἐν φιλήματι Ἁγίῳ, διατελοῦντες

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
† Ὁ Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης

Ἀντι-οικουμενισμὸς Πρὸς ὑπέρβασιν τῆς πολυδιασπάσεως

α. Εἰσαγωγή

1. Ὁ Ἀντι-οικουμενισμὸς, δηλαδή ἡ ποικιλόμορφος ἀντίδρασις ἐναντι τῆς λεγομένης *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ἐπηρεάζει ἔντονα καὶ καθοριστικὰ πλέον τὴν ζωὴ τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Ὁρθοδόξων τῆς καλουμένης Διασπορᾶς.

2. Οἱ ἀπανταχοῦ Ἀντι-οικουμενισταί, εἴτε ὡς συγκροτημένα *ἔγκυρα ἐκκλησιαστικὰ σώματα*, εὐρισκόμενα ἐν Ἐνστάσει καὶ Ἀποτειχίσει καὶ διακρατοῦντα τὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο· εἴτε ὡς ὁμάδες καὶ μεμονωμένα πρόσωπα ἐντὸς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἐν κοινωνίᾳ ἢ ὄχι μὲ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς*, συγκλίνουν στὴν σαφῆ καὶ ἀπολύτως τεκμηριωμένη θεολογικὴ θέσι, ὅτι

• ὁ *Οἰκουμενισμὸς* ἀποτελεῖ *παναίρεσι*, τὴν *μεγαλύτερα ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσι* στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, *μὲ βαρύτερες σωτηριολογικὰς ἐπιπτώσεις*, ἐφ' ὅσον ἡ *διαχριστιανικὴ καὶ διαθρησκευτικὴ θεολογία* καὶ *πρακτικὴ καλλιέργου* τὸν *συγκρητισμὸ* καὶ ὀδηγοῦν *σταδιακῶς* τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς *Μιᾶς καὶ Μοναδικῆς Ἐκκλησίας* τῶν Ὁρθοδόξων.

3. Εἶναι πράγματι λυπηρὸν τὸ ὅτι, στὴν ἱερὰ ἔνστασι κατὰ τοῦ συγκρητιστικοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ εὐρίσκονται διηρημένοι καὶ πολυδιασπασμένοι, ἐπειδὴ κατὰ κύριον λόγον

δὲν ἔχουν μίαν κοινὴν *ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία* καὶ ἐπικρατεῖ μία πρωτοφανὴς σύγχυσις *θεολογικῶν κριτηρίων*, ἐντὸς ἐνὸς κλίματος *συλλογικοῦ αὐτοδικαιωτισμοῦ* καὶ *ἀπομονωτισμοῦ*.

4. Ἐν τούτοις, πεποίθησίς μας ἦταν ἀνέκαθεν, ὅτι ἡ πολυδιάσπασις τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν, ἐντὸς εἰδικὰ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολῇ ἐν προσευχῇ, μετανοίᾳ καὶ ἀγάπῃ, νὰ ἐπιδεικνύομε δὲ ἐτοιμότητα γιὰ θυσίαι, συνεργασία καὶ κοινὴ δρᾶσι, παρὰ τὶς διαφορὰς στὴν *ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία* καὶ πρὸς ὑπέρβασιν αὐτῶν σὺν τῷ χρόνῳ, βοθηεῖα Θεοῦ.

5. Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ἐν αὐτομεμψίᾳ, ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ὑπῆρξεν ἀνύστακτος ἢ φροντὶς προσεγγίσεως τῶν διῆσταμένων καὶ ἀνιδιοτελεῶν τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς βαθυτέραν ἀντίληψιν τῆς *ἐκκλησιολογικῆς στάσεως* τῶν ἄλλων, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ φιλόανθρωπος ὑπομονὴ καὶ κατανόησις ἐναντι αὐτῆς τῆς *ἐκκλησιολογικῆς ἑτερότητος*, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διευρύνεται τὸ χάσμα καὶ νὰ διαιωνίζονται οἱ προκαταλήψεις.

6. Στὴν προοπτικὴ λοιπὸν τῆς ἐνάρξεως ἐνὸς συλλογικοῦ πλέον ἀγῶνος πρὸς ὑπέρβασιν τῆς πολυδιασπάσεως τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, περαιτέρω δὲ καὶ πρὸς δημιουργίαν *γεφυρῶν* μὲ τοὺς Ἀντι-οικουμενιστὰς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ὥστε νὰ ἰσχυροποιηθῇ τὸ *ἀντι-οικουμενιστικὸ μέτωπο*, ἀπευθύνομε τὴν παροῦσα *Ἐνωτικὴν Ἑκκλησίαν* ἐκ πέντε

σημείων, επικαλούμενοι τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορος.

β. Προτάσεις

α. Ὅσοι ἐκ τῶν ἐγκύρων ἐκκλησιαστικῶν σωμάτων ἐπιθυμοῦν τὴν ἐν Χριστῷ καταλλαγή τῶν ἀγωνιζομένων κατὰ τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν σταδιακὴ ἀποκατάστασι τῆς ἐνότητος ἐντὸς τοῦ Πατρῆου Ἡμερολογίου, νὰ δηλώσουν τοῦτο δημοσίως καὶ ἐπισήμως, προτείνοντες τρεῖς Ἀντιπροσώπους πρὸς ἄμεσον ἔναρξιν διαβουλεύσεων.

β. Κατ' ἀρχὴν, νὰ μὴ τεθῆ κανένα προαπαιτούμενο πρὸς σύγκλησιν τῶν Ἀντιπροσώπων, ἀλλὰ νὰ δηλωθῆ μόνον ἡ εἰλικρινὴς καὶ σταθερὰ βούλησις γιὰ τὴν ὑπέρβασι τῶν τραυματικῶν ἐμπειριῶν τοῦ παρελθόντος, χάριν τοῦ μείζονος θέματος τῆς Ἐνώσεως, ἐν τῇ Ἀγάπῃ βεβαίως καὶ τῇ Ἀληθείᾳ τῆς Ὁρθοδοξίας.

γ. Οἱ Ἀντιπρόσωποι, χωρὶς νὰ ἀρνηθοῦν τὴν ἐκκλησιολογικὴ τους ταυτότητα καὶ τὴν διοικητικὴ τους αὐτονομία, πάντοτε ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας, θὰ συγκροτήσουν ἕνα Κοινὸ Συντονιστικὸ Ὅργανο Διαλόγου καὶ Δράσεως, ἐνῶ ταυτοχρόνως, ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ ἀλληλοσεβασμοῦ, θὰ θέσουν πρὸς συζήτησιν τὰ διαιροῦντα αὐτοὺς ἐκκλησιολογικὰ καὶ κανονικὰ θέματα.

δ. Στοὺς Ἀντιπροσώπους θὰ περιλαμβάνονται καὶ πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ συμμετοχὴ Μοναχῶν καὶ δὴ Ἀγιορειτῶν, ἀλλὰ καὶ Λαϊκῶν, ὡς ἔμπρακτος ἀναγνώρισις τῶν δυνατοτήτων καὶ τῶν χαρισμάτων πάντων τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρῆου Ἡμερολογίου.

ε. Νὰ τεθῆ ἕνα εὐλογο χρονικὸ ὄριο, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι δυνατόν νὰ διαπιστωθῆ ἡ βιωσιμότης τοῦ Συντονιστικοῦ Ὁργάνου, τὸ ὁποῖο βεβαίως θὰ δραστηριοποιηθῆ πάντοτε ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὶς οἰκειῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς ἐκάστης Ἀντιπροσωπίας.

γ. Ἐπίλογος

1. Ἔχομε τὴν συναίσθησι, ὅτι τὰ προτεινόμενα ἀποτελοῦν ἕνα τολμηρὸ πείραμα, ἀλλὰ ταυτοχρόνως πιστεύομε ἀκραδάντως, ὅτι ἡ ἐν Χριστῷ Ἀγάπη πρέπει νὰ εἶναι τολμηρά, εὐφρευτικὴ καὶ ἔτοιμη γιὰ διακινδυνεύσεις καὶ θυσίαις, χάριτι καὶ βοήθειᾳ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2. Ἐλπίζομε, ὅτι ὁ Κύριός μας δὲν θὰ ἀποστρέψῃ τὸ Πρόσωπό Του ἀφ' ἡμῶν. Καὶ «ἡ Ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν» (Ρωμ. ε' 5), πρεσβείαις τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Ἐκ μέρους τῆς Συνάξεως

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

† Ὁ Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς

† Ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης

Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς

τῆ 27ῃ Ἀπριλίου 2012 ἐκ.ήμ.

† Ἁγίου Συμεὼν Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων

Ὁ Ἀντι-οικουμενισμὸς στὴν Σερβία καὶ τὴν Ἑλλάδα

**Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀρτέμιος καὶ ὁ Μητροπολίτης Κυπριανός:
ὑπάρχει ἐνδεχόμενον νὰ δώσουν ἀπὸ κοινοῦ μίᾳ ἀξιόπιστῃ
Ἀντι-οικουμενιστικῇ Μαρτυρίᾳ;**

† Ἐπισκόπου Ὡρεῶν Κυπριανοῦ,
Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου

Τις ἡμέρες αὐτές, στὶς ἀρχές τῆς Νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, 5/18.6.2012, συνεδέθη παραδόξως γιὰ μίᾳ ἀκόμη φορὰ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων, ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην κύριον Κυπριανόν, μὲ τὴν κίνησι τοῦ Ἐπισκόπου Ράσκας καὶ Πριζρένης κ. Ἀρτεμίου τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας¹.

Θεωροῦμε λοιπόν, ὅτι ἔχει ὠριμάσει πλέον ὁ καιρὸς γιὰ νὰ διατυπώσωμε ὠρισμένες Βασικὲς Ἀρχές ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, προκειμένου, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ ἀποσαφηνισθῇ πλήρως τὸ Πλαίσιο Κριτηρίων, γιὰ μίᾳ πιθανῇ ἀπὸ κοινοῦ ἀξιόπιστῃ Ἀντι-οικουμενιστικῇ Μαρτυρίᾳ τῶν δύο Ἀρχιερέων.

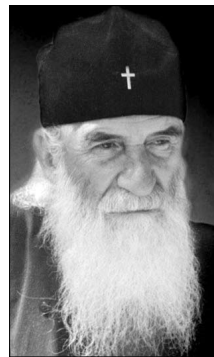
* * *

α. Προϋποθέσεις

Ἀντι-οικουμενιστικῆς Γνησιότητος

1. Ἐὰν ὁ Ἐπίσκοπος Ράσκας καὶ Πριζρένης κ. Ἀρτέμιος (ἐφ' ἑξῆς:

†**Ε.Ρ.Π.Α.**), ἀσπάζεται τὴν πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως τεκμηριωμένη ἄποψι, ὅτι ὁ Διαχριστιανικὸς καὶ Διαθρησκευτικὸς Οἰκουμενισμὸς συνιστᾷ δεινὴ ἐκκλησιολογικὴ ἐκτροπὴ ἐκ τῆς Πατερικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως, τοὔτέστιν «παναίρεση», τὴν «μεγαλύτερη ἐκκλησιολογικὴ αἵρεση στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας», «μὲ βαρύτερες σωτηριολογικὲς ἐπιπτώσεις»², τότε φρονεῖ ὀρθῶς.

2. Ἐὰν ὁ †**Ε.Ρ.Π.Α.** ἐξακολουθῇ νὰ σέβεται τὴν θεοφώτιστον ἄποψι τοῦ ἐν Ἁγίοις Γέροντός του π. Ἰουστίνου Πόποβιτς († 1979), ὅτι ἡ συμμετοχὴ στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι ἀποτελεῖ «ἀνήκουστον προδοσίαν», «ἐξευτελισμὸν δουλικόν», «οἰκτρῶς καὶ φρικωδῶς ἀντιαγιοπαραδοσιακὴν στάσιν», «ἀνορ-

¹ Βλ. ἐνδεικτικῶς Ἱστολόγια: «Ἀκτίνες» (18.06.2012), «Πατερικὴ Παράδοση» (18.06.2012), «Ἀποτείχιση» (18.06.2012), καὶ «Αὐγουστίνος Καντιώτης».

² «Διορθοδόξου Συνεδρίου Θεσσαλονίκης» (20-24.9.2004), θέμα: «Οἰκουμενισμὸς: Γένεση-Προσδοκίαι-Διαψεύσεις», ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1577/17.12.2004, σελ. 5· περιοδ. «Θεοδρομία», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2004, σελ. 504-521· περιοδ. «Παρακαταθήκη», ἀριθ. 38/ Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2004, σελ. 2-12.

θοδοξίαν καὶ ἀντιορθοδοξίαν ἀποκαλυπτικῶς φρικαλέαν», «ταπεινῶσιν τερατώδη»³, τότε ὄντως ὀρθοφρονεῖ.

3. Ἐὰν ὁ †Ἐ.Ρ.Π.Α. συμφωνῇ μὲ τὸν ἀείμνηστο Γέροντα Παΐσιον († 1994) καὶ τὴν πρακτικὴν του, βάσει τῆς ὁποίας «διέκοπτε τὶς σχέσεις του ἢ ἀπέφευγε νὰ δῆ κληρικούς ποὺ συμμετεῖχαν σὲ κοινὲς προσευχὲς μὲ ἑτεροδόξους»⁴, τότε πράγματι ὀρθοπράττει.

4. Ἐὰν ὁ †Ἐ.Ρ.Π.Α. πιστεῦη εἰλικρινῶς, ὅτι ἡ ἐν Σερβίᾳ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εὐρίσκεται σὲ δεινὴ ἐκκλησιολογικὴ πτώσει μετέχουσα στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι, ἐφ' ὅσον –κατὰ τὴν ὀρθοτομοῦσαν Ἀκαδημαϊκὴν Θεολογίαν– τοῦτο δὲν εἶναι σύμφωνο «πρὸς τὰς θεωρητικὰς ἀρχὰς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὴν μακραίωνα Παράδοσιν Αὐτῆς, ὡς καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ πράξιν τῶν Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν μεγάλων Πατέρων Αὐτῆς»⁵, τότε ὀρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας.

5. Ἐὰν ὁ †Ἐ.Ρ.Π.Α. πιστεῦη εἰλικρινῶς στὴν πατροπαράδοτη πράξι τῆς Ὀρθοδόξου Ἀποτειχίσεως, ὅπως αὐτὴ ἔχει ἐκφρασθῆ διαχρονικῶς καὶ κυρωθῆ συνοδικῶς, ὡς τοῦ ἐσχάτου καὶ σωτηριώδους μέσου ἀντιμετωπίσεως «πρὸ

συνοδικῆς διαγνώσεως»⁶ μιᾶς αἰρέσεως, τότε βεβαίως καὶ ἀληθῶς ὀρθοδοξεῖ.

6. Ἐὰν ὁ †Ἐ.Ρ.Π.Α. φρονῇ μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιο Μάρκο Εὐγενικό, δηλαδὴ μὲ ὅλους τοὺς Ἁγίους Πατέρας, ὅτι «ἅπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, καὶ πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονους παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινῆς διῆστασθαι»⁷, ἔτι δὲ ὅτι «ὅσον ἀποδιῆσταμαι» τῶν φιλενωτικῶν Λατινοφρόνων, «ἐγγίζω τῷ Θεῷ καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς καὶ ἁγίοις Πατράσι καὶ ὡς περ τούτων χωρίζομαι, οὕτως ἐνοῦμαι τῇ Ἀληθείᾳ καὶ τοῖς ἁγίοις Πατράσι καὶ Θεολόγοις τῆς Ἐκκλησίας»⁸, τότε ὅπως δὴποτε πατροφρονεῖ.

7. Ἐὰν, τέλος, ὁ †Ἐ.Ρ.Π.Α. ἔχη τὴν πεποιθήσιν, ὅτι οἱ ὅποισδήποτε ποινές, στὶς ὁποῖες ὑποβάλλονται οἱ ὀρθόδοξως ἀποτειχισμένοι ἀπὸ τοὺς ἑτερόφρονους καὶ ἑτεροδιδασκάλους, συνιστοῦν διωγμὸν πίστεως⁹ καὶ ἐπομένως

3. Πρβλ. «Ὀρθοδοξία καὶ “Οἰκουμενισμός”- Μία Ὀρθόδοξος Γνωμάτευσις καὶ Μαρτυρία τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς», περιοδ. «Κοινωνία», Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1975, σελ. 95-101· ἐφημερ. «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 235/ 1.6.1975.

4. Ἰερομονάχου Ἰσαάκ, Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου, σελ. 690, Ἅγιος Ὄρος 2004.

5. Ἰωάννου Καρμίρη, Δ.Σ.Μ. τ. Β', σελ. 953 [1051], ἔκδοσις β', Graz-Austria 1968.

6. ἸΕ' Ἰεροῦ Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Ἁγίας Συνόδου (861, ἐπὶ Μ. Φωτίου Κωνσταντινουπόλεως).

7. Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου, PG τ. 160, στλ. 101CD.

8. Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου, PG τ. 160, στλ. 536CD.

9. Βλ. Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, PG τ. 90, στλ. 128D.

εἶναι ὄχι μόνον ἀντικανονικὲς-ἄκυρες-ἀνυπόστατες, ἀλλὰ καὶ προσελκύουν πλουσιωτέρως τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ¹⁰ ἐπὶ τοὺς Ἀποτειχισμένους, τότε δικαίως ἐκφράζει «τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα»¹¹.

* * *

β. Βασικὸ Πλαίσιο Κριτηρίων

1. Ἐφ' ὅσον ὁ Ἅγ. Ἐ.Ρ.Π.Α. συγκεντρώνει εἰς ἑαυτὸν τὶς ἑπτὰ ἀνωτέρω ἐπαρκεῖς Προϋποθέσεις Ἀντι-οικουμενιστικῆς Γνησιότητος, τότε οἱ Ἀντι-οικουμενιστὰὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι δὲν θὰ εἶχαν καμμίαν ἀπολύτως ἐπιφύλαξι στὸ νὰ κοινωνήσουν πάραυτα μαζί του ἐκκλησιαστικῶς, ὄχι βεβαίως μέσῳ μιᾶς διαδικασίας ἀλληλο-υπαγωγῆς, ἀλλὰ στὴν προοπτικὴ πάντοτε τῆς ἀπὸ κοινοῦ ἐνισχύσεως τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ καὶ μιᾶς ἐλπιδοφόρου Ἀντι-οικουμενιστικῆς Μαρτυρίας.

2. Δοθέντων τῶν ἀνωτέρω, ἐγείρονται τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα:

• **Ἄρα γε**, ποῖοι εἶναι οἱ λόγοι τῆς ἀρνήσεως ἀπὸ τὸν Ἅγ. Ἐ.Ρ.Π.Α. ἐνὸς τοιούτου ἐνδεχομένου Κοινῆς Μαρτυρίας; ποῖοι εἶναι οἱ λόγοι τῆς σχεδὸν ἀπαξιώσεως τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ καὶ τῆς ὑπ' αὐτὸν Ἱεραῶς Συνόδου;

• **Ἄρα γε**, πρᾶττων τοιουτοτρόπως ὁ Ἅγ. Ἐ.Ρ.Π.Α. δὲν αὐτο-αναιρεῖται καὶ αὐτο-εκτίθεται, ἐφ' ὅσον δὲν ἐργάζεται κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μὲ

Συνέπεια-Συνέχεια-Ἀξιοπιστία ἐναντι τῆς Καθολικῆς Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας;

3. Ἐν τῇ βεβαιότητι, ὅτι ἡ προσπάθεια τοῦ Ἅγ. Ἐ.Ρ.Π.Α. εἶναι ἀτελής, παρεξηγήσιμος καὶ βραχυπρόθεσμος, ἐφ' ὅσον παραβλέπει παραδόξως τὴν συνεργασίαν μὲ ὄντως Ὁρθοδόξους καὶ λησμονεῖ ἀνεπιτρέπτως τὰ στοιχεῖα ἐνὸς Βασικοῦ Πλαισίου Κριτηρίων διασφαλιζόντων τὴν συνεργασία αὐτῇ, ὑπενθυμίζομε αὐτὰ πρὸς συνειδητοποίησιν τῆς συγγενείας μας, ἢ ὅποια ἀπωθουμένη καὶ κρυπτομένη, βλάπτει αὐτὸν καὶ τὴν προοπτικὴ τῆς κινήσεώς του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Πρῶτον. Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενιστὰί, οἱ ἀνήκοντες στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Κοινότητα τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι, ἔχουν ἀποτειχισθῆ νομίμως καὶ κανονικῶς ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτας Οἰκουμενιστὰς (1924 ἐ.), δηλαδὴ ἔχουν πράξει ὅ,τι πράττει σήμερα μετὰ ἀπὸ ἐνενήντα ἔτη ὁ Ἅγ. Ἐ.Ρ.Π.Α.

• **Οἱ πηγές** μαρτυροῦν, ὅτι οἱ Μεταρρυθμιστὰὶ τοῦ 1924 εἶχαν προσδώσει στὸ Ἡμερολογιακὸ μίαν σαφεστάτη οἰκουμενιστικὴν διάστασιν, ἐφ' ὅσον ἐνεργοῦσαν μὲ τὴν αἴσθησι ὅτι ἀποτελοῦν «μέλη τῆς παγχριστιανικῆς ἀδελφότητος»¹² καὶ θεωροῦσαν τὸ Νέο Ἡμερολόγιον ὡς «τὸν πρῶτον λίθον διὰ

10. Βλ. Ὁσίου Νικοδήμου Ἁγιορείτου, Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 30, ἔκδοσις ζ', Αθήναι 1970.

11. Ζ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, «Συνοδικὸν Ὁρθοδοξίας».

12. Διονυσίου Μ. Μπατιστάτου (ἐπιμέλ.), Πρακτικὰ καὶ Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξου Συνεδρίου (10.5-8.6.1923), σελ. 72 καὶ 189, Αθήναι 1982.

τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ»¹².

Δεύτερον. Οἱ τρεῖς Μητροπολίται: ὁ Δημητριάδος Γερμανός, ὁ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, κατὰ τὸ ἔτος 1935 ἀπειχίσθησαν ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτας Οἰκουμενιστὰς καὶ συνεκρότησαν καὶ ὠργάνωσαν τὸ Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δηλαδὴ ἔπραξαν ὅ,τι πράττει σήμερα μετὰ ἀπὸ ὀγδοήκοντα ἔτη -καὶ ὀφείλει περαιτέρω νὰ πράξῃ στὴν Σερβία- ὁ †**Ε.Ρ.Π.Α.**

• **Οἱ πηγές** μαρτυροῦν μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια, ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος († 1938), δηλαδὴ ὁ Μεταρρυθμιστῆς τοῦ 1924, εἶχε ἐγκολπωθῆ συνειδητὰ τὴν οἰκουμενιστικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1920 καὶ εἶχε συνεργασθῆ μὲ τὸν καινοτόμο Μελέτιο Μεταξάκη στὶς προοπτικὲς τῆς, ὥστε νὰ θεωρῆται πρωτοπόρος Οἰκουμενιστῆς καὶ ὡς ἓνας ἐκ τῶν θεμελιωτῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν¹³.

Τρίτον. Ὁ Μητροπολίτης Κυπριανός, ἐξ ἀρχῆς τῆς ἀποτεχισίσεως αὐτοῦ (1969), εἶχε βαθεῖαν τὴν ἐπίγνωσιν ὅτι εἶναι Ἀντι-οικουμενιστῆς καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀγωνισθῆ μὲ θεολογικὴ συνέπεια καὶ χωρὶς διλήμματα κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στὸν ὅποιο ἐμπεριέχεται βεβαίως καὶ τὸ Ἡμερολογιακόν·

τοῦτο ἐστοίχισε εἰς Αὐτὸν πολλὰς διώξεις καὶ συκοφαντίας, τόσο ἀπὸ τοὺς Καινοτόμους, ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς σφαλλομένους Παλαιοημερολογίτας, δηλαδὴ ἔπραξε (καὶ ἔπαθε) ὅ,τι πράττει (καὶ πάσχει) σήμερα μετὰ ἀπὸ τεσσαράκοντα ἔτη ὁ †**Ε.Ρ.Π.Α.**

• **Οἱ πηγές** μαρτυροῦν, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Κυπριανός οὐδέποτε ἀνέμενε τὴν νομιμοποίησιν καὶ ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς στάσεώς του ἔναντι τῆς αἰρέσεως ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι φαίνονται μὲν ὅτι ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἔχουν ὅμως ἀπολέσει τὴν θεολογικὴ Συνέπεια-Συνέχεια-Ἀξιοπιστία, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν χριστο-αἰσθησιν τῆς ἱεραποστολικῆς διαστάσεως τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀντι-οικουμενισμοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς ἐνσαρκωτὰς ἐνὸς στείρου καὶ χωρὶς ὄραμα ἀντι-οικουμενισμοῦ.

* * *

Ἐλπίζουμε καὶ εὐχόμεθα εὐλικρινῶς, τόσο οἱ Προϋποθέσεις Ἀντι-οικουμενιστικῆς Γνησιότητος, ὅσο καὶ τὸ Βασικὸ Πλαίσιο Κριτηρίων, στὰ ὁποῖα ἀναφερθήκαμε συνοπτικῶς καὶ ἐπιλεκτικῶς, νὰ ὠθήσουν τοὺς ὀποθενδήποτε Ἀντι-οικουμενιστὰς σὲ μία προσεκτικωτέρα αὐτοκριτικὴ, ὥστε νὰ μὴ παρασύρονται ἐφ' ἑξῆς ἀπὸ ποικίλες προκαταλήψεις καὶ «λόγους περιφερομένους», ἀλλὰ μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπην νὰ σπεύ-

13. Βλ. **Αντωνίου Μ. Παπαδοπούλου**, «Ἡ στάσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔναντι τῶν Σχέσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς Ἑτεροδόξους», στὸ Μαρτυρία καὶ Διακονία τῆς Ὁρθοδοξίας Σήμερα, τ. II, σελ. 85-87, ἐκδόσεις «Ἀδελφῶν Κυριακίδη», Θεσσαλονίκη 1998· **Αρχιμ. Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία..., τ. Β', σελ. 901-914, Ἀθῆναι 1970.

δουν μετὰ χαρᾶς εἰς ἔνωσιν μὲ ὁμοδόξους πρὸς αὐτοὺς Ἀντι-οικουμενιστάς, τοὺς θεαρέστως ἐνισταμένους κατὰ τῶν «ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων» Οἰκουμενιστῶν, σπουδάζοντες νὰ ἀπαλλάξουν «σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν»⁶, χάριτι τοῦ

Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

*Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων
9η/22α Ἰουνίου 2012
† Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας*

Β'.

Μελέται

Κείμενα

Μαρτυρία

Τὸ Φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ Σκότος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*

Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Α΄. «Οὐδεμία κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος»

Μὲ τὴν εὐχή τοῦ ἀσθενούντος Σεβασμ. Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν, κατὰ ἀνάθεσιν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου μας, εἰσέρχομαι μὲ εὐλαβικὸ δέος στὸ Φῶς τῆς ἀχράντου Ὁρθοδοξίας μας, κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ λαμπροῦ θριάμβου Της ἐναντι τῶν αἱρέσεων. Τὸ Φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας μας δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ μας, τὸ Ὅποῖον -ὅπως ἐκφωνοῦμε στὴν Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία- «φαίνει πᾶσι»! Ζητοῦμε δὲ εὐλαβικά, στοὺς Φω-

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος
Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ταγωγικοὺς ὕμνους, τὸν θεῖο φωτισμὸ ἀπὸ τὴν Πηγὴ τοῦ Φωτός: «Φῶς ὑπάρχων Χριστέ, φώτισόν με ἐν Σοί, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ σώσόν με»¹!

«Ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶ καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία»²! Εἶναι θεῖο Φῶς, ἀληθινὸ καὶ ἄκτιστο, Φῶς ἰλαρόν, Χάρις καὶ Ἀλήθεια, τὸ Ὅποῖο ἤλθε καὶ ἐπεφάνη ἐν Χριστῷ γὰρ νὰ μᾶς ἐνδύσῃ τὴν πρώτην στολὴν τῆς ἀφθαρσίας. Εἶναι Φῶς Μεταμορφώσεως, Ἀναστάσεως καὶ Πεντηκοστῆς, Φῶς ἐσχατολογικὸ Ἀνεσπέρου Ζωῆς. Ἡ κοινωνία μετὰ τοῦ θεοῦ Φωτὸς προϋποθέτει ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς Πίστεως καὶ Ἀρετῆς. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν πρέπει νὰ ἐπιμερίζεται καὶ νὰ διχάζεται μετὰξὺ Ἀληθείας καὶ πλάνης, μετὰξὺ Ἀρετῆς καὶ ἀμαρτίας. Σὲ ἠθικὸ ἐπίπεδο δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιτελοῦμε ταυτόχρονα ἔργα φωτὸς καὶ ἔργα σκότους, οὔτε νὰ ὑπηρετοῦμε «*δυσὶ κυρίοις*»³. Σὲ ἐπίπεδο Πίστεως -ἀντιστοίχως- δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γινώμεθα «*έτεροζυγοῦντες*»⁴,

(*) Εἰσήγησις στὸν ἑορτασμὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας 2012 ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς. Τὸ κείμενο δημοσιεύεται στὴν πληρότητά του, ἐπηυξημένο καὶ ὑπομνηματισμένο.

1. Μ. Ὁρολόγιον, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, Φωταγωγικά κατ' ἤχον, ἤχος πλ. δ΄.
2. Α΄ Ἰωάν. α΄ 24.

3. Ματθ. στ΄ 24.
4. Β΄ Κορινθ. στ΄ 14.

δηλαδή νὰ συνάπτουμε στενὸ σύνδεσμο μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἐννοεῖται βέβαια σὲ ἐκκλησιαστικὸ καὶ ὄχι κοινωνικὸ ἐπίπεδο. Ὁ καλόπιστος Διάλογος δὲν ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ ἀπορρίπτεται ἢ σύγχυσις καὶ ἀνάμειξις.

«**Τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;**»⁵, ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ ὁ Ὁμολογητὴς Ἅγιος τοῦ Φωτὸς τῆς Ἀληθείας Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἀπαντᾷ ἀποφασιστικά: «**οὐδεμία γὰρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος**»⁶!

Μέσα στὴν ἀγία Ὁρθοδοξία μας κατοικεῖ, προχέεται καὶ διαχέεται τὸ «θαυμαστὸν» Φῶς τοῦ Θεοῦ⁷, καὶ οἱ βαπτιζόμενοι-φωτιζόμενοι ἀληθῶς καὶ ὀρθοδόξως καθίστανται «φῶς τοῦ κόσμου»⁸, «υἱοὶ φωτός»⁹, καὶ περιπατοῦν ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ «ὡς τέκνα φωτός»¹⁰. Καὶ ὅταν πίπτουν οἱ ἴδιοι ἢ ὅταν προσκαλοῦν τοὺς ἄλλους στὸν κληρὸ τῶν Ἀγίων «ἐν τῷ φωτὶ»¹¹, γνωρίζουν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὁδός, εἰ μὴ μόνον ἡ Μετάνοια. «**Ἡ γὰρ μετάνοια**», βεβαιώνει ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος τοῦ θείου Φωτός, «**θύρα ἐστὶν ἐξάγουσα ἀπὸ τοῦ σκότους καὶ εἰσάγουσα εἰς τὸ φῶς. Ὁ οὖν πρὸς τὸ**

φῶς μὴ εἰσελθὼν, οὐ διήλθε τὴν θύραν τῆς μετανοίας καλῶς· εἰ γὰρ διήλθεν, ἐγένετο ἄν ἐν φωτὶ»¹²!...

Οἱ πιστοὶ καὶ φρόνιμοι δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ διατηροῦν τὴν φλόγα τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀναμμένη στὶς ψυχές τους, ἐν ἀγάπῃ καὶ εὐχαριστίᾳ, ἀναμένουν δὲ τὸν Νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας μὲ ἐγρήγοροι καὶ προσοχή. Αὐτὸ τὸ αὐλὸν καὶ θεῖον Πῦρ φωτίζει τὶς ψυχές, ἀλλὰ καὶ τὶς δοκιμάζει. Εἶναι ὄντως «ἀναστάσεως δύναμις καὶ ἀθανασίας ἐνέργεια», κατὰ τὸν Ἅγιο Μακάριο τὸν Αἰγύπτιο¹³, ἀλλὰ ἐπίσης εἶναι καὶ «δαμόνων φυγαδευτήριον καὶ ἀμαρτίας ἀναιρετικόν». Τοὺς ὀρθοδόξως φωτιζομένους ἐλκύει, θάλπει καὶ ἐνισχύει, ἀλλὰ τοὺς ἀμετανοήτως αἰχμαλώτους στὴν «σκοτοποιΐαν»¹⁴ τῆς ἀμαρτίας, τῆς πλάνης καὶ τῆς αἰρέσεως, ἀποδοκιμάζει, καταισχύει καὶ ἀποπέμπει!...

Τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Πάσχα, μέσα στοὺς κατανυκτικὰ συσκοτισμένους Ναοὺς μας, ὀλίγο πρὶν ἀπὸ τὴν διακήρυξιν τῆς Ἀναστάσιμης ἰαχῆς «Χριστὸς Ἀνέστη Ἀληθῶς Ἀνέστη!», ὁ λειτουργὸς ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ Ἅγιον Βῆμα μὲ ἀναμμένη τὴν λαμπάδα του, γιὰ νὰ μεταδώσῃ τὸ θεῖ-

5. Αὐτόθι.

6. PG τ. 99, στλ. 1597B, Ἐπιστολὴ ρζζ' (197): «Δωροθέω τέκνω».

7. Α' Πέτρ. 8' 9.

8. Ματθ. ε' 14.

9. Λουκ. ιστ' 8, Ἰωάν. ιβ' 36.

10. Ἐφεσ. ε' 8, Α' Θεσ. ε' 5.

11. Κολασ. α' 12.

12. SC No 113 (Symeon le Nouveau Theologien, Catecheses 23-34, Tome III, Les Editions du

Cerf, Paris, 1965), Κατήχησις ΚΗ', σελ. 138. Ἐπίσης, Ἐπαντα τῶν Ἀγίων Πατέρων, Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου, 3, ἐκδ. «Ὠφελίμου Βιβλίου», Ἀθήναι 1977, σελ. 284.

13. PG τ. 34, στλ. 673D, Ὁμιλίαι Πνευματικά, ΚΕ', § 1'.

14. Νικήτα Σπηθάτου, Μυστικά Συγγράμματα: Θεωρία καὶ Σύνοδος Ἱερὰ εἰς τὴν Οὐράνιον καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱεραρχίαν, § 30, ἐκδ. Παν. Χρήστου, Θεσσαλονίκη 1957, σελ. 75.

ον Φῶς, ψάλλων μεγαλοπρεπῶς καὶ χαρμοσύνως: «**Δεῦτε, λάβετε φῶς, ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς καὶ δοξάσατε Χριστόν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν**»! Ἡ ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις διαπερνᾷ τότε ὅλη τὴν ὕπαρξι τῶν λατρευτῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐνδόξου Ἀναστάσεως! Καὶ ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, ὁ Νικητὴς τοῦ θανάτου καὶ Καθαιρέτης τοῦ ἄδου Κύριος καὶ Θεὸς μας ἤδη ἀπὸ τὴν μεσημβρία τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ἐπιτελεῖ κατ' ἔτος τὸ ὑπέρλαμπρο Θαῦμα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἁγίου Φωτὸς στὸν Πανάγιο Τάφο, στὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως στὴν Ἁγία Πόλι Ἱερουσαλήμ! Ὅσοι ἔχουν παρευρεθῆ στὴν ἱερὰ Τελετὴ, γνωρίζουν ἐκ πείρας τὴν ἀπερίγραπτη κορύφωσι τῆς προσευχητικῆς προσμονῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ θείου Μυστηρίου, τὸ ὁποῖο συγκλονίζει καὶ ἀλλοιώνει θαυμαστῶς. Ἀποτελοῦσε ἀνέκαθεν ὄχι μόνον τὸν θρίαμβο τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ἀλλὰ καὶ τὸ καύχημα τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τὴν δόξα τῆς Πίστεώς μας ἔναντι ἀπίστων, ἀλλοθρήσκων καὶ ἑτεροδόξων. Ὁ Κύριος δίδει τὸ Ἅγιον Φῶς στοὺς Ὁρθοδόξους, διότι αὐτοὶ καὶ μόνον διακρατοῦν καὶ βλέπουν λειτουργικῶς καὶ πνευματικῶς τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινόν, καὶ ὄχι στοὺς κακοδόξους, οἱ ὁποῖοι διέστρεψαν τὴν Ἀλήθεια τῆς ἀποκαλυφθείσης καὶ

παραδοθείσης Πίστεως καὶ ἐγκλωβίσθησαν σὲ σκοτεινὲς καὶ ἀδιέξοδες ἀτραπούς...

Τοῦτο ὅμως οἱ αἰρετικοὶ Λατῖνοι δὲν φαίνεται νὰ ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν τους σοβαρῶς, ἀλλὰ ἔμαθαν ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ μὴ ἐκπειράζουσι τὸν Κύριον! Εὐχόμεθα εἰλικρινῶς νὰ τὸ μάθουν καὶ νὰ τὸ κατανοήσουν καὶ οἱ Οἰκουμενισταὶ τῆς σήμερον, ὥστε νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν σκοτοδίνη τους καὶ νὰ ἐπανέλθουν ἐν μετανοίᾳ στὴν θεῖον Φῶς τῆς Ἀληθείας, γιὰ νὰ ἐορτάσουμε πράγματι μία νέα Νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας!

Β'. Τὸ Ἅγιον Φῶς δὲν βγήκε μὲ τοὺς Λατίνους

Εὐρισκόμεθα στὸν Ἰούνιο τοῦ ἔτους 1099, ὅταν ἀρκετὲς χιλιάδων Σταυροφόρων τοῦ Πάπα, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πρώτης Σταυροφορίας τους γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ὅπως διετείνοντο, τῶν Ἁγίων Τόπων ἀπὸ τοὺς ἀπίστους Μουσουλμάνους, ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσαλήμ. Μετὰ δὲ 40 ἡμερῶν πολιορκία, στίς 15 Ἰουλίου, εἰσῆλθαν ἐντὸς τῆς Ἁγίας Πόλεως καὶ ἐπιδόθηκαν σὲ ἄγρια σφαγὴ τῶν Μωαμεθανῶν, ὅσο δὲ γιὰ τοὺς Ἑβραίους, αὐτοὺς τοὺς ἔκαυσαν ζωντανούς μέσα στὴν Συναγωγὴ τους¹⁵. Ἀφοῦ πέρασαν τρεῖς ἡμέρες φρικτῆς αἰματοχυσίας,

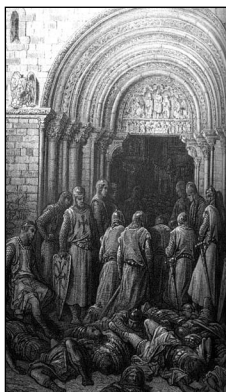
Θεσσαλονίκη 2010 («Ἀνατύπωση ἀπὸ τὴν ἔκδοση τοῦ 1970»), σελ. 415-416. Βλ. ἐπίσης ἐκτενὴ καὶ ἀναλυτικὴ παρουσίασι, ἀπολύτως τεκμηριωμένη, στὴν ἐξαιρετικὴ μελέτη τοῦ **Χάρη**

15. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος, *Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων*, ἐκδ. Π. Πουρναρά,

ὥστε τὸ αἷμα νὰ φθάνη μέχρι τοὺς χαλινούς τῶν ἀλόγων, οἱ Σταυροφόροι ἐνθυμήθηκαν νὰ ὑπάγουν στὸ Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως -ὦ τῆς τραγικῆς εἰρωνίας!- γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Κύριο τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Φιλανθρωπίας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τους! Τόσος ἦταν ὁ σκοτισμὸς καὶ τέτοια ἢ τύφλωσις τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἄν καὶ ἔφεραν ἐπάνω τους τὸ ἔμβλημα τοῦ σταυροῦ, ἐπέβαλαν στοὺς πάντας τὸν ἀμείλικτο τρόπο τοῦ σπαθιοῦ! Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἦσαν «ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ»¹⁶, ἄξεστοι εἰδωλολατρίζοντες ὁπαδοὶ αἰρετικοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὑπερφίαλου Πάπα τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκτραπῆ καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ τοποθετήσῃ τὸν θρόνον του «ὑπεράνω τῶν ἄστρων»¹⁷!...

Οἱ νέοι αὐτοὶ στυγνοὶ κατακτηταὶ δὲν εἶχαν ἔλθει κατ' οὐσίαν γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ νὰ τοὺς παραδώσουν στὴν ἀληθινὴ καὶ

ἀνεμπόδιση λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐπέδραμαν γιὰ νὰ ἐπιβάλουν τὴν θεομίσητη αἵρεσί τους ἐν Τόπῳ Ἁγίῳ. Ἔτσι, παρ' ὅλον ὅτι ζοῦσε ὁ κανονικὸς Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων Συμεὼν ὁ Β΄, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐξόριστος στὴν Κύπρο¹⁸, προέβησαν ὅπως ἀντικανονικῶς καὶ παρανόμως σὲ ἐκλογή καὶ τοποθέτησι Λατίνου ψευδοπατριάρχου Ἱεροσολύμων,

τοῦ Ἀρνούλφου τοῦ Τσόκ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο προεξένησε ὄντως «σόκ»(!), διότι ὁ πολέμαρχος αὐτὸς τοῦ σταυροφορικοῦ στρατοῦ δὲν ἦταν οὔτε κἄν ὑποδιάκονος καὶ μάλιστα εἶχε τόσο ἄσωτο βίον, ὥστε νὰ ἀδωνται γι' αὐτὸν χυδαῖα ἄσματα!...

Ἡ δημόσια κατακραυγὴ, ἀνάγκασε τὴν διοίκησι τοῦ νεοσυστάτου τότε Λατινικοῦ Βασιλείου νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν Ἀρνούλφο μὲ τὸν ἀφιχθέντα τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1099 παπικὸ λεγάτο ἀρχιεπίσκοπο Πίζας τῆς

Σταυροφόρους (βλ. **Στήβεν Ράνσιμαν**, *Δύση καὶ Ἀνατολὴ σὲ Σχίσμα*, ἐκδ. «Ἐν πλῶ», Ἀθήνα 2008, σελ. 129), προκειμένου νὰ δικαιολογηθῆ ἢ ἐκλογή Λατίνου ψευδοπατριάρχου, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀναληθέστατο (βλ. τεκμηριωμένη ἀντίκρουσι στὸ **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου**, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 417-418). Στὴν πραγματικότητα, ὁ Πατριάρχης Συμεὼν ἀπεβίωσε μόλις τὸ 1106. Τὸ ἀναφερόμενο ἐνταῦθα ἔργο τοῦ γνωστοῦ Βυζαντινολόγου Στήβεν Ράνσιμαν, ἐκτὸς ἀπὸ κάποιες λανθασμένες ἀναφορὰς ἢ ἐκτιμήσεις ὡς πρὸς τὸ Λατινικὸ πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, ἀποτελεῖ μίαν διεισδυτικὴν καὶ ἐνδιαφέρουσα παρουσίαν τῶν σχέσεων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὅπως αὐτὲς διαμορφώθηκαν κατὰ τὴν περίοδον τῶν Σταυροφοριῶν.

← **Κ. Σκαρλακίδη**, *Ἅγιον Φῶς-Τὸ Θαῦμα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου στὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ-Σαράντα Δύο Ἱστορικὲς Μαρτυρίες (9ος-16ος αἰ.)*, ἐκδ. «Ἐλαία», 2010, σελ. 107-110.

16. Πρβλ. Φιλίπ. γ' 18.

17. **Ἁγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου**, *Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου Εὐγενικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἐφέσου (Εἰς τοὺς Αἴνους, τροπάριον γ)*, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2010, σελ. 34.

18. Διάφοροι δυτικὸι ἱστορικὸι ὑποστηρίζουν τὸ ἀμάρτυρον, ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Συμεὼν Β΄ ἀπεβίωσε δῆθεν τὸ 1099, ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὴν κατάληψιν τῶν Ἱεροσολύμων ἀπὸ τοὺς

Ἰταλίας Δαϊμβέρτο· αὐτὸς εἶχε ἀφίχθῃ στοὺς Ἁγίους Τόπους μὲ στόλο 120 πλοίων, ἀφοῦ προηγουμένως πέρασε ἀπὸ τὰ Ἐπτάνησα καὶ προεξένησε φρικτὲς λεηλασίες. Ὁ Δαϊμβέρτος, ὁ ὁποῖος στὴν πραγματικότητα ἐξελέγη διὰ «σιμωνιακῶν μέσων» καὶ ἔλαβε μάλιστα τὴν ἐπικύρωσι τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης¹⁹, προέβη ἀμέσως σὲ περιοριστικὰ μέτρα κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων φυλάκων τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων²⁰.

Ἔτσι, τὸ Μεγάλον Σάββατον τοῦ ἔτους 1100, ὁ Δαϊμβέρτος ἦταν ὁ πρῶτος Λατίνος πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ ὁποῖος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς παραδοσιακῆς Τελετῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός. Ὅμως τὸ Ἅγιον Φῶς γιὰ πρώτη φορά στὴν ἱστορία δὲν ἐνεφανίσθη, παρὰ τὸ ὅτι ἡ Τελετὴ παρατάθηκε ἐπὶ πολλὰ ὥρες. Ὁ λατινικὸς κλῆρος τότε προέτρεψε τοὺς Σταυροφόρους νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἐξομολογηθοῦν τὰ ἐγκλήματα τους καὶ τελικὰ, ὅταν ἐνύκτωσε πλέον, ὅπως ἀναφέρει κάποιος ἱστορικός, τὸ Ἅγιον Φῶς ἐμφανίσθηκε. Τὸ δὲ ἐπόμενο ἔτος 1101, τὸ Ἅγιον Φῶς δὲν ἐμφανίσθηκε καθόλου ὅσο οἱ Λατῖνοι ἦσαν παρόντες²¹.

Πρὶν ὅμως δοῦμε τί συνέβη τὸ 1101, θέλουμε νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ μὴ ἔλευσις τοῦ Ἁγίου Φωτός τὸ Μεγάλον Σάββατον τοῦ 1100 δὲν ὀφείλετο ἀπλῶς στὴν ἠθικὴ ἀναξιοτήτα τῶν Σταυροφόρων ἢ πάντως δὲν ὀφείλετο μόνον καὶ κυρίως εἰς αὐτήν. Διότι ἡ ἔλευσις τοῦ Ἁγίου Φωτός, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἡ ἐπιτέλεισις κάθε Μυστηρίου καὶ

Ἱεροπραξίας, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἠθικὴ ποιότητα καὶ τὴν ἀξιοτήτα ἢ ἀναξιοτήτα τοῦ Λειτουργοῦ. Τὸ Μυστήριον ἀντικειμενικῶς θὰ τελεσθῆ, ἄλλο ὅτι ὁ ὑποκειμενικῶς ἀνάξιος λειτουργὸς θὰ κολασθῆ. Ἡ μὴ ἔλευσις τοῦ Φωτός ὀφείλετο κυρίως καὶ πρωτίστως στὴν ἔκπτωσι τῶν Παπικῶν ἀπὸ τὴν ὀρθὴ Πίστι. Τὸ ὅτι τὸ Ἅγιον Φῶς ἐμφανίσθηκε μόνον τὴν νύκτα, χωρὶς μάλιστα συγκεκριμένη περιγραφή ὡς πρὸς τὸ λατρευτικὸ πλαίσιον τῆς ἐμφάνισεως, τοῦτο ἐδείκνυε τὴν θεία συγκατάβασιν τῆς Τριφαλοῦς Θεότητος εἰς πίστωσιν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως καὶ ὄχι εἰς ἐπικύρωσιν καὶ ἐπιβεβαίωσιν τῆς πίστεως τῶν Λατίνων κατακτητῶν. Τὸ πρόβλημα δὲν διωρθῶντο μὲ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἁμαρτωλῶν Σταυροφόρων, ἀλλὰ μὲ τὴν μετάνοια τῶν αἰρετικῶν Λατίνων ἢ ἔστω μὲ τὴν ἀπομάκρυνσίν τους ἀπὸ τὸν χῶρον τοῦ Θαύματος.

Τὸ Μεγάλον Σάββατον λοιπὸν τοῦ 1101, ὅπως μᾶς περιγράφουν ἀδιάψευστα ὀκτῶ μὴ Ὁρθόδοξοι χρονογράφοι (τέσσερις γάλλοι, ἓνας γερμανός, ἓνας ἄγγλος καὶ ἓνας ἀρμένιος)²², ὁ Λατινοπατριάρχης Δαϊμβέρτος, μὲ ἀναρίθμητον πλῆθος, προέστη καὶ πάλιν τῆς σχετικῆς Τελετῆς γιὰ τὴν ἔλευσιν καὶ ἀφή τοῦ Ἁγίου Φωτός στὸν Πανάγιον Τάφον. Ὅμως, ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Οὐρανοῦ δὲν κατήρχετο.

21. Χάρη Κ. Σκαρλακίδη, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 111-112.

22. Βλ. ἐκτενὴ ἀναφορὰ στὶς μαρτυρίες καὶ τῶν ὀκτῶ Χρονογράφων: Χάρη Κ. Σκαρλακίδη, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 112-150.

Οἱ Λατῖνοι τριπλασίασαν τὶς προσευχὰς τοὺς, ἐνύκτωσε, καὶ τὸν Ἅγιον Φῶς δὲν ἐμφανίσθηκε, ὥστε νὰ καταλάβῃ τὶς ψυχὰς τοὺς ὁ ζόφος τῆς ἀπελπισίας. Ὁ Πανάγιος Τάφος κλειδώθηκε καὶ τὴν ἐπομένη, τὸ πρωῖ τοῦ Πάσχα, ἀφοῦ ὁ Δαϊμβέρτος πέρασε ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο καὶ διεπίστωσε ὅτι τὸ Ἅγιον Φῶς δὲν ἦλθε, ἀπευθύνθηκε στὸν ἀπελπισμένο λαό, παρουσία καὶ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς Ρωμαϊκῆς Κουρίας καρδινάλιου Μαουρίτιο τοῦ Πόρτο· στὸν λόγο του, προσπάθησε νὰ παρηγορήσῃ τὸ ποίμνιό του μὲ τὴν ἀφελεῖ δικαιολογία, ὅτι δὲν πρέπει νὰ θλίβονται γιὰ τὴν μὴ ἐπιτέλεσι τοῦ θαύματος, ἀλλὰ ἀντίθετα νὰ χαίρωνται· διότι τὸ θαῦμα συνέβαινε ὅσο ἡ Ἁγία Πόλι ἦταν στὰ χέρια τῶν ἀπίστων, ἐνῶ τώρα ποὺ ἦταν στὰ χέρια τῶν Χριστιανῶν δὲν χρειαζόταν πλέον²³!... Ἐν συνεχείᾳ δέ, ὁ Δαϊμβέρτος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς λιτανείας τῶν Λατίνων στὸ τέμενος τοῦ Θόλου τοῦ Βράχου, στὴν θέσι τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος, τὸ ὁποῖο εἶχαν μετατρέψει οἱ Σταυροφόροι σὲ χριστιανικὸ ναό.

Τότε, πρὸ τοῦ κλειδωμένου Ἱεροῦ Κουβουκλίου τοῦ Παναγίου Τάφου, τὰ κλειδιά τοῦ ὁποίου κατεῖχε μόνον ὁ Δαϊμβέρτος, οἱ Ἕλληνες καὶ Σύροι Ὁρθόδοξοι ἄρχισαν νὰ λιτανεύουν πέριξ Αὐτοῦ μὲ διάπυρες προσευχὰς, συνοδευόμενες ἀπὸ θρήνους καὶ ὀλολυγμούς. Ἐνῶ ἐγίνετο αὐτό, ἕνας Σύρος παρατήρησε ἀπὸ μία ὀπή

23. Χάρη Κ. Σκαρλακίδη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 129-130.

24. Χάρη Κ. Σκαρλακίδη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 131-132,

ὅτι ἐντὸς τοῦ Παναγίου Τάφου **ἀναψε θαυματουργικὰ μία κανδήλα** καὶ τότε ὁ θρῆνος μετεβλήθη εἰς ἀλαλαγμούς χαρᾶς καὶ δοξολογίας! Ἀμέσως ἐσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Λατῖνο πατριάρχη γιὰ νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὸν Πανάγιο Τάφο γιὰ τὴν ἀφή. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ὅλοι οἱ παρόντες ἐβλεπαν μὲ θάμβος καὶ ἐκπληξι **νὰ ἀνάβουν μόνες τοὺς θαυματουργικὰ οἱ κανδήλες, οἱ ὁποῖες ἐκρέμοντο ἔξω ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο**, διαδοχικὰ ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλη! Ἄναψαν 16 κανδήλες, ἢ κατ' ἄλλους 50 ἢ κατ' ἄλλους ὅλες²⁴!...

Τὸ θεῖο γεγονός ἐνέπλησε χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ τοὺς Ὁρθόδοξους καὶ κατήσχυε τοὺς κακοδόξους, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν μὲν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ δείξουν τὴν ἱκανοποίησί τους, ἀλλὰ ἦταν ἐμφανῆς καὶ ἀδιαμφισβήτητη σὲ ὅλους ἡ κατάπτωσι τοῦ γοήτρου τοὺς καὶ ἡ ἐντροπὴ τοῦ σαθροῦ καθεστώτους τους...

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, ἡ Λατινικὴ ἐξουσία ἔπαυσε ὀλίγους μῆνες ἀργότερα καὶ ἐξώρισε τὸν Δαϊμβέρτο, ὡς ὑπαίτιο δῆθεν τῆς ἀποτυχίας, καὶ ἐτοποθέτησε στὴν θέσι του τὸν Ἐβρεμαρ. Τὸ πιὸ σημαντικό ὅμως ἦταν, ὅτι οἱ Λατῖνοι ἔλαβαν σοβαρὰ «ὑπ' ὄψιν τοὺς τὸ μάθημα»²⁵-πάθημα καὶ μὴ ἀνεχόμενοι καὶ ἀντέχοντες νέο δημόσιο ἐξευτελισμό, **παρέδωσαν τὰ κλειδιά τοῦ Παναγίου Τάφου στοὺς Ἕλληνες Ὁρθόδοξους καὶ ὠρίσαν νὰ προΐσταται**

Χρυσσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 426-427, Ἰωάννας Τσεκούρα, *Τὸ Ἅγιον Φῶς στὰ Ἱεροσόλυμα*, Λαμία 1987, σελ. 85-86.

25. Χάρη Κ. Σκαρλακίδη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 152.

τῆς Τελετῆς τοῦ Ἁγίου Φωτὸς κατ' ἔτος ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου, ὁ ὁποῖος ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ ὁ Ἀντικαταστάτης τοῦ ἐξορίστου κανονικοῦ Ὁρθοδόξου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Γ'. Ἀντιπαπικὴ παράδοσις στοὺς Ἁγίους Τόπους

Ἐξί περίπου ἔτη ἀργότερα, τὸ 1107, ὁ Ρῶσος Ἡγούμενος Δανιήλ, ὁ ὁποῖος παρευρέθη στὴν Τελετὴ τοῦ Ἁγίου Φωτὸς, ἐβεβαίωσε ὅτι ὅταν ἦλθε μεγαλοπρεπῶς τὸ Ἅγιον Φῶς, ἄναψε θαυματουργικὰ τὶς κανδηλές τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων καὶ Ρώσων, οἱ ὁποῖες ἦσαν ἐπάνω στὴν πλάκα τοῦ Παναγίου Τάφου, **ἀλλὰ ὄχι καὶ τὶς κανδηλές τῶν Λατίνων**, οἱ ὁποῖες ἐκρέμοντο ἐπάνω ἢ ἔξω ἀπὸ Αὐτόν²⁶!

Οἱ Παπικοὶ μὴ ἀντέχοντες οὔτε ἀνεχόμενοι τὴν αἰσχύνη ἀπὸ τὴν θεία ἀποστροφή, ἀντὶ νὰ ἔλθουν «εἰς ἑαυτοῦς»²⁷ καὶ νὰ μετανοήσουν, γιὰ νὰ μὴ περιπατοῦν «ἐν τῇ σκοτίᾳ», ἀλλὰ νὰ ἔχουν «τὸ φῶς τῆς ζωῆς»²⁸, ἐσκληρύνθησαν καὶ ἐσκοτίσθησαν τόσο πολὺ, ὥστε διὰ τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ Θ' τὸ ἔτος 1238 **νὰ ἀποκηρύξουν τὴν ἐγκυρότητα τοῦ θαύματος τοῦ Ἁγίου Φωτὸς καὶ νὰ ἀπαγορεύσουν αὐστηρῶς στὸ ποίμνιό τους νὰ συμμετέχη καὶ νὰ παρίσταται στὴν ἱερὰ Τελετὴ**²⁹!

26. Χάρη Κ. Σκαρλακίδη, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 155, Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 428-429.

27. Πρβλ. Λουκ. ιε' 17.

28. Ἰωάν. η' 12.

Λίγο ὅμως ἐνωρίτερα, ὁ ἴδιος ἐκεῖνος Πάπας προέβη σὲ κάτι ἐπίσης φοβερὸ καὶ βλάσφημο. Ὁ Αὐτοκράτορας τῆς Γερμανίας Φρειδερίκος ὁ Β', ὁ ὁποῖος εἶχε ἠγηθῆ τῆς πέμπτης Σταυροφορίας, κατώρθωσε διὰ συνθήκης τοῦ ἔτους 1229 μὲ τὸν Σουλτάνο τῆς Αἰγύπτου Καμῆλ νὰ τοῦ παραχωρηθῆ ἡ Ἱερουσαλήμ, ὅπου στέφθηκε ἰδιοχείρως καὶ ἐπανέκαμψε εἰς τὰ ἴδια. Ὁ Πάπας ὅμως Γρηγόριος ὁ Θ', ὁ ὁποῖος ἦταν θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ Φρειδερίκου, τόσον ἐξεμάνη ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ γεγονός, ὥστε ἐσκοφενδόνισε τὴν φοβερὰ ποινὴ τῆς «ἀπαγορεύσεως» (inderdictum) ἐπὶ τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καὶ ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου! **«Ὡστε καὶ μέχρι ἀφορισμοῦ τοῦ ἁγίου Τάφου ἔφθασεν ἡ παπικὴ ἀλαζονεία!»**³⁰, σημειώνει ἐκπληκτος ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικὸς...

Ὡς ἀνεμένετο, στὴν Ἁγία Γῆ εἶχαμε τοὺς ἐπομένους αἰῶνες λαμπρὰ Ἀντιλατινικὴ Παράδοσι, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε ἡ ἐπιθετικότης καὶ ἡ ἀρπακτικότητα τῶν Παπικῶν ἦταν πάντοτε αἰσθητὴ καὶ ἐπικίνδυνη.

Ἔτσι, κατὰ τὴν ἐποχὴ μετὰ τὴν ψευδένωσι τῆς Λυώνος τοῦ 1274, ἀξίζει ἰδιαιτέρας μνείας ἡ ὁμολογιακὴ στᾶσις τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Γρηγορίου τοῦ Α'. Ὁ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως ἐξέδωσε τὸ ἔτος 1281 Ἀντίρρησιν, συνταχθεῖσαν εἰς τὸ ὄνομά του ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς Ὁρθοδόξου Θεολόγου Γεωργίου Μοσχάμπαρος, μὲ ἐπιγραφή:

29. Χάρη Κ. Σκαρλακίδη, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 203.

30. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 456.

«Κεφάλαια ἀντιρρητικὰ κατὰ τῶν τοῦ Βέκκου δογμάτων τε καὶ γραμμάτων»· εἰς αὐτὴν διελέγχονται «τὰ κίβδηλα καὶ διεφθορότα τῶν νῦν αἰρετιζόντων (Λατίνων καὶ Λατινοφρόνων) δόγματά τε καὶ γράμματα, ὅπως μὴ διὰ τοιούτων διεστραμμένων δογμάτων τε καὶ γραμμάτων αἱ τῶν ἀκεραιτέρων ἐξαπατῶνται ψυχαὶ καὶ πρὸς δυσσέβειαν παρασύρονται»³¹. Τὸ δὲ ἐπόμενον μόλις ἔτος 1282 ὁ μὲν Λατινόφρων αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ Η΄ ὁ Παλαιολόγος ἀπέθανε, ὁ δὲ αἰρετικὸς πατριάρχης Ἰωάννης Βέκκος καθαιρέθηκε καὶ ἡ ψευδένωσις καταδικάσθηκε.

Εἶναι δὲ ἄξιον ἀναφορᾶς καὶ τὸ γεγονός τῆς καταλύσεως τοῦ Λατινικοῦ πατριαρχείου τῆς Ἱερουσαλήμ, τὸ ὁποῖο εἶχαν ἐγκαταστήσει μὲ τὴν παπικὴν βεβαίως ἔγκρισιν οἱ Σταυροφόροι. Ὅταν οἱ Σαρακηνοὶ κατέλαβαν καὶ πάλιν τοὺς Ἁγίους Τόπους, εἰσῆλθαν τὸν Μάιο τοῦ ἔτους 1291 στὴν Πτολεμαΐδα (Ἄκκρα) τῆς Παλαιστίνης καὶ οἱ ὀλίγοι Σταυροφόροι ποῦ ἀπέμειναν ἐκεῖ, μετὰ τοῦ Λατίνου πατριάρχου Νικολάου, ὤρμησαν σὲ μία λέμβο στὴν θάλασσα γιὰ νὰ διασωθοῦν. Ὅμως, ἀπὸ τὴν βία τῶν ἐπιδόξων ἐπιβατῶν ἡ λέμβος ἀνετράπη καὶ ὁ Λατίνος πατριάρχης μαζί μὲ τοὺς λοιποὺς ἐπνίγη³²!...

Οἱ Σταυροφορίες ξεκίνησαν ὑποτίθεται μὲ ἀγαθὸ σκοπὸ, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐπιτελέ-

σθηκε μὲ βάρβαρο τρόπο καὶ ἔτσι ἀπέβησαν μία πραγματικὴ μάστιγα γιὰ τὴν Ἀνατολὴ καὶ ἀπεδείχθησαν «ἐπιζημιώταται» γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ γιὰ τὸ Γένος. Ὁ Σταυροφορικὸς πόλεμος, ὅπως σημειώνει ὁ μέγας Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσίθεος, «ιερὸς ἐλέγετο, καθ' ὃν τρόπον ἱερὰ νόσος λέγεται ἢ λέπρα!»³³. Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἂν ἐπικρατοῦσαν οἱ Σταυροφόροι θὰ εἶχε ἐξαφανισθῆ ἡ Ὁρθοδοξία στὴν κοιτίδα τοῦ Χριστιανισμοῦ!

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων στὰ δευνὰ ἐκεῖνα χρόνια, παρέμενε στὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἔτσι, Σύνοδος στὰ Ἱεροσόλυμα τὸ ἔτος 1443, παρουσία τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἰωακείμ, τοῦ Ἀλεξανδρείας Φιλοθέου καὶ τοῦ Ἀντιοχείας Δωροθέου, κατεδίκασε τὴν προδοτικὴ ἐνωτικὴ Σύνοδο τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας τοῦ 1438-1439, στὴν ὁποίαν ὡς γνωστὸν ὁ Ἄτλας τῆς Ὁρθοδοξίας Ἁγίας Μάρκος Ἐφέσου ὁ Εὐγενικὸς ἀντιπροσώπευσε ἐπαξίως καὶ τοὺς τρεῖς ὡς ἄνω Ἀνατολικούς Θρόνους. Ἡ Σύνοδος τῶν Ἱεροσολύμων ἀπεκάλεσε τὰ διαμειφθέντα στὴν Φερράρα-Φλωρεντία «μιαρά», διότι τὰ ἀποφασισθέντα ἦσαν ὑπὲρ τοῦ Παπισμοῦ, ἤτοι ἡ προσθήκη στοῦ Σύμβολο τῆς Πίστεως, τὰ ἄζυμα, τὸ μνημόσυνο τοῦ Πάπα καὶ ὅσα ἄλλα «παρὰ τοὺς Κανόνας» ἄθεσμα· ἐπίσης, ἡ Σύνοδος τῶν Ἱεροσολύμων ἐστράφη ἐναντίον τῶν προβληθέντων καὶ ἐπιβληθέντων ἀπὸ τὸν Λατινόφρονα

31. Χρυσσοτόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 452-453.

32. Χρυσσοτόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 458.

33. Αὐτόθι.

πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνη «**θεβήλων μητροπολιτιδίων**» καὶ «**μιαρῶν ἐπισκοπιδίων**», γιὰ τὴν μετάδοσι τῆς ἀπάτης, τῆς φθορᾶς καὶ τῶν σκανδάλων· οἱ «φθορεῖς» ἐκεῖνοι ἐκρίθησαν «ἀργοὶ καὶ ἀνίεροί» ἀπὸ κάθε ἱεροπραξία καὶ ἐκκλησιαστικῆ κατάστασι «**ἄχρις ἂν ἐξετασθῇ ἡ εὐσέβεια κοινῶς τε καὶ οἰκουμενικῶς**»· σὲ περίπτωσι δὲ ἀντιστάσεώς τους, ἡ Σύνοδος ἔκρινε νὰ εἶναι «ἀφωρισμένοι καὶ κεχωρισμένοι καὶ ἠλλοτριωμένοι τῆς Ἁγίας Τριάδος»³⁴.

Ἔτερον Θαῦμα ἀποδοκιμασίας αἰρετικῶν εἶχαμε καὶ τὸ 1579, ὅταν οἱ Ἀρμένιοι δωροδόκησαν τοὺς Ὀθωμανοὺς καὶ προσπάθησαν νὰ βγάλουν ἐκεῖνοι τὸ Ἅγιον Φῶς, ἐνῶ οἱ Ὁρθόδοξοι εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν αὐλὴ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως πρὸ τῆς Ἁγίας Πόρτας. Καὶ ἐνῶ οἱ Ἀρμένιοι ἐλιτάνευαν ἐντὸς τοῦ Ναοῦ γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τοῦ ποθουμένου, οἱ Ὁρθόδοξοι μὲ τὸν τότε Πατριάρχη Σωφρόνιο τὸν Δ' ἔκλαιαν καὶ προσηύχοντο γιὰ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορία. Καὶ τότε ἀκούσθηκε κρότος καὶ ἔπνευσε βιαία πνοὴ ἀνέμου, σχίσθηκε δὲ ἡ μεσαία κολώνα

τῆς ἀριστερᾶς φλιᾶς τῆς Ἁγίας Πόρτας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐβγήκε τὸ Ἅγιον Φῶς στοὺς Ὁρθοδόξους, θαῦμα τὸ ὁποῖο μαρτυρεῖται μέχρι σήμερον³⁵!

Στὴν σύντομη αὐτὴ ὁμολογιακὴ ἀναφορὰ μας, θὰ ἦταν παράλειψις νὰ μὴ ἀναφερθοῦμε στὸν περίφημο καὶ ἡρωικὸ Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Δοσίθεο (1669-1707), ὁ ὁποῖος «*διὰ τῆς θεολογικῆς αὐτοῦ δράσεως παρίστατο “παντὸς τοῦ τῶν ὀρθοδόξων πληρώματος διδάσκαλος καὶ σοφὸς καθηγεμών”, ὑπερκείμενος πάντων τῶν συγχρόνων αὐτοῦ εἰς εὐρυμάθειαν καὶ τὸν ἀπέραντον ζῆλον ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας, μετὰ ζεούσης εἰς τὸν Θεὸν πίστεως. Εἶχεν, οὕτως εἰπεῖν, εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν διεύθυνσιν τῆς ζωῆς τῆς ὅλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας...*», διότι, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀόκνως «**ἐπολέμει τὴν ἀπὸ μέρους τῶν λατίνων ἢ τῶν προτεσταντῶν ἐπίδρασιν καὶ ἠγωνίζετο ἵνα παραμείνῃ ἀλώβητος ἡ ὀρθοδοξία**»³⁶.

Ὅταν, γιὰ παράδειγμα, τὸ ἔτος 1689 ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία ἀναγκάσθηκε γιὰ πολιτικούς λόγους, ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς

Ἀστρομερίτης Κύπρου 1970, σελ. 283· Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Δ. Πούλου, *Εὐλαβικὸ Προσκύνημα στὴν Ἁγία Γῆ καὶ τὸ Θεοβάδιστο Ὅρος Σινᾶ*, Ἀθῆναι 2008, σελ. 34· Ἰωάννας Τσεκούρα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 86-87.

36. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 598-599.

34. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 483-485.

35. Ἀνδρέου Παπαμωϋσέως Ζάκου, *Μέγας Ὁδηγὸς τῶν ἐν τῇ Ἁγία Γῆ Σεβασμίων Προσκυνημάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ*,

Αυστρίας καὶ τῆς Γαλλίας, νὰ παραχωρήσῃ σημαντικὸ μέρος τῶν Προσκυνημάτων στὸν Πανιέρο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐπίσης στὴν Βηθλεὲμ στοὺς Λατίνους, αὐτοὶ προέβησαν σὲ βανδαλισμοὺς καὶ ἱεροσυλίες, ἀλλὰ καὶ διωγμοὺς εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων· διέδωσαν μάλιστα τὴν φήμη ὅτι ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐρισκόμενος τότε Πατριάρχης Δοσίθεος ἀπαγχονίσθηκε, γιὰ νὰ τρομοκρατήσουν τοὺς Ὁρθοδόξους. Ὁ ἱερός Δοσίθεος στὸ ἄκουσμα ὅλων αὐτῶν τῶν τραγικῶν συμβάντων ἔσπευσε νὰ διαψεύσῃ πρωτίστως τὴν κακόβουλη φήμη γιὰ τὸν δῆθεν ἀπαγχονισμό του καὶ ἔψεξε μὲ δριμύτητα τὴν φαιδρὰ ἄποψι τῶν Λατίνων, ὅτι λόγω δῆθεν τῆς ὀρθότητος τῆς πίστεώς τους ἔλαβαν αὐτοὶ τὰ Προσκυνητά! Ὁ ἱερός καὶ ὁμολογητῆς Δοσίθεος ἐπιβεβαίωσε ὅτι οἱ Λατῖνοι ἦσαν πάντοτε **«σχισματικοὶ καὶ τῶν αἰρετικῶν οἱ κορυφαῖοι»** καὶ διεκήρυξε ἀνοικτὰ καὶ ἄφοβα: **«τοὺς δὲ Λατίνους ἔχομεν ὡς εἶχον οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν παντὶ καιρῷ καὶ ἐν παντὶ προσώπῳ καὶ ἐν παντὶ τόπῳ αἰρετικούς καὶ ἀποβεβλημένους τῆς ἀγίας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Παραφρονοῦσιν οἱ Λατῖνοι ὅτι νομίζουσι νὰ εἶναι ὀρθόδοξοι μὲ ἀρπαγὴν τοίχων τινῶν»**³⁷!...

Ἄξιοσημείωτη ἐπίσης εἶναι ἡ πληροφορία, ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Παρθένιος συμμετεῖχε τὸ 1755 σὲ Σύνοδο στὴν Κων-

σταντινούπολι τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων (ὁ Ἀντιοχείας ἔλειπε γιὰ ἑράνους στὴν Ρωσία), ἡ ὁποία ἀπεφάσισε ὅτι οἱ Λατῖνοι καὶ οἱ λοιποὶ αἰρετικοὶ πρέπει νὰ βαπτίζονται κανονικῶς καὶ ὀρθοδόξως ὅταν προσέρχονται στὴν Ὁρθοδοξία, θεωρούμενοι κατ' ἀκρίβειαν ὡς **«ἀνίεροι καὶ ἀβάπτιστοι»**³⁸.

Ὁ αὐτὸς Πατριάρχης Παρθένιος συμμετεῖχε ἐπίσης στὴν ἀπόκρουσι τοῦ ἐξαπλωθέντος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Συρία Οὐνιτισμοῦ, *«βοηθήσας τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας Σίλβεστρον καὶ καταδικάσας τοὺς παπίζοντας ἀντιπατριάρχας Ἀντιοχείας»*³⁹.

Ἡ ἀναφορὰ στὸ ἀναστάσιμο Ἅγιον Φῶς τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ στὴν ἀπόκρουσι τῶν Παπικῶν, οἱ ὁποῖοι στὴν αἰρετικὴ παραφροσύνη τους ἔφθασαν στὸ ἀπίστευτο καὶ βλάσφημο σημεῖο νὰ ἀπορρίψουν τὸ Θαῦμα, μᾶς ὀδηγεῖ ἀβίαστα στὴν σύνδεσι τοῦ θέματος καὶ μὲ τὴν ἐορτολογικὴ ἐκτροπὴ τῶν Λατίνων. Ἡ ἀπομάκρυνσις τους ἀπὸ τὸ Φωτοουργὸ καὶ Ζωοποιὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὸν Ζωοδόχο καὶ Πανάγιο Τάφο τοῦ Κυρίου μας, ὠδήγησε αὐτοὺς σὲ νέο ὑπολογισμό τῆς Ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, γιὰ τὴν ἐπίτευξι δῆθεν ἀστρονομικῆς ἀκριβείας, μὲ

37. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 628-630.

38. Τὸ κείμενο τοῦ «Ὁρου», τὸ ὁποῖο ἐκδόθηκε τὸ 1756, βλ. στὸ ἔργο τοῦ **Πρ. Γεωργίου Μεταλληνού**, *«Ὁμολογῶ ἐν βάπτισμα...»*, Ἀθήνα 1983, σελ. 79-81.

39. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 695.

τὴν γνωστὴ Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισι-
Καινοτομία τοῦ ἐτους 1582 ἐπὶ τοῦ
Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ΄. Διὰ τοῦ τρόπου
τούτου, μόνοι τοὺς ἀπομακρύνθηκαν καὶ
αἰσθητῶς-ἐορτολογικῶς ἀπὸ τὴν Ἑορτὴ
τοῦ Πάσχα καὶ τὸν ἡμερομηνιακὸ συν-
εορτασμὸ μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους· ἔτσι αὐτο-
εξωρίσθησαν εἰς χώραν μακράν, καθήμενοι
ἐν σκιᾷ θανάτου, μὴ ἐπιτρέποντες νὰ τοὺς
ἐγγίση τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως, νὰ τοὺς
ἐπιφαύση⁴⁰ ὁ Ἀναστημένος Χριστὸς μὲ
τὴν λαμπρότητα τῆς θείας Δόξης Του,
ὥστε νὰ ἐγερθοῦν ἐξ ὕπνου αἰρέσεως καὶ
ἀποστασίας. Ὅμως, γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ καὶ
σωτήρια πρᾶξι τῆς ἐγέρσεως ἀπαιτεῖται
Μετάνοια καὶ Νεκρανάστασις, ὥστε νὰ
γίνῃ «χαρὰ»⁴¹ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς! Ἡ
ἐμμονὴ στὴν αἴρεσι εἶναι ἁμαρτία: «Ὁ
δὲ μὴ μετανοῶν ἁμαρτάνει, διότι οὐ
μετανοεῖ»⁴²...

Δ΄. Ἐκπτώσις ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια σημαίνει ἔκπτωσι ἀπὸ τὴν Χάρι

Τὸ Ἅγιον Φῶς, τὸ ὁποῖο ἐμφανίζεται
θαυματουργικὰ στὸν Πανάγιο Τάφο καὶ
ἀνάβει τὶς κανδηλές καὶ τὶς λαμπάδες,
διαχεόμενον στὸν ἱερὸ Χῶρο τὴν μεσημβρίαν
τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ἐκάστου ἔτους,
ἔχει ὁποσδήποτε πηγὴ προελεύσεως
τὴν Ἄκτιστη Χάρι καὶ Ἐνέργεια τοῦ
Θεοῦ· ὅμως, ὡς αἰσθητὸ καὶ κτιστὸ ἀπο-

τέλεσμα τῆς Χάριτος δὲν μπορούμε νὰ
τὸ ἀποκαλέσουμε Ἄκτιστο, ἔστω καὶ ἂν
συνοδεύεται ἀπὸ θαυμαστὰ πνευματικὰ
φαινόμενα (δὲν καίει τὰ πρῶτα λεπτά,
δὲν προκαλεῖ πυρκαϊά, προξενεῖ ψυχικὲς
ἀλλοιώσεις κλπ.). Διότι, τὸ Ἄκτιστο Φῶς
δὲν εἶναι κάτι αἰσθητὸ καὶ περιγραφτό,
ἀλλὰ εἶναι νοητὸ καὶ ὑπὲρ νοῦν, δὲν ἔχει
ἀρχή, τροπὴ καὶ τέλος, καταυγάζει τὸν νοῦ
τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν δύναμι τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος⁴³ καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑπέρκειται

**43. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου
Ἱεροθέου**, «Τὸ ἅγιον Φῶς καὶ ἡ μητέρα
τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ
Παρέμβαση», ἀριθ. 63/Ἀπρίλιος 2001. Περὶ
τῆς μὴ αἰσθητῆς φύσεως τοῦ Ἄκτιστου Φωτὸς
βλ. ἐνδεικτικὰ Ἰακώβου Ποταμιάνου, *Τὸ Φῶς
στὴ Βυζαντινὴ Ἐκκλησία*, «University Studio
Press», Θεσσαλονίκη 2000, σελ. 62, 70.

• Σύμφωνα μὲ τὸν Μέγα Θεολόγο τοῦ
Ἄκτιστου Φωτὸς Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμά, ὅσα
ἀπὸ αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν στὰ ὄντα δὲν εἶναι
τῆς φύσεως, ὄχι ἀπὸ ἔλλειψι ἀλλὰ ἀπὸ ὑπεροχὴ,
εἶναι ὅλα πνευματικὰ, ἀλλὰ ὄχι ἄκτιστα: «**Ἡ
τοῖνον τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις πνευματικὴ
ἐστίν, ὡς ὁ Χρυσόστομὸς φησι πατήρ, ἀλλ'
οὐκ ἄκτιστος ἢ ἀνάστασις ἐστίν οὐδ' αὐτὸ
τὸ ἀναστάν· τοῦ γὰρ κτιστοῦ πεσόντος,
ἀνάστασις ἐστίν, ταῦτ' ὁ εἰπεῖν ἀνάκτησις
τε καὶ ἀνάπλασις. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ ἡ καινὴ
κτίσις καὶ ὁ νέος ἄνθρωπος καὶ ἡ καινὴ καὶ
καθαρὰ καρδιά...**». Κάθε τι «**τὸ ἀπορρήτως
ὑπὸ Θεοῦ τελούμενον πνευματικόν ἐστίν,
ἀλλ' οὐχὶ καὶ πᾶν ἄκτιστόν ἐστίν...**». Τὰ
«πνευματικὰ» ἐκδηλώνονται «αἰσθητὰ» καὶ
ὑποπίπτουν στὴν «αἰσθητικὴ δύναμι», ἢ ὁποῖα
δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῇ ὄχι μόνο τὰ ὑπεράνω
τοῦ νοῦ, ἀλλὰ οὔτε τὰ ὑπεράνω τῆς αἰσθήσεως,
δηλ. τὰ νοητὰ. «**Τὰ δ' ἄκτιστα, καὶ ὑπὲρ νοῦν
ἐστίν καὶ οἱ τούτοις συναπτόμενοι κρείττονι
τινὶ καὶ ὑπεραιοῦση τὴν τοῦ νοῦ φύσιν**

→

40. Πρβλ. Ἐφεσ. ε' 14.

41. Λουκ. ιε' 7, 10.

42. Ἁγίου Συμεῶν Νέου Θεολόγου, Κατήχησις
ΚΗ', ἐνθ' ἄνωτ.

τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς διανοίας, «εἶναι αὐτὸν καὶ οὐδὲν αἰσθητὸν ἔχει»⁴⁴.

Ἄν ὅμως οἱ Λατῖνοι δὲν ἀξιώθηκαν, οὔτε ἀξιῶνται τοῦ θαυμαστοῦ κτιστοῦ Ἁγίου Φωτὸς τοῦ Παναγίου Τάφου, πολὺ περισσότεροι εἶναι καὶ παραμένουν μὲ τὴν θέλησί τους ἀμέτοχοι τοῦ Ἀκτίστου Φωτὸς τῆς Χάριτος. Διότι, ὁ φιλοσοφικὸς σχολαστικισμὸς τους δὲν συνδυάζεται οὔτε συμβιβάζεται μὲ τὴν παραδοχὴ ὡς Ἀκτίστων τῶν Θεῶν Ἐνεργειῶν τῆς Τρισυποστάτου Θεότητος, οὐσιαστικὰ δὲ ἀπορρίπτουν τὴν δυνατότητα συνειδητῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸν Θεό⁴⁵. Γι' αὐτὸ καὶ ἔχουν διαμορφώσει διαφορετικὴ ἀντίληψη γιὰ τὸν ἔσχατο προορισμὸ τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὴν ἰδέα τῆς μακαριότητός του καὶ γιὰ τὴν σωτηρία καὶ θέωσί του. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δὲν κοινωνεῖ πραγματικὰ μὲ τὸ αἰώνιο καὶ ὑπέρχρονο Φῶς τοῦ Θεοῦ, τὸ Ὅποῖον ἔλλαμψε στὴν θεία Μεταμόρφωσι καὶ δωρήθηκε στὴν πυρφόρα Πεντηκοστή, τότε παραμένει ὄντως ἀλύτρωτος στὴν κτιστὴ καὶ κλειστὴ

ἐνδοκοσμικὴ πραγματικότητα· ἢ, θεωρεῖ πλανερῶς ὅτι δύναται νὰ ἴδῃ, ἔστω καὶ μελλοντικά, τὴν ἐντελῶς ἀπρόσιτη καὶ ἀμέθεκτη Οὐσία τοῦ Θεοῦ! Οἱ ἀστοχίες καὶ ἑτεροδιδασκαλίες αὐτὲς συνιστοῦν βλασφημίες καὶ οἱ αἰρέσεις ἔχουν ἄμεση ἐπίπτωσι στὴν σωτηρία. Ἡ ἔκπτωσις ἀπὸ τὴν ὀρθὴ πίστι τῆς Ἐκκλησίας, ἢ διαστρέβλωσις τῆς ἀποκαλυφθείσης Ἀληθείας, ὁδηγεῖ σὲ ἔκπτωσι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν ἀγιαστικὴ Θεία Χάρι⁴⁶. Ὁ Παπισμὸς κατεστάθη νεκρὸν σῶμα καὶ οἱ καθαροὶ τῆ καρδία ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων ἐγνώριζαν ἐμπειρικὰ ὅτι στοὺς ναοὺς του «δὲν ὑπῆρχε κάθοδος τοῦ πυρὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδὴ ὅτι στὴν Λατινικὴ ἐκκλησία ὁ ἄρτος δὲν μεταβαλόταν σὲ Σῶμα καὶ ὁ οἶνος σὲ Αἷμα»⁴⁷ Χριστοῦ.

Γιὰ νὰ γίνουμε περισσότερο πρακτικοί, ἄς ἀναφέρουμε δύο σχετικὰ, σχεδὸν σύγχρονα, παραδείγματα, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν τὴν πνευματικὴ νεκρότητα τῶν Λατίνων.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος, συνέπεσε νὰ εὐρεθοῦν σὲ μία Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξη

← **συνάπτονται δυνάμει, κατὰ τὸν μέγαν Διονύσιον**».

(Βλ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἄπαντα τὰ Ἔργα, ΕΠΕ τ. 6: «Πρὸς Ἀκίνδυνον Λόγος Ἀντιρρητικὸς Πέμπτος», Κεφ. ΚΓ', §§ 87, 88, 89, σελ. 252, 254, 256, Πατερικὲς Ἐκδόσεις «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» Ἐλ. Μερετάκη, «Τὸ Βυζάντιον», Θεσσαλονίκη 1987).

44. Vladimir Lossky, *Ἡ μυστικὴ θεολογία τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας*, ἔκδ. τετάρτη, Θεσσαλονίκη 1986, σελ. 264.

45. Βλ. ἐνδεικτικῶς: **Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη**, «Ὁρθόδοξος Παράδοσις καὶ Παπισμὸς», ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 332/10.11.1978.

46. Βλ. τὴν σχετικὴ ἀνάλυσι περὶ τῆς Ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας στὸ ἄρθρο «Ἡ θέσις τῶν ἀκρίτων αἰρετικῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ», στὸ περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», Περιοδ. Β', ἀριθ. 1/Ἰανουάριος 2000, σελ. 26-27.

47. Ἐπισκόπου Βουδιμίου Δανιήλ, «Χωρὶς τὴν ἄρνησι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δὲν ὑπάρχει Ὁρθοδοξία...», ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 21-22/Ἰούλιος-Δεκέμβριος 1996, σελ. 75.

Μονὴ σὲ νῆσο τῶν Κυκλάδων ὁ Ὁρθόδοξος Μητροπολίτης μαζί μὲ τὸν Ρωμαιοκαθολικὸ ἐπίσκοπο τῆς περιοχῆς. Ἐνῶ δὲ ἐκάθηντο σὲ ἕναν ἐξώστη τῆς Μονῆς, εἶδαν ἕναν Ἀδελφὸ Αὐτῆς νὰ μεταφέρῃ στὸν ὦμο του σάκκο μὲ κοπριά γιὰ τὸν κῆπο τῆς Μονῆς. Ὅταν ἔμαθε ὁ παπικὸς ἐπίσκοπος ὅτι ὁ μεταφορέας ἦταν Ἱερομόναχος τῆς Μονῆς ἐξέφρασε τὸν ἀποτροπιασμό του καὶ τὴν ἀπορία του πῶς θὰ ἦταν δυνατόν κατόπιν αὐτῆς τῆς ρυπαρᾶς ἐργασίας ὁ Ἱερομόναχος αὐτὸς νὰ ἱεουργήσῃ τὰ θεῖα Μυστήρια. Καὶ ἐνῶ ὁ Ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς τὸν ἐβεβαίωνε ὅτι ἡ ἐργασία αὐτὴ δὲν ἐπέφερε στὸν Ἱερομόναχο κανένα ψυχικὸ ἢ σωματικὸ μολυσμό, ὁ Λατῖνος ἀντέλεγε. Τότε, ὁ Ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς ἐρώτησε ἂν θὰ ἤθελε ὁ Λατῖνος νὰ δοκιμάσουν ποιὸς εἶναι εὐπρόσδεκτος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐργαζόμενος σὲ σκληρὴ καὶ ρυπαρὴ ἐργασία Ὁρθόδοξος Ἱερομόναχος ἢ ὁ καλλωπισμένος παπικὸς ἐπίσκοπος. Ἐκεῖνος δέχθηκε καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς πρότεινε νὰ καλέσῃ τὸν Ἱερομόναχο καὶ ἀφοῦ πλυθῆ καλὰ νὰ τελέσῃ τὴν Ἀκολουθία τοῦ μικροῦ Ἀγιασμοῦ, ἐν συνεχείᾳ δὲ νὰ τελέσῃ Ἀγιασμό καὶ ὁ Λατῖνος καὶ νὰ φυλαχθοῦν ἀμφότεροι σφραγισμένοι, μετὰ δὲ τὴν πάροδο ἐνὸς ἔτους νὰ ἀποσφραγισθοῦν, ὥστε νὰ φανῆ ποιὸς Ἀγιασμός θὰ εἶναι ὁ εὐλογηθεὶς καὶ ἄρα εὐπρόσδεκτος παρὰ Θεοῦ. Πράγματι, ἀφοῦ ἐπιτελέσθηκαν οἱ Ἀγιασμοί, οἱ φι-άλεις ἐτέθησαν καλὰ σφραγισμένες σὲ εἰδικὸ κιβώτιο. Μετὰ τὴν πάροδο τοῦ ἔτους, παρουσία τοῦ Ὁρθοδόξου

Μητροπολίτου, τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς μετὰ τῶν Ἀδελφῶν, ὡς καὶ τοῦ παπικοῦ ἐπισκόπου μετὰ τῆς συνοδίας του, οἱ φιάλεις ἀποσφραγίσθηκαν καὶ ἀνοίχθηκαν καὶ ὅλοι ἀντίκρυσαν πασιφανῶς τὸν μὲν **Ἀγιασμό τοῦ Ὁρθοδόξου Ἱερομονάχου καθαρῶτατο καὶ εὐωδιάζοντα, τοῦ δὲ Λατίνου ἐπισκόπου θολό, μαυρισμένο καὶ μυρίζοντα σὰν λιμνάζον ὕδωρ⁴⁸!**...

Σὲ ἄλλη περίπτωσι, ἕνας Ἱερέας ἐξήγησε μετὰξὺ ἄλλων σὲ νεαρὸ ποῦ μετέβη στὸν Ἅγιο Γεράσιμο στὴν Κεφαλληνία καὶ εἶδε φοβερὰ σημεῖα μὲ δαιμονισμένους, οἱ ὅποιοι ἀπεκάλυπταν τὰ κρυπτὰ ἁμαρτήματα ἄλλων προσκυνητῶν, ὅτι οἱ δαιμονισμένοι δὲν δύνανται νὰ ἀποκαλύψουν τίποτε σὲ ὅποιον ἔχει μετανοήσῃ γιὰ τὰ ἁμαρτήματά του καὶ ἔχει ἐξομολογηθῆ μὲ εἰλικρίνεια. Ἐκεῖ «μπλοκάρονται». Ὅμως, σὲ μία περίπτωσι, συνέχισε ὁ Ἱερεὺς, εἶχε γνωρίσει δύο Ἱταλοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς, οἱ ὅποιοι ὠμολόγησαν ὅτι ὅσα εἶχαν ἐξομολογηθῆ στὸν ἰδικό τους παπικὸ ἱερέα τοὺς τὰ ἀπεκάλυψε ἕνας δαιμονισμένος στὴν Ζάκυνθο. Καὶ τοῦτο, διότι στὴν οὐσία ἦσαν ἀνεξομολόγητοι! Ὁ δαιμονισμένος ἦταν Ἕλληνας, δὲν γνώριζε ἰταλικά, ἐν τούτοις ὁμως ἀπεκάλυψε στοὺς Ἱταλοὺς τὰ δῆθεν ἐξομολογημένα ἁμαρτήματά τους σὲ ἄπταιστα ἰταλικά⁴⁹!...

48. Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Διονυσιάτου, Καθηγουμένου, Ἀγιορειτικὴ Μαρτυρία, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη, ἄ.χ., 185-186.

49. Βλ. κείμενο «Ἅγιος Γεράσιμος Κεφαλονιάς καὶ Δαιμονισμένοι» στὸ Ἱστολόγιο «Ὁρθόδοξος Κόσμος» (5.4.2008), τὸ ὁποῖο δημοσιεύεται καὶ σὲ ἄλλα Ἱστολόγια στὸ Διαδίκτυο.

Θεωροῦμε, ὅτι οἱ ἀληθινὲς αὐτὲς μαρτυρίες ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἀνέκαθεν θεώρησι τῶν Ὁρθοδόξων περὶ τῆς ἐκπτώσεως τῶν Λατίνων ἀπὸ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τοῦ ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶναι καὶ δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν Θεοῦ.

Ὅταν γιὰ παράδειγμα τὸν ΙΒ΄ αἰ. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μάρκος ἐρώτησε τὸν ἐπιφανῆ Κανονολόγο Θεόδωρο Βαλσαμῶνα, Πατριάρχη Ἀντιοχείας, ἂν δύναται Ὁρθόδοξος Κληρικὸς «ἀκινδύνως» «νὰ μεταδώσῃ τῶν θείων ἀγιασμάτων αὐτοῖς», δηλ. τοῖς αἰρετικοῖς, ἐκεῖνος ἀπήντησε ἀρνητικά. Εἰδικῶς δὲ περὶ τῶν Λατίνων, οἱ ὅποιοι ἐνεφανίζοντο ὡς αἰχμάλωτοι τῶν Σαρακηνῶν σὲ Ὁρθοδόξους Ναοὺς ζητοῦντες νὰ κοινωνήσουν, ὁ Βαλσαμῶν ἐβεβαίωσε ὅτι ἡ Δυτικὴ ἐκκλησία ἀπεσχίσθη ἀπὸ χρόνων πολλῶν ἀπὸ τὴν πνευματικὴ κοινωνία μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν τεσσάρων λοιπῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν «καὶ ἀπεσχοινίσθη πρὸς ἔθνη καὶ δόγματα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ὁρθοδόξων ἀλλότρια», γι' αὐτὸ καὶ ὁ Πάπας διεγράφη ἀπὸ τὰ Δίπτυχα καὶ «οὐκ ὀφείλει γένος Λατινικὸν ἐκ χειρὸς ἱερατικῆς διὰ τῶν θείαν καὶ Ἀχράντων Μυστηρίων ἀγιάζεσθαι, εἰμὴ κατάθηται πρότερον ἀπέχεσθαι τῶν Λατινικῶν δογμάτων τε καὶ συνηθειῶν, καὶ κατὰ Κανόνας κατηχηθῆ καὶ τοῖς ὀρθοδόξοις ἐξισωθῆ»⁵⁰.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Πρωθιερέας τῆς Κροστάνδης στὴν Ρωσία ἔγραφε στίς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος τὰ ἐξῆς, ἐκφράζων

τὴν Ὁρθόδοξη πνευματικὴ ἀποτίμησι τοῦ Παπισμοῦ:

«Ἡ κοινωνία τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας μὲ τὴν οὐράνια Ἐκκλησία εἶναι φτωχὴ καὶ ψυχρὴ καὶ δὲν ἔχει ζωὴ. Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία -ἐδῶ ἡ κοινωνία εἶναι ζωντανή, σοφὴ, πλήρης, εἰλικρινής, μὲ εὐλάβεια. Ἐκεῖ παντοῦ εἶναι ὁ πάπας, ὅλοι τιμοῦν αὐτὸν καὶ ὄχι τοὺς ἀγίους, οἱ ἅγιοι τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης ἐκεῖ ὑποτιμοῦνται, εἶναι κρυμμένοι, ἔχουν πέσει σὲ λήθη, τὰ λείψανά τους δείχνουν πότε πότε στοὺς πιστοὺς ἀλλὰ πιὸ πολὺ στοὺς τουρίστες... Ἐκεῖ ὁ πάπας καθορίζει τὴν τύχη καὶ τῆς ἐπίγειας καὶ τῆς οὐράνιας ἐκκλησίας, αὐτὸς διαχειρίζεται αὐθαίρετα “τὸ περίσσευμα” ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ τὴν χάρη τῶν ἀγίων, στέλνει τοὺς ἀνθρώπους στὸ καθαρτήριο καὶ τοὺς ἀπαλλάσει ἀπ’ αὐτὸ μὲ δική του ἀπόφαση, αὐτὸς ἐκδίδει συγχωροχάρτια (ἔγγραφα μὲ τὰ ὅποια δίνεται ἄφεση ἁμαρτιῶν στοὺς πιστοὺς). Γελοῖα πράγματα, θὰ ἦταν πραγματικὰ γελοῖα ἂν δὲν ἦταν τόσο βλαβερὰ καὶ πικρά. Καὶ πῶς δὲν τὸ βλέπουν οἱ ἴδιοι οἱ πάπες, οἱ καρδινάλιοι καὶ ἄλλοι!... Ἡ πίστις τῶν καθολικῶν εἶναι ἐπιφανειακὴ. Ἐκεῖ ὅλα πουλιοῦνται καὶ ὅλα ἀγοράζονται,

50. Βλ. παράθεσι στὸ Ἄρχιμ. Ἱερωνύμου Ἰ. Κοτσώνη, *Ἡ Κανονικὴ Ἀποψις περὶ τῆς Διακοινωνίας μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων (Intercommunio)*, ἐκδ. «Ἡ Δαμασκός», ἐν Ἀθήναις 1957, σελ. 91-92.

ἐκεῖ ὅλη τὴν ἐξουσία τὴν ἔχει ὁ πάπας καὶ ἡ σωτηρία τῶν καθολικῶν εἶναι στὰ χέρια του. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ καθολικοὶ δὲν ἔχουν σήμερα πραγματικοὺς ἀναγνωρισμένους ἀγίους, ἔχουν μόνο “πλαστούς”, αὐτοὺς ποὺ τοὺς ἔκανε ἀγίους ἢ αὐθαιρεσία τοῦ πάπα. Ἐνῶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι σὰν τὸν Κῆπο τῆς Ἐδέμ, γεμάτη ἀγίους»⁵¹.

Ἄλλος δὲ σεβαστὸς Κληρικὸς, Καθηγητὴς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς Θεολογίας, βεβαιώνει ὅτι «ὁ Καθολικισμὸς δὲν διατήρησε πλήρως οὔτε τὴν ἀποστολικότητα οὔτε τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ καὶ ἀγιότητα»· «ἡ θεολογία τῶν Καθολικῶν θεωρεῖ τὴν Χάρι κτιστή, ὁπότε δὲν εἶναι ἐνέργεια ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸν Χριστό»· καὶ «στὸν Καθολικισμὸ δέχονται μόνον ἀσήμαντη δύναμι τῆς θείας Χάριτος...»⁵².

Κατόπιν αὐτῶν, ἀναρωτιέται κανεὶς τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ὤθησε τοὺς ὀρθοδόξους Οἰκουμενιστὰς στὴν ἑτεροδοξία, ὄχι γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσουν σὲ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή, ἀλλὰ γιὰ νὰ τῆς ἀποδώσουν εὐσημα καὶ χάριτες, ποὺ οὔτε ἔχει, οὔτε τῆς ἀνήκουν, ἀλλὰ καὶ οὔτε δύνανται νὰ διανοηθῆ καὶ νὰ ἐπιθυμήσῃ! Γνωρίζουμε,

51. Ἁγίου Ἰωάννου Κροστάνδης, Νουθεσίαις Ἁγιοπνευματικῆς καὶ Παρακλητικῆς Κανῶν, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2008, σελ. 157-158.

52. Θέσεις τοῦ Πρωτοπρ. π. Δημητρίου Στανιλοάε († 1993), στὸ Ἱερομ. Ἰωαννικίου Μπάλαν, Πνευματικοὶ Διάλογοι μὲ Ρουμάνους Πατέρες, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1986, σελ. 205, 206, 208.

ὅτι οἱ Οἰκουμενισταὶ ἔχουν ἔτοιμη τὴν ἀπάντησι· ὠθοῦνται ἀπὸ ἀγάπη, γιὰ τὴν ἔνωση τῶν Χριστιανῶν! Ὅμως, ἂν ἡ ἀγάπη χωρισθῆ ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια, ὅπως θὰ καταδείξουμε ἐν συνεχείᾳ ὅτι συμβαίνει καὶ ἐπικρατεῖ ἐξ ἀρχῆς στὸν σύγχρονο Οἰκουμενισμό, τότε εὐρισκόμεθα πρὸ μιᾶς πλάνης καὶ διαστροφῆς, ἡ ὁποία ἔχει διαδοθῆ ἐπικίνδυνα τόσο στὶς κεφαλές, ὅσο καὶ στὸ ἐν πολλοῖς ἀδιάφορο ποίμνιο τῶν χλιαρῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν τύποις χριστιανῶν σήμερον. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ καὶ οἱ ψευδοποιμένες ἀποχαλινῶνται· διότι δὲν φοβοῦνται, ὅπως ἄλλοτε⁵³, τὴν ἐξέγερσι τοῦ ὄντως Ποιμνίου, τοῦ Φύλακος τῆς Ὁρθοδοξίας!...

53. Εἶναι ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὸ τὸ ἐξῆς ἱστορικὸ περιστατικόν: Ὅταν ἡ περὶ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Γερμανὸ Β' (1222-1240) Σύνοδος θέλησε πρὸς στιγμὴν νὰ φανῆ ἐπιεικὴς καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ στὴν Κυπριακὴ Ἱεραρχία καὶ τὸν Κλῆρο, ποὺ διατελοῦσαν ὑπὸ στυγνῆ Λατινοκρατία, νὰ συμμορφωθῆ «κατ' οἰκονομίαν» πρὸς προβαλλομένους ὄρους ἀπὸ τοὺς Παπικούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὑποχωρητικοὶ ἐναντι ἀξιώσεων ὑπαταγῆς, προκειμένου νὰ ὑπηρετηθοῦν οἱ πιστοὶ καὶ νὰ ἀποτραποῦν ἀπειλούμενες συμφορές, προκλήθηκε μέγας σάλος· «Μόλις ἐγνώσθη ἡ λήψις τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως, ἐξωργισμένα πλήθη κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν εἰσώρμησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συνεδριαζούσης Συνόδου καὶ ἀφοῦ ἐδήλωσαν εἰς τοὺς Συνοδικοὺς συνέδρους, ὅτι τὴν ὑποταγὴν ταύτην ἐθεώρουν πραγματικὴν ἀπάρνησιν τῆς πατροπαραδότου πίστεως, ἀπήτησαν ἀπὸ τοῦ Πατριάρχου νὰ μεταβληθῆ ἡ συνοδικὴ ἀπόφασις, ὅπερ καὶ πράγματι ἐγένετο!» (Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Ἱ. Κοτσῶνη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 75).

Ε'. Οικουμενιστικές εξάρσεις

Στὸν χῶρο τῶν στοχαστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας διαμορφώθηκαν, ἰδίως ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ περασμένου (20οῦ) αἰῶνος, μὴ ὀρθόδοξες θεωρίες ὡς πρὸς τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἴσως ἐξ αἰτίας τῆς ποικιλίας ὡς πρὸς τὴν ἀποδοχὴ τῶν ἑτεροδόξων ποὺ οἱ τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίαι ἐπεδείκνυαν, οἰκονομοῦσες τὶς περιστάσεις, πολλοὶ ἐκ τῶν ὀρθόδοξων διαμόρφωσαν τὴν σφαλερῆ ἀντίληψιν, ὅτι οἱ ἑτερόδοξοι ἔστω καὶ ἂν ἐκηρύχθησαν αἰρετικοὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ὡς πρὸς τὴν Ἀποστολικὴ Πίστι καὶ τὴν Ἀποστολικὴ Παράδοσι ἀπὸ Ἱερές Συνόδους, Οἰκουμενικὲς ἢ Πανορθόδοξους, ἐφ' ὅσον ἀποδεικνύεται ὅτι διατηροῦν «ἀποστολικὴ διαδοχή», δηλ. ἀδιάσπαστη συνέχεια ὡς πρὸς τὶς ἐπισκοπικὲς χειροτονίες τους, ἔχουν καὶ αὐτοὶ ἀληθινὰ καὶ ἔγκυρα

Μυστήρια. Μεταξὺ τῶν Οἰκουμενιστῶν στὸν χῶρο τῆς ὀρθοδοξίας, ἄλλοι περιορίζουν τὴν ὑπαρξὶ Μυστηρίων μόνον στοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, ἄλλοι συμπεριλαμβάνουν κάθε ἑτερόδοξη Κοινότητα ποὺ διατήρησε ἢ διαμόρφωσε ἐπισκοπᾶτο, καὶ τέλος ἄλλοι προεκτείνουν τὴν μυστηριακὴ ἰσχύ σὲ κάθε χριστιανικὴ συνάθροισι ἔστω καὶ ὑποκειμενικῶς πιστευόντων. Οἱ πρῶτοι θεωροῦν ἐν μέρει ὅτι δὲν ἐπέστη ἀκόμη καιρὸς κοινωνίας μὲ τοὺς Λατίνους γιὰ «πειθαρχικούς» καὶ μόνον λόγους, οἱ δεῦτεροι εἶναι ἔτοιμοι γιὰ κοινωνία μὲ κάθε ἑτερόδοξη Κοινότητα ποὺ διατηρεῖ ἱεραρχία καὶ ἀναμένουν ἀπλῶς τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἔγκρισιν πρὸς τοῦτο, οἱ δὲ τελευταῖοι ἀνυπομονοῦν γιὰ κοινωνία μὲ ὅλους τοὺς Χριστιανούς⁵⁴!...

Ἡ οἰκουμενιστικὴ θεώρησις περὶ ὑπάρξεως ἐκκλησιαστικότητος καὶ μυστηρίων στὶς ἑτερόδοξες Κοινότητες τῶν

54. Βλ. ἀναφορὰ στὸ πρὸ πεντηκονταετίας ἄρθρο τοῦ Σέρβου π. **Δανιὴλ Κρίστιτς**, ἔπειτα Ἐπισκόπου Βουδιμίου († 2002), «*The Divine Fire and Man-made Steam*», στὸ περιοδ. «**The Faithful Steward**», 14/2003, π. 8. Στὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ κείμενο, ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρεται καὶ στοὺς «αὐστηροὺς παραδοσιακοὺς» Ὁρθόδοξους, οἱ ὁποῖοι ταυτίζονται τὰ «ὅρια» τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰ χαρισματικὰ ὅρια τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Δὲν ὑφίσταται Θεία Εὐχαριστία ἐκτὸς τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Παραδοσιακοὶ διακρατοῦν δύο διαφορετικὲς πρακτικὲς στὴν ἀποδοχὴ τῶν ἑτεροδόξων. Οἱ πλέον αὐστηροί, ἀκολουθοῦντες τὸν Ἅγιο Κυπριανὸ Καρχηδόνο, βαπτίζουν τοὺς προσηλύτους (τοῦτο πράττουν κυρίως Ἕλληνες, ὅπως καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος), ἐνῶ ἄλλοι ἀρκοῦνται νὰ τοὺς χρίουν μὲ Ἅγιο Μῦρο, θεωροῦντες ὅτι δι' αὐτοῦ

τοῦ τρόπου γίνεται ἔγκυρο καὶ ἐνεργὸ τὸ ἐκτὸς Ἐκκλησίας βάπτισμά τους (τοῦτο πράττουν κυρίως οἱ Σλάβοι).

- Περὶ τῆς διαφορετικῆς πρακτικῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς εἰσδοχῆς τῶν ἑτεροδόξων ἀπὸ μέρους τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας ἱστορικῶς, βλ. **Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Ἰ. Κοτσώνη**, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 121-122.

- Δηλώσεις καὶ ἐνέργειες πρωτοπόρων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι ἔθεσαν τὶς βάσεις γιὰ τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῶν αἰρετικῶν Οἰκουμενιστικῶν «θεολογιῶν», ὡς τῆς «βαπτισματικῆς θεολογίας» ἢ τῆς «θεολογίας τῆς διευρυμένης ἐκκλησίας», βλ. στὴν ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις**», ἀριθ. 26/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1997, σελ. 103-104.

πάσης φύσεως αἰρετικῶν, προγενεστέρων καὶ μεταγενεστέρων, κεῖται στὰ θεμέλια τῆς αἰρετικῆς Ἐγκυκλίου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920 «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ»· ἡ Ἐγκύκλιος αὐτή, ὡς γνωστόν, ἀπετέλεσε τὸ κύριο ἔναυσμα καὶ τὴν κινητήρια δύναμι γιὰ τὴν θεσμοποίησι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μέσω τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ γενικὰ γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῶν ὀρθοδόξων στὶς ποικίλες ἐκφράσεις καὶ ἐκφάνσεις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐμεῖς ἐδῶ θὰ ἀναφερθοῦμε ἐντελῶς ἐνδεικτικὰ στὰ τῆς συναντήσεως τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηναγόρου, τοῦ ὁποίου συμπληρώνονται 40 ἔτη ἀπὸ τὸν θάνατό του († 1972), μὲ τὸν Πάπα Ρώμης Παῦλο τὸν ΣΤ΄ στὴν Ἱερουσαλὴμ τὸ 1964. Ἡ συνάντησις ἐκείνη στὴν Ἁγία Πόλι, ὅπου -καθὼς διαπιστώσαμε ἀπὸ ὅσα ἐκθέσαμε- εἶχε ἐκφρασθῆ ἡ θεία ἀποστροφή στοὺς αἰρετικούς Λατίνους, ἀπετέλεσε τὴν ἀπαρχὴ γιὰ τὴν ἐκτύλιξι θλιβερᾶς συνεχείας, μὲ τὴν ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων τοῦ ἐπομένου ἔτους 1965 καὶ τὴν διάνοιξι τῆς ὁδοῦ γιὰ τὸν ὀλισθηρὸ οἰκουμενιστικὸ κατήφορο ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τὶς σχέσεις μὲ τοὺς Λατίνους.

Ἡ Ρώμη, διὰ τῆς Β΄ Βατικανῆς συνόδου, ἐξαπέλυσε ἀπὸ μέρους της τὴν «ἐπίθεσι ἀγάπης» τοῦ ἰδικοῦ της γνωστοῦ ὡς *Ρωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, προκειμένου νὰ ἐπιτύχη μία νέα ἔνωσι οὐνιτικοῦ τύπου μὲ τοὺς ὀρθοδόξους. Ἡ συνάντησις τῶν Ἱεροσολύμων τοῦ 1964 ἀποφασίσθηκε ἀπὸ πλευρᾶς Παπικῶν

κατόπιν ἐπιμόνου αἰτήσεως καὶ προσπαθειῶν τοῦ οὐνίτου πατριάρχου **Μαξίμου τοῦ Δ΄**⁵⁵. Πρὶν ἀπὸ τὴν συνάντησι μὲ τὸν πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ΄ εἶχε συνάντησι μὲ «τοὺς Καθολικούς (δηλ. Οὐνίτας) πατριάρχας καὶ ἀρχιερεῖς τῶν κατ' Ἀνατολὰς [Οὐνιτικῶν] Ἐκκλησιῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐξεφώνησε βαρυσήμαντον λόγον, καλέσας αὐτοὺς νὰ παραμείνουν πιστοὶ εἰς τὰς παλαιφάτους παραδόσεις των καὶ τὰ λειτουργικὰ τυπικὰ των, δι' ὧν λαμπρύνεται ἡ καθ' ὄλου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία»⁵⁶. «Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐνεκαινίασε τὸν διάλογον τῆς ἀγάπης τὸ Βατικανὸν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα»^{56!} Τὰ τῆς συναντήσεως μὲ τὸν Κωνσταντινουπόλεως διεξήχθησαν ἐντὸς ἐνὸς οἰκουμενιστικοῦ πλαισίου καὶ ἐτέθησαν οἱ βάσεις καὶ οἱ ἀρχές γιὰ τὰ περαιτέρω. Ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ΄, εἰλικρινῆς στὶς διαθέσεις του, δύο μόλις ἡμέρες μετὰ τὴν συνάντησι μὲ τὸν Ἀθηναγόρα, ὁμιλῶν Βηθλεέμ, ἐκάλεσε τοὺς «κεχωρισμένους ἀδελφούς», δηλ. τοὺς ὀρθοδόξους, νὰ ἐπανέλθουν στὴν **Ρωμαιοκαθολικὴ ποίμνη**^{57!} Ὁ Πάπας ἐμφανίσθηκε ὡς «κάτοχος καὶ ἐρμηνευτῆς τῆς κλη-

55. Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Μπιλάλη, *Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός*, τ. Β΄, ἐκδ. «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθῆναι 1969, σελ. 343.

56. Αὐτόθι, σελ. 344.

57. Αὐτόθι, σελ. 345.

ρονομίας τοῦ Χριστοῦ», **προβάλλων ὑπεράνω τῆς ἐνώσεως τὸ πρωτεῖο καὶ τὸ ἀλάθητό του**^{58!}

Πάρα ταῦτα, οἱ οἰκουμενιστικῆς κατευθύνσεως χαρακτηρίζουν τὸ γεγονός τῆς συναντήσεως ἐκείνης ὡς «*κοσμοϊστορικό*»⁵⁹, ἐνῶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπισήμων ὀρθοδόξων ἐξανέστησαν τότε καὶ ἐξέφρασαν ἔντονα τὴν ἀντίθεσί τους. Μία «*Προκήρυξις*» Ἀγιορειτῶν Ἱγουμενῶν καὶ Πατέρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γιὰ παράδειγμα, προβαίνει σὲ ἀποκήρυξι τοῦ φιλενωτισμοῦ, διακηρύσσει ἐμμονὴ στὰ παραδεδομένα καὶ ἀποκρούει τὴν οἰκουμενιστικοῦ τύπου «ἔνωσι»· καλεῖ ἐπὶ πλέον σὲ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή στὴν Ὀρθοδοξία ὅσους αἰρετικούς τὸ ἐπιθυμοῦν καὶ περιέχει σαφῆ ἀπειλή: «**Ποιοῦμεν ἔκκλησιν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν ἡμῶν Πατριάρχην νὰ παύσῃ ἐξακολουθῶν τὰς**

58. Αὐτόθι, σελ. 346.

59. Βλ. λήμμα «*Ἀθηναγόρας Α΄, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης*», στὴν «*Μεγάλῃ Ὀρθόδοξῃ Χριστιανικῇ Ἐγκυκλοπαιδεΐᾳ*», τ. Α΄, «*Στρατηγικὲς Ἐκδόσεις*», Ἀθήνα, ἄ.χ. (2010), σελ. 388.

φιλενωτικὰς τοῦ ἐνεργείας, καθόσον ἐὰν συνεχίσῃ θ' ἀποκηρύξωμεν καὶ αὐτόν»^{60!}

Τὸ Ὀρθόδοξο αἰσθητήριο ἐλειτούργησε ἐπὶ τινα καιρὸν καὶ ὅπως γνωρίζουμε ἀκόμη καὶ Ἀρχιερεῖς, ἐκτὸς τῶν Ἱγουμενῶν καὶ Μοναχῶν, εἶχαν προβῆ γιὰ κάποιο διάστημα χρόνου σὲ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου, ἀλλὰ ἐπανεκάμφσαν στὴν «πειθαρχία», διότι ἐθεώρησαν, παραδόξως, ὅτι μετὰ τὸν Ἀθηναγόρα ἔπνευσε νέος ἄνεμος ὀρθοδοξίας στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ἐν γένει στὶς τοπικὲς ἐκκλησίαις, ἂν καὶ ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπεθρασύνθη!...

Ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας προτίμησε, παρὰ τὶς ἀντιδράσεις, τὸ «*νόμισμα τῆς ἀγάπης*» καὶ ὄχι τῆς Ἀληθείας καὶ διεκήρυσσε ὅτι σκοπὸς τῶν Διαλόγων καὶ τῶν σχέσεων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἰδίως μὲ τοὺς Παπικοὺς εἶναι «**νὰ προπαρασκευάσουν ψυχολογικῶς τοὺς λαοὺς μας ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ Ἐκκλησία καὶ μιὰ θρησκεία**»^{61!}...

Τὸ ὅτι φθάσαμε τὸ 1993 στὸ Βελεμὲνδι τοῦ Λιβάνου, ἐπὶ πατριάρχου πλέον Βαρθολομαίου, τοῦ πιστοῦ ἰχνηλάτου τοῦ Ἀθηναγόρου, ὅπου ἐκηρύχθη ἐπισήμως στὰ πλαίσια τοῦ Ὀρθόδοξο-Παπικοῦ Διαλόγου, ὅτι ἀναγνωρίζονται ἀμφοτέρω ὡς «Ἀδελφὲς Ἐκκλησίαις» μὲ τὴν πλήρη ἔννοια τοῦ ὅρου, δὲν ἀποτελεῖ ἔκπληξι, ἀλλὰ

60. Ἀρχιμανδρίτου Γαβριὴλ Διονυσιάτου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 161.

61. Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἰ. Βασιλοπούλου, *Ἀπὸ τὴν πορείαν τῆς ἀγάπης...*, Ἀθήναι 1968, σελ. 53α.

ἦταν κάτι μᾶλλον ἀναμενόμενο. Παπικοὶ καὶ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι ὁμολογία ἀποστολικῆς πίστεως, μετοχὴ στὰ αὐτὰ μυστήρια καὶ κυρίως στὴν μία ἱερωσύνη καὶ τὴν ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων, «δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία μιᾶς τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι σαφές ὅτι ἐντὸς τοῦ πλαισίου τούτου ἀποκλείεται πᾶς ἀναβαπτισμός»⁶²!...

Ἐπίσης, καταδίκη «τοῦ προσηλυτισμοῦ χριστιανῶν ἄλλων χριστιανικῶν παραδόσεων» ἔγινε καὶ στὰ πλαίσια τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν»⁶³, τὸ δὲ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ὑπέγραψε στὸ Φανάρι μὲ τοὺς Εὐαγγελικοὺς τῆς Γερμανίας τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2004 τὴν ἀπόρριψη τοῦ «ἀναβαπτισμοῦ», ἐφ' ὅσον ἐξισώνονται καὶ ἀναγνωρίζονται τὰ βαπτίσματα ἀμφοτέρων⁶⁴.

62. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2705/20.7.1993, σελ. 3: «Ἡ Οὐνία, ὡς μέθοδος ἐνώσεως κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ σημερινὴ ἀναζήτησις τῆς πλήρους κοινωνίας», § 13 (Τὸ ἐπίσημο κείμενο τῆς «Ζ' Ὀλομελείας τῆς Διεθνοῦς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου», Βελεμένδιον Λιβάνου, 17-24.6.1993).

63. Βλ. παράθεσι στὸ κείμενο: **Σύναξις Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν**, «Ὁὐκ ἐσμὲν τῶν Πατέρων σοφώτεροι» – Ἀναίρεση τῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μὲ ἀφορμὴ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὴ Μεγίστη Λαύρα», περιοδ. «Θεοδρομία», ἔτος ΙΓ', τεύχος 4/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2011, σελ. 622 (ὑποσημ. 53).

64. Αὐτόθι, σελ. 623.

Τὰ ὅσα συμβαίνουν στὸν σύγχρονο Οἰκουμενισμό, ὀλίγα ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἀναφέρουμε, ἀποδεικνύουν ὅτι στὴν οὐσία καταλύθηκε ἡ διάκρισις ὀρθοδοξίας καὶ αἱρέσεως, τὰ ὅρια ἀληθείας καὶ ψεύδους, φωτὸς καὶ σκότους· ἡ δὲ πραγματικὴ ἐπιδίωξις δὲν εἶναι ἡ ἐπίτευξις τῆς ἐνώσεως, ἢ πολὺ περισσότερο ἡ δῆθεν μεταστροφὴ τῶν πλανωμένων στὴν Ὁρθοδοξία, ὅπως ὑποκριτικὰ ὑποστηρίζει ἐνίοτε ἐνώπιον «συντηρητικῶν» ἀκροατηρίων ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, διότι οἱ Οἰκουμενισταὶ πιστεύουν, ὅτι **ἡ ἐνώσις μεταξύ τους ὑφίσταται, ὅτι «τὰ διαλεγόμενα μέρη εἶναι Ἀδελφές Ἐκκλησίαι καὶ ὅτι μὲ τὶς διαφορὰς οἰκουμενιστικῆς ἐκδηλώσεως ἐκφράζουν τὴν ἐνότητά τους αὐτή»**⁶⁵...

Μόλις τὸν περασμένο μῆνα Ἰανουάριο τοῦ νέου ἔτους 2012, εἶχαμε μία ἔξαρσι τῶν οἰκουμενιστικῶν δραστηριοτήτων, ἰδίως μάλιστα στὰ πλαίσια τῆς ἐβδομάδος προσευχῆς ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητος.

Γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ νέου ἔτους ὠργανώθηκε οἰκουμενιστικὴ τελετὴ σὲ παπικὸ ναὸ στὴν Κολωνία τῆς Γερμανίας, μὲ συμμετοχὴ βεβαίως καὶ ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν, ἡ ὁποία εἶχε

65. Ἄρχιμ. Κυπριανοῦ – Ἱερομ. Κλήμεντος Ἁγιοκυπριανιτῶν, *Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ Ὁρθόδοξος Ἀντι-οικουμενισμὸς – Ἡ κρίσιμος ἀντιπαράθεσις ἐνὸς αἰῶνος* (Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία, 7), ἔκδ. Ἱεράς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, Ἀθήνα 2001, σελ. 53.

τὸ χαρακτηριστικὸ σύνθημα: «**ΜΑΖΙ. Μαρτυρία Χριστοῦ**»⁶⁶.

Στὸ Ντουμπρόβνικ τῆς Κροατίας, ὁ ἐπίσκοπος Ἑρζεγοβίνης Γρηγόριος τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, πνευματικὸ τέκνο τοῦ ἐπισκόπου Ἀθανασίου Γέβτιτς, ἔλαβε μέρος τὴν 17ῃ Ἰανουαρίου σὲ

οἰκουμενιστικῆ τελετῆ σὲ παπικὸ ναὸ μὲ τὸν ρωμαιοκαθολικὸ ἐπίσκοπο καὶ τὸν κληρὸ του καὶ μεταξύ ἄλλων ἐζήτησε συγγνώμην γιὰ τὰ δεινὰ τοῦ προσφάτου πολέμου.

Στὴν Σύρο τῶν Κυκλάδων, ὁ παπικὸς ἐπίσκοπος Φραγκίσκος Παπαμανώλης προσεφώνησε ἐντὸς τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τὸν τοπικὸ ἐπίσκοπο τῆς Καινοτόμου

66. Βλ. παρουσιάσεις αὐτοῦ καὶ τῶν ἐν συνεχείᾳ ἐνδεικτικῶς ἀναφερομένων Οἰκουμενιστικῶν περιστατικῶν, μὲ ὀπτικο-ακουστικὸ ὑλικό, κατὰ ἡμερομηνίαν παραθέσεως, στὸ ἐξαιρετὸ πνευματικῶς καὶ ἐνημερωτικῶς Ἰστολόγιο «**Ἀκτίνες**» (<http://aktines.blogspot.com/>).

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Δωρόθεο γιὰ τὰ δεκάχρονα τῆς ἀρχιερωσύνης του τὴν 19ῃ Ἰανουαρίου, τονίζων μεταξύ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «Ὁ λαὸς τῆς Σύρου σὲ ὑποδέχθηκε ἑνωμένος, χωρὶς καμιὰ διαχωριστικὴ γραμμὴ, ἑνωμένος μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἑνωμένος στὴ χαρὰ, ποὺ οἱ καμπάνες τῶν ναῶν μας, ὀρθοδόξων καὶ

καθολικῶν, σὲ κοινὴ μελωδία, σκόρπιζαν στοὺς αἰθέρες ἀναγγέλοντας τὴν ἀφιξή σου... Ἀγαπητὲ Ἀδελφέ... μπορούμε νὰ συνεργαστοῦμε, μᾶλλον νὰ αὐξήσουμε τὴν συνεργασία μας, ἐν ἀρμονίᾳ, ἀγάπῃ καὶ εἰρήνῃ, μὲ γνώμονα τὸν ἀμοιβαῖο σεβασμό, ὄχι μόνον πρὸς τὸ πρόσωπό μας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὶς Ἐκκλησίες μας. Ἔχουμε εὐθύνη γιὰ τὸ παρὸν καὶ γιὰ τὸ μέλλον τῶν Ἐκκλησιῶν μας. Μποροῦμε νὰ συμβάλλουμε ὥστε νὰ φθάσῃ πιὸ γρήγορα ἡ εὐλογημένη ἡμέρα τοῦ Κοινοῦ Ποτηρίου».

Στὴν Θεσσαλονίκη, τὸ Σάββατο 21 Ἰανουαρίου, διοργανώθηκε οἰκουμενιστικὴ βραδυὰ συμπροσευχῆς στὸν παπικὸ ναὸ τῆς «Ἀσπίλου Συλλήψεως» τῆς Θεοτόκου. Συμμετεῖχαν Ρωμαιοκαθολικοί, ὀρθόδοξοι,

Ἀρμένιοι, Ἀγγλικανοὶ καὶ Εὐαγγελικοὶ ἐνῶ κεντρικὸς ὁμιλητὴς ἦταν ὁ ἐπίκουρος καθηγητὴς Καινῆς Διαθήκης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ Χαράλαμπος Ἄτματζίδης, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε σὲ τηλεοπτικὸ κανάλι τὰ ἐξῆς ἀποκαλυπτικὰ περὶ τῆς συναντήσεως: «**Εἶναι μία συνήθεια, ἡ ὁποία γίνεται σχεδὸν κάθε χρόνο ἀπὸ ὅλους τοὺς χριστιανοὺς καὶ τὶς χριστιανικὲς κοινότητες τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ποὺ ἔχουν ἓνα κοινὸ “πιστεύω” στὸν Ἰησοῦ Χριστό, δηλ. ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι, οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, οἱ Ἀρμένιοι, οἱ Εὐαγγελικοί, συγκεντρωνόμαστε γιὰ νὰ συμπροσευχηθοῦμε καὶ νὰ παρακαλέσουμε τὸν Θεό... Ὁ σκοπὸς**

αὐτῆς τῆς συμπροσευχῆς εἶναι νὰ θυμηθοῦμε τὶς ρίζες μας καὶ τὴν κοινὴ μας θρησκευτικὴ καταγωγὴ, ἡ ὁποία πολὺ παλιὰ μᾶς ἔνωσε ὅλους, ἐνῶ μετὰ ἀπὸ ἓνα χρονικὸ διάστημα μᾶς διέσπασε γιὰ λόγους, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν γνώμη μας δὲν εἶναι καὶ τόσο πολὺ δικαιολογημένοι. Αὐτὴ, ὅμως, ἡ προσπάθεια βασίζεται, ἐρείδεται στὴν κοινὴ θέληση τῶν ἡγητόρων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, δηλ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου, τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν ἐπισκοπικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Εὐαγγελικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀρμενίων, γιὰ μιὰ κοινὴ προσπάθεια νὰ βροῦμε κοινὰ σημεῖα ἐπαφῆς καὶ ἐπικοινωνίας».

Οἰκουμενιστικὲς τελετεῖς, συμπροσευχὲς καὶ δραστηριότητες ἐγίναν μετὰξὺ 19 καὶ 25 Ἰανουαρίου στὴν Ρώμη τῆς Ἰταλίας ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Πάπα, στὴν Βουδαπέστη τῆς Οὐγγαρίας, στὶς Βρυξέλλες τοῦ Βελγίου, στοὺς Ἁγίους Τόπους, στὴν Μόσχα καὶ τὸ Νοβοσιμπίρσκ τῆς Ρωσίας, στὸ Βουκουρέστι καὶ σὲ ἄλλες πόλεις τῆς Ρουμανίας καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη τοῦ

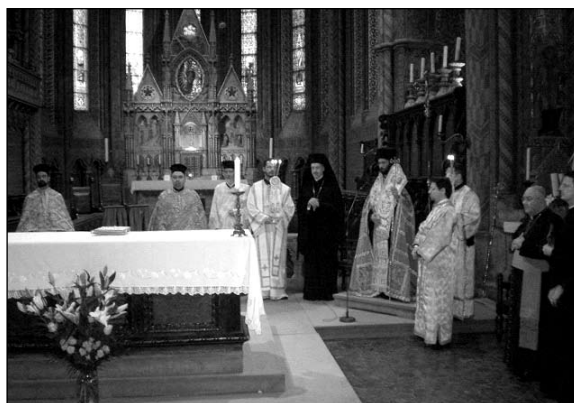
κόσμου, σὲ κλίμα καὶ πνεῦμα συγκρητισμοῦ καὶ σχετικοποιήσεως.

Στὸ δὲ Τρίερ τῆς Γερμανίας ἄρχισε τὴν Δευτέρα 30 Ἰανουαρίου διεθνὲς οἰκουμενιστικὸ Φόρουμ μὲ συμπροσευχὴ καὶ ὁμιλίες γιὰ τὸν «ἄραφο Χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ». Σὲ αὐτὸ ἔλαβαν μέρος ἀντιπρόσωποι τῶν Παπικῶν, τῶν Εὐαγγελικῶν, τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», τῆς μητροπόλεως Γερμανίας ὑπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τῶν Μεθοδιστῶν κ.ἄ. Στὰ πλαίσια μάλιστα

τοῦ Φόρουμ αὐτοῦ, ὅπως ἐγράφη χαρακτηριστικά, «οἱ **συμμετέχοντες ὑφαίνουν συμβολικὰ τὸν Χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ**»!...

Στὴν οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ παράκρουσι ἀξίζει νὰ ὑπογραμμίσουμε καὶ τὴν **νέα «παράδοσι»**, τὴν ὁποίαν καθιερώνει τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖο ἐνθρονίζει πλέον τοὺς νέους μητροπολίτες τοῦ στὸ ἐξωτερικὸ, ὅπου πιθανὸν δὲν διαθέτει μεγάλο καθεδρικὸ ναὸ τῆς δικαιοδοσίας του, ἐντὸς παπικῶν ναῶν! Αὐτὸ συνέβη πρόσφατα τόσο

στὴν ἐνθρόνισι στὴν Βουδαπέστη τῆς Οὐγγαρίας τοῦ νέου ἐξάρχου Οὐγγαρίας καὶ Μεσευρώπης μητροπολίτου Αὐστρίας Ἀρσενίου, ὅσο καὶ στὴν ἐνθρόνισι στὴν Σιγκαπούρη τοῦ νέου μητροπολίτου Σιγκαπούρης Κωνσταντίνου, στὴν ὁποίαν μάλιστα παρίσταντο καὶ ἀρχιερεῖς τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπίσης, πρέπει νὰ ἀναφερθῆ καὶ ἡ οἰκουμενιστικὴ διάστασι τῆς φιλανθρωπικῆς διακονίας τῆς ἐταιρείας «Ἀποστολὴ» τῆς Καινοτόμου ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἡ «Ἀποστολὴ» ἄρχισε νὰ συνεργάζεται ἐπίσημα πρόσφατα, γιὰ τὴν εὐώδοσι τῶν σκοπῶν της, τόσο μὲ τοὺς Ἀγγλικανούς, ὅσο καὶ μὲ τοὺς Παπικοὺς καὶ τὴν ἀντίστοιχη ὀργάνωσί τους «Caritas».

ΣΤ΄. Ἡ εὐθύνη τῶν Ὁρθοδόξων

Ἐνώπιον τῆς θλιβεραῆς καὶ ἀποκαρδιωτικῆς αὐτῆς πραγματικότητος, ἡ ὁποία διαδραματίζεται στὰ πλαίσια τῆς ἐσχατολογικῆς «ἀποστασίας»⁶⁷ γιὰ τὴν ἐπίτευξι τῆς Πανθησκείας καὶ τὴν ἔλευσι τοῦ «ἀνόμου», ἤτοι τοῦ Ἀντιχρίστου, γιὰ τὴν τελικὴ δοκιμασία τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἐκφράσουμε τὴν λύπη καὶ τὴν ὀδύνη μας· ὄχι τόσο γιὰ τὴν δεινὴ οἰκονομικὴ κρίσι καὶ τὴν κοινωνικὴ ἐξαθλίωσι τῆς Πατρίδος μας, πράγματα ἐπίσης ἄκρως ἀνησυχητικά, ὅσο κυρίως γιὰ τὴν ἄλωσι τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν συνεχιζομένη αἰχμαλωσία τῶν ψυχῶν, ἐξ αἰτίας τῶν ὑπερμαχούντων τῆς οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως, ὅπως ἔγραφε σχετικὰ ὁ Μέγας Βασίλειος γιὰ τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς του: **«Οὐ γὰρ οἰκοδομημάτων γηϊνῶν καταστροφὴν, ἀλλ’ Ἐκκλησιῶν ἄλωσιν ὀδυρόμεθα· οὐδὲ δουλείαν σωματικὴν, ἀλλ’ αἰχμαλωσίαν ψυχῶν καθ’ ἐκάστην ἡμέραν ἐνεργουμένην παρὰ τῶν ὑπερμαχούντων τῆς αἰρέσεως καθορώμεν»**⁶⁸.

Θεωροῦμε, ὅτι αὐτὸ ποὺ προέχει σήμερα εἶναι ἡ διαφύλαξις, πάση θυσίᾳ, τῆς Ὁρθοδόξου Ταυτότητός μας, ἡ ὁποία πλήττεται δεινῶς μέσα στὸν καταιγισμό τῆς συγχύσεως ποὺ μᾶς περιβάλλει, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάλογη εὐαίσθητοποίησι μὲ κάθε τρόπο ὅσο τὸ δυνατόν περισσοτέρων

ἀδελφῶν μας, γιὰ νὰ πράξουν ὀρθὰ καὶ θεάρεστα.

Στοὺς ἐγκλωβισμένους στὴν κατάκριτη κοινωνία μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς Ἀδελφούς, ὑπάρχει πάντοτε ἡ δυνατότης ἀποτινάξεως τοῦ «ζυγοῦ», διὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καὶ Ἀποτειχίσεως καὶ τῆς συγκαταλέξεως στὸν χῶρο τῆς Ἀληθείας, μακριὰ ἀπὸ τὸ σκότος καὶ τὸ ψεῦδος τῆς πλάνης. Ὅμως, ὀλίγοι βλέπουμε νὰ ἐλκύωνται ἀπὸ τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας· ὀλίγοι περιπατοῦν ἐν Ἀληθείᾳ, μακριὰ ἀπὸ τὴν πονηρία τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ἀποστασίας. Ὅπως φαίνεται, διάφορες λανθασμένες ἐκτιμήσεις ἢ δεσμεύσεις καὶ ἐξαρτήσεις σκοτίζουν τὶς ψυχὰς καὶ ἀπωθοῦν τοὺς σωστικούς ἐλέγχους τῶν συνειδήσεων. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐπιστρατεύονται πονηρὲς προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις, προκειμένου οἱ συνειδήσεις νὰ ἐπαναπαύωνται καὶ νὰ ἀποκοιμίζονται στὴν οὐνιτικὸν τύπου οἰκουμενιστικὴν κοινωνία. Στοὺς συγχρόνους ὑπερασπιστὰς τῆς Καινοτομίας καὶ ὑβριστὰς τῆς Ἀληθείας καὶ Ὁμολογίας, ἀρμόζουν οἱ σκληροὶ λόγοι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ: **«Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν»**⁶⁹.

Ὁ Μέγας Βασίλειος, γιὰ παράδειγμα, ἐπίστευε -ὅπως καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες- ὅτι ἔχει ἄμεση σωτηριολογικὴ σημασία τὸ

67. Β΄ Θεσσαλ. β΄ 3.

68. ΡΓ τ. 32, στλ. 463BC, Ἐπιστολὴ Ο΄ (70): «Ἀνεπίγραφος περὶ συνόδου».

69. Ματθ. κγ΄ 14.

θέμα τῆς κοινωνίας μὲ αἰρετικούς, γι' αὐτὸ καὶ ἤϋχετο νὰ μὴ ἐκπέση ἐκ τῆς κοινωνίας μὲ τὸ τμήμα ἐκεῖνο τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο παραμένει ἐπὶ τῆς βάσεως «**τῆς ὑγιούς καὶ ἀδιαστρόφου διδασκαλίας**»⁷⁰, διότι ἡ κοινωνία ἐν Ὁρθοδοξίᾳ κατατάσσει μὲ τὴν «μερίδα» τῶν δικαίων· ἀντίθετα, ἡ κοινωνία μὲ παραχαράκτας ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας, θέτει αὐτομάτως τοὺς κοινωνοῦντας ἐκτὸς τῆς κοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας⁷¹. Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ὡς Διάκονος ἀκόμη, τὸ ἔτος 361, «ἀπετειχίσθη» ἀπὸ τὸν χειροτονήσαντα αὐτὸν ἐπίσκοπο Καισαρείας Διάνιο, διότι ἐκεῖνος ἀπὸ ἀδυναμία χαρακτῆρος εἶχε ὑπογράψει τὴν μὴ Ὁρθόδοξη ὁμολογία πίστεως τῆς ἡμιαιρειανικῆς συνόδου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 360⁷².

Τὸ ἐλπιδοφόρο εἶναι ὅτι ὀλίγοι εὐαίσθητοι καὶ ἐκλεκτοὶ δοῦλου τοῦ Θεοῦ, ἀψηφοῦντες τὶς δόλιες ἀπειλές, τὴν περιθωριοποίησι καὶ τὶς μάταιες «ἀσφάλειες» τοῦ κόσμου τούτου, ἐλκύονται στὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας ἀποτεριζόμενοι κατὰ τὸ Πατερικὸ παράδειγμα καὶ τὴν Συνοδικὴ καὶ Κανονικὴ προσταγὴ ἀπὸ τὶς ἐπίσημες λεγόμενες Ἐκκλησίες, καὶ

70. PG τ. 32, στλ. 940A, Ἐπιστολὴ ΣΝΑ' (251): «*Τοῖς Εὐαίσηνοῖς*», § 4.

71. Βλ. ἄρθρο: «*Ανεπίτρεπτος ἡ κοινωνία μὲ αἰρετικούς ἐπισκόπους*», ἔφημερ. «*Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις*», ἀριθ. 26/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1997, σελ. 101.

72. Αὐτόθι (μὲ παραπομπή: PG τ. 32, στλ. 388-392, Ἐπιστολὴ ΝΑ' (51): «*Βοσπορίῳ ἐπισκόπῳ*»).

ἀποφεύγοντες διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὴν κοινωνία τῆς οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως.

Κάποιοι, ὅπως οἱ πνευματικοὶ μας πρόγονοι ἐν τῇ Πίστει, ἔπραξαν τοῦτο παλαιότερα, ἐξ αἰτίας τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐπιβολῆς τῆς ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας (1924 ἐ.)· ἄλλοι, ὅπως οἱ πνευματικοὶ μας γεννήτορες ἐν Κυρίῳ, ἔπραξαν τοῦτο ἀργότερα ἐξ αἰτίας τῶν ὄλο καὶ περισσότερο τολμηρῶν οἰκουμενιστικῶν ἀνοιγμάτων καὶ ὑπερβολῶν· ἄλλοι τὸ πράττουν σήμερον καὶ ἀρκετοὶ ἀκόμη ταλαντεύονται περὶ τοῦ σωτηρίου τούτου διαθήματος καὶ παραμένουν στὴν κατάκριτη κοινωνία μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς. Ἡ ἔξαρσις πάντως τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ, ἡ ὁποία θορυβεῖ τοὺς ἐξάρχους τῆς αἰρέσεως καὶ τοὺς ποικίλους ὑπερασπιστὰς ἢ συναδέλφους τους, εἶναι γεγονὸς παρήγορο καὶ βεβαιωτικὸ, ὅτι οἱ ἀγῶνες καὶ τὰ μαρτύρια ἀκόμη πολλῶν δεκαετιῶν δὲν ἔγιναν εἰς μάτην.

Εἶθε ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐνισχύσῃ τὸ Ὁμολογητικὸ Πλήρωμα πρὸς κατίσχυσιν τῆς θείας Ἀληθείας!

Εἶθε νὰ συγκαταλεχθοῦμε μὲ τοὺς πιστοὺς καὶ φρονίμους δούλους τοῦ Θεοῦ στὴν Βασιλεία τοῦ Φωτὸς τῆς θείας Ἀγάπης, ἔνεκα-ἂν μή τι ἄλλο- τῆς ὑπομονῆς μας καὶ τῆς καλῆς προαιρέσεως μας γιὰ ἀγαθὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ μεγαλειώδης ὄρασις τῆς Θείας Βασιλείας, τὴν ὁποῖαν μᾶς περιγράφει ὁ Ἅγιος Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος στὴν Ἀποκάλυψι, ἃς μᾶς παρηγορεῖ στὶς ὅποιες θυσίες μας ὑπὲρ Πίστεως καὶ Ἀρετῆς: «**καὶ νῦξ οὐκ ἔσται ἐκεῖ, καὶ χρεῖαν οὐκ ἔχουσι**

(οἱ σεσωσμένοι) λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτιεῖ αὐτούς, καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων»⁷³. Ἀμήν!

73. Ἀποκαλ. κθ' 4.

Ἡ Πνευματικὴ Κληρονομιά μας καὶ τὸ χρέος μας

† Ἐπισκόπου Ὁρεῶν Κυπριανοῦ
Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς· Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Πατέρες, Μητέρες, Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τὸν Θεῖο Δομήτορα τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας γιὰ τὸ δῶρο τῆς ἀποψινῆς μας *ΙΘ' Συνάξεως Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως*, ἡ ὁποία ἰσχυροποίησε ἔτι περισσότερο τὸν ἱερὸ προμαχῶνα τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ.

Ὁ προμαχῶνας αὐτὸς πρέπει συνεχῶς νὰ ἐνισχύεται, ἔργῳ καὶ λόγῳ, ὥστε νὰ ἀναχαιτίσει καὶ ἀποκρούσει ὀριστικῶς τὴν συκρητιστικὴ αἵρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στὰ ὅρια τοῦ ὁποίου ἐντάσσεται καὶ ἡ *Καινοτομία τοῦ Ἡμερολογίου*.

Εὐλόγως θὰ ἀναρωτήθηκε κάποιος ἀπόψε γιὰ τὴν σκοπιμότητα μιᾶς τέτοιας Συνάξεως, καὶ τὴν ἐνασχόλησί μας μὲ τέτοια θεολογικὰ-ἐκκλησιαστικὰ θέματα, καθ' ἣν στιγμὴν «ἡ Ἑλλάδα τῆς δημιουργίας ὑπονομεύεται ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τῆς μιζέριας», τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τῆς καταθλίψεως.

Εὐχαρίστως, ἂν καὶ μὲ ὀδύνη ψυχικὴ, θὰ ὑπενθυμίσουμε στοὺς Ἀδελφούς μας αὐτούς, ὅτι ἡ κρίσις τῆς Πατρίδος μας σήμερα εἶναι πρωτίστως καὶ θεμελιωδῶς κρίσις Πολιτισμοῦ μὲ κέντρο τὸν Ἀνθρωπισμό.

Ὁ λαμπρὸς Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς ἔχει βαπτισθῆ στὰ νάματα τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ καὶ ἔτσι ἐνσαρκώνεται ἡ ἐθνικὴ μας ταυτότητα· ὅλοι ἔχουμε ἐπωμισθῆ μίαν ἀνεκτίμητη *Πνευματικὴ Κληρονομιά*, τῆς ὁποίας ζωτικὸ κέντρο εἶναι ὁ

Θεάνθρωπος, ὁ σαρκωθεὶς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἡ Ὁδὸς, ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή.

Κάθε παραχάραξις τῆς Θεανθρώπινης Ἀλήθειας νοθεύει τὴν ζωὴ μας, ἀκυρώνει τὴν *Πνευματικὴ Κληρονομιά* μας, ὁδηγεῖ σὲ συμβιβασμὸ καὶ μιζέρια, σὲ προσωπικὸ καὶ συλλογικὸ ἐπίπεδο.

Ἐπομένως, εἶναι καλοδεχούμενη καὶ ἀξιέπαινη κάθε προσπάθεια, ἡ ὁποία μὲ γνῶσι, σεβασμὸ καὶ ἀγάπη ξεπερνάει τὸν λαϊκισμὸ καὶ τὴν δημαγωγία, παρακάμπτει τὶς συμπληγάδες τῆς *εὐσεβοῦς φλυαρίας* καὶ τῆς *θεολογικῆς συνθηματολογίας*, καὶ εἰσέρχεται στὰ οὐσιώδη καὶ σωτήρια· προβάλλει αὐτὰ ὡς *τρόπον ζωῆς* καὶ ἐμπνέει γιὰ μίαν δημιουργικότητα μὲ αἰώνιες διαστάσεις.

Ἡ κοινὴ λογικὴ καὶ ὁ συμβιβασμὸς ἀντιπροτείνουν, ὅτι «ὁ Θεὸς δὲν θέλει, δὲν ζητᾶ τόσα...»· ὥστόσο ὁ Θεός, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἀλήθεια, τὰ ζητᾷ ὅλα καὶ ἀκόμη περισσότερα. Οἱ Μάρτυρες τοῦ Γένους μας εἶναι ἐν προκειμένῳ Ὁδηγοὶ μας ἀδιάψευστοι...

Ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ταπεινῶν μου αὐτῶν σκέψεων, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσω τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Γαρδικίου κύριο Κλήμη, διότι γιὰ πολλοστὴ φορὰ μᾶς βοήθησε νὰ συνειδητοποιήσουμε, ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς στὶς ποικίλες μορφές καὶ ἐκφάνσεις του εἶναι μία Αἵρεσις, εἶναι μία νόσος πρὸς θάνατον, ἐφ' ὅσον νοθεύει τὴν θεανθρώπινη-ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια

καὶ καλλιεργεῖ ἓνα *συγκρητιστικὸ ὄραμα*, τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι σύμφωνα πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἕλληνες, οἱ πολῖτες τῆς οἰκουμένης, δὲν νοσταλγοῦν ἓναν *οὐμανισμό*, ὁ ὁποῖος ἀναμειγνύει ἀλήθεια καὶ ψεῦδος καὶ ἐξαντλεῖται στὰ ἐνδοκοσμικὰ ὄρια τῶν καλῶν σχέσεων, τῆς συμβιβαστικῆς συμβιώσεως, τῆς συναισθηματικῆς ἀγάπης, στὴν βάσι ἐνὸς *minimum ἠθικῆς δεοντολογίας*.

Ὁ κόσμος διψᾷ καὶ κραυγάζει, συνει-

δητὰ ἢ ἀσυνείδητα, **γιὰ τὸν Θεάνθρωπο καὶ τὴν Ἐκκλησία Του στὴν ὀλοκλήρια Της, στὴν πληρότητά Της**: αὐτὸ χρεωστοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι στὸν κόσμο· αὐτὸ ἐπιδιώκουν οἱ *Συνάξεις* μας καὶ ἡ ἐν γένει Μαρτυρία μας.

Εἶθε τὸ Φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος, διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ, νὰ μᾶς καθοδηγῇ στὴν Μαρτυρία μας αὐτή, «ἵνα πιστεύσῃ ὁ κόσμος»!

20.2.2012 ἐκ.ἡμ.

† Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας

Ἀποκαλυπτικὸ Δημοσίευμα σὲ πρόσφατο Βιβλίον Παπικοῦ Συγγραφέως γιὰ τὴν ἀποφασισθεῖσα Ἑνωσι ὀρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν τὸ ἔτος 1970

Εἰσαγωγή-Μετάφρασις:
† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

Κυριακή, 25.6/8.7.2012

ΟΣΟ καὶ ἂν ὁ οἰκουμενιστὴς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος καὶ οἱ θιασῶτες τῆς οἰκουμενιστικῆς γραμμῆς τοῦ Πατριαρχείου, εὐφημίζουν τὸν πατριάρχη Ἀθηναγόρα († 1972) -καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ 40ῇ ἐπετειῶ τῆς ἀποβιώσεώς του- ὡς δῆθεν μεγίστη μορφή, καὶ ἐπίσης ὅσο καὶ ἂν διακηρῦσσουν ὅτι ἡ οἰκουμενιστικὴ γραμμὴ τους κανένα κίνδυνο δὲν συνιστᾷ γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστι καὶ Ἐκκλησία, **ἡ ἴδια ἡ ἱστορία τοὺς διαψεύδει οἰκτρῶς καὶ ἀποκαλύπτει τὸν δόλο καὶ τὴν ἀπάτη τους.**

Ὁ διαχρονικὸς λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι σαφὴς καὶ ἀδιάψευστος καὶ ἔχει καὶ ἐδῶ τὴν ἐφαρμογή του: *«οὐ γὰρ ἐστὶ κρυπτὸν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται, οὐδὲ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται καὶ εἰς φανερόν ἔλθῃ»* (Λουκ. ἡ 17).

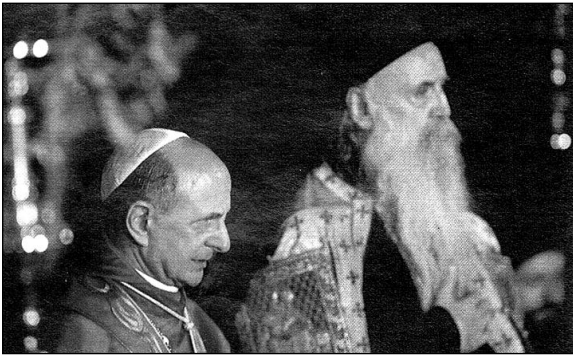
* * *

Μετὰ τὴν «Ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων» μετὰξὺ Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1965, ἡ ὁποία ἐσήμανε ὡς γνωστὸν γιὰ τοὺς Παπικοὺς τὴν «ἄρσι τῆς ἀκοινωνησίας», εἰσηλθάν οἱ Φαναριῶτες ὑπὸ τὸν «μεγάλον» Ἀθηναγόρα στὸν παροξυσμὸ ὄχι τῆς Ἀγάπης τῆς Ἀληθείας, ἐφ'

ὅσον ἡ Ἀλήθεια καταπατήθηκε, ἀλλὰ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ σκότους. Διότι, τὸ Βατικανὸν καμμία αἵρεσί του δὲν ἀποποιήθηκε, ἀλλὰ ἀντιθέτως προέβη καὶ διὰ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου του (1962-1965) στὴν ἐπικύρωσι καὶ ἐδραίωσι τῶν ἀπ' αἰῶνων πλανῶν καὶ διαστροφῶν του· σχεδίασε δὲ γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους μίαν *ὀννιτικοῦ τύπου ἔνωσιν* διὰ τῆς γνωστῆς «ἐπιθέσεως ἀγάπης».

• Ἡ «ἀνταπόκρισις» τοῦ Ἀθηναγόρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὑπερέβη τίς προσδοκίαι τῆς Ρώμης καὶ θεωρήθηκε ὑπερ-

ικανοποιητική. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ τότε Πάπα Παύλου τοῦ VI, ἐντελῶς μυστικά, ἀλλὰ σὲ ἀπόλυτη συμφωνία μὲ τὴν Κωνσταντινούπολι, προτάθηκε ἡ ἄμεση «συλλειτουργία» ἀμφοτέρων ἐν ἔτει 1970 καὶ ἡ διὰ τοῦ τρόπου τούτου *de facto* (ψευδ)ἔνωσίς τους!

Βεβαίως, μία τέτοιου εἴδους προοπτικὴ διαφαινόταν τότε μέσα ἀπὸ ὅλες τὶς κινήσεις, διαθέσεις, κείμενα καὶ πράξεις τῶν δύο πλευρῶν, ὅμως, παράλληλα, λόγω καὶ τῶν σφοδρῶν ἀντιδράσεων ἰδίως στὴν Ἑλλάδα, τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, κατενοεῖτο ὅτι ἡ ἔνωσις δὲν ἦταν δυνατὴ οὔτε ὡς σκέψις γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ τουλάχιστον ἄμεσα.

Καὶ ὅμως, ὅπως ἀποκαλύπτεται σὲ πρόσφατα κυκλοφορηθὲν βιβλίον Ρωμαιοκαθολικοῦ συγγραφέως, Βενεδικτίνου Μοναχοῦ, στὴν Γαλλία, οἱ δύο πλευρὲς εἶχαν ὀρίσει «μικρὰ Ἐπιτροπὴ», γιὰ τὴν μελέτη τῆς προτάσεως τοῦ Πάπα περὶ ἄμεσου ἐνώσεως καὶ τὴν ἐξαγωγή *διαγνώμης*. Καὶ ἡ *διαγνώμη* ἦταν θετική!

Τὰ πρωταγωνιστικὰ πρόσωπα ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς ἦσαν ὁ **Δαμασκηνὸς Παπανδρέου** († 2011), γνωστότατος γιὰ τὴν οἰκουμενιστικὴ του πορεία καὶ συμβολὴ στὸ

ἐνωτικὸ ζήτημα, καὶ ὁ Ἰωάννης Ζηζιούλας, ἀπὸ δεκαετιῶν ἀφανῆς καὶ ἐμφανῆς ἡγετικὸς ἐκπρόσωπος τῶν ὀρθοδόξων γενικὰ στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι καὶ εἰδικὰ στὶς σχέσεις μὲ τὸν Παπισμὸ.

Εἶναι ἄξιο ὑπογραμμίσεως, ὅτι ἂν τότε, πρὶν ἀπὸ 42 ἔτη, ὁ Ἰωάννης Ζηζιούλας δὲν ἔβλεπε κανένα οὐσιαστικὸ ἐμπόδιο γιὰ συλλειτουργία Πάπα καὶ πατριάρχη καὶ γιὰ ἄμεση ἔνωση ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, εἶναι πλέον ἀπόλυτα κατανοητὰ καὶ «φυσιολογικὰ» ὅλα ὅσα ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερα διεκήρυξε καὶ ἐπραξε ἐπὶ τοῦ θέματος. Κατανοοῦμε λοιπὸν πολὺ καλὰ τὴν κατοπινὴ ἐργώδη προσπάθειά του, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ 1980 μέσω καὶ τοῦ «Διαλόγου τῆς Ἀληθείας» μὲ τὸ Βατικανό, νὰ προωθήση καὶ ἐπιτύχη μὲ θεολογικὸ πλέον προκάλυμμα, αὐτὸ τὸ ὁποῖο εἶχε ἀποφασισθῆ τὸ 1970.

Μόλις δὲ πρόσφατα (28.6.2012), ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀνεφέρθη ὡς ἐξῆς περὶ τοῦ μητροπολίτου Περγάμου Ἰωάννου Ζηζιούλα:

«Ὁ Μητροπολίτης Περγάμου ἀποτελεῖ τὸν στιβαρὸν θεολογικὸν βραχίονα τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ἀγλαὸν ἐπίσκοπον καὶ θεολόγον τῆς τὸν χειρισμὸν καὶ τὴν διεκπεραίωσιν ὑψίστης σημασίας ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων εἰς ὅλον τὸ πλέγμα τῶν εὐθυνῶν καὶ τῶν δράσεών τῆς, ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν δυσκόλους ἀποστολάς, προεδρείας καὶ διαπραγματεύσεις».

* * *

Μεταφράζοντες στὰ ἑλληνικὰ -ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ μετάφρασι ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐτνα

κ. Χρυσοστόμου τοῦ γαλλικοῦ πρωτοτύπου- καὶ παραδίδοντες στὴν ἑλληνόφωνη δημοσιότητα τὸ κατωτέρω ἀποκαλυπτικὸ ντοκουμέντο, θέλουμε νὰ τονίσουμε ὅτι, τὸ ἂν ἡ ἀπόφασις ἐκείνη τοῦ 1970 δὲν ἐφαρμόσθηκε ἄμεσα, δὲν ὠφείλετο ἀπλῶς στὴν παρέμβασι τῶν Ἀθηνῶν ἢ τῆς Μόσχας.

Καὶ ἡ Ἀθήνα, τουλάχιστον διὰ τοῦ τότε φιλο-οικουμενιστοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου Κοτσῶνη, καὶ ἡ Μόσχα διὰ τῆς τότε φιλο-σοβιετικῆς ἡγεσίας της, ἡ ὁποία παρεῖχε συνοδικὴ ἀποφάσει τὴν Θ. Εὐχαριστία στοὺς Παπικούς, δὲν ἐξέφραζαν τὸ Ὁρθόδοξο δέον. Δὲν ἐπιθυμοῦσαν ἄμεση ἔνωσι μὲ τοὺς Παπικούς ἢ μὲν Ἀθήνα, λόγῳ τῆς ἰσχυρᾶς ἀντιδράσεως κλήρου καὶ λαοῦ, ἢ δὲ Μόσχα λόγῳ τῶν γνωστῶν «πολιτικῶν» καὶ ἡγεμονιστικῶν ἐπιδιώξεων της.

Εἶναι σαφὲς ἀπὸ τὸ κείμενο-μαρτυρία τοῦ Παπικοῦ συγγραφέως, ποὺ παραθέτομε, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Πάπας, θερμὸς πρόμαχος τῆς οὐνιτικῆς καθυποτάξεως ὄχι μόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ τῆς «ὅλης Ὁρθοδοξίας», ἔκρινε ὅτι δὲν θὰ ἐπετύγγανε τὸ «ὄλον», ἀλλὰ μέρος αὐτοῦ. Καὶ ὁμως, ὁ Πάπας ἤθελε, θέλει καὶ θὰ ἐπιθυμῇ πάντοτε τὸ «ὄλον», ὡς Παγκόσμιος Θρησκευτικὸς Πλανητάρχης, διότι σὲ τοῦτο ἀκριβῶς συνίσταται ἡ οὐσία τῆς «καθολικῆς» ἀσθενείας καὶ ἐωσφορικῆς διαστροφῆς του!

Ἡ καθοριστικῆς σημασίας οὐσία τῆς ὑποθέσεως ἔγκειται στὸ ὅτι οἱ δύο πλευρές, ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ καὶ Παπικοί, εἶχαν πράγματι ἀποφασίσει μυστικὰ τὴν ἄμεση ἑνωτικὴ συλλειτουργία τους τὸ 1970. Αὐτὴ ἦταν καὶ εἶναι ἡ πίστις καὶ ἡ βαθυτέρα πεποιθήσις τῶν Οἰκουμενιστῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῶν τέκνων («τεκνίων»), ἀκολούθων, ὑμνητῶν καὶ συνεχιστῶν τοῦ κατ' αὐτοὺς μεγάλου Ἀθηναγόρου.

Ἰδέτωσαν καὶ κατανοήτωσαν τοῦτο οἱ μὴ συμφωνοῦντες μὲν ποικίλοι ὀρθόδοξο-αμύντορες, ἀλλὰ κοινωνοῦντες μὲ τοὺς Λατινόφρονας καὶ Λατινόψυχους φιλενωτικούς καὶ φιλοπαπιστὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως· καὶ μάλιστα, κατηγοροῦντες ταυτοχρόνως καὶ βάλλοντες σφοδρῶς, ἀδιακρίτως καὶ ἀφιλαδέλφως κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, θείῳ ἐλέει, ἐξέρχονται ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὴν διενεργουμένη αὐτὴ Ἀποστασία, πρὸς διάσωσιν τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ τῇ Ἀγάπῃ.

Τὰ προσωπεῖα πίπτουν καὶ οἱ μάσκες σχίζονται· οἱ εὐθῆνες μένουν καὶ οἱ φωνῆς τῶν συνειδήσεων, ὅσων ἀπέμειναν μὴ «κεκαυτηριασμένων» (πρβλ. Α' Τιμοθ. δ' 2), ἐγείρονται καὶ ἐπαναστατοῦν. Εἶθε ὁ ζυγὸς τῶν «ψευδεπισκόπων» καὶ «ψευδοδιδασκάλων» νὰ ἀποτιναχθῇ καὶ ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας νὰ ἀποκατασταθῇ!

• Τὸ ἐπίμαχο κείμενο παρατίθεται ἀπὸ τὸ Βιβλίον «ΠΑΥΛΟΣ VI καὶ οἱ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ», τοῦ Ἀδελφοῦ Patrice Mahieu, o.s.b., collection «Orthodoxie», πρόλογος μητροπολίτου Γαλλίας Ἐμμανουὴλ Ἀδαμάκη (Paris: CERF, 2012), pp. 197-200:

Ἡ Μυστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἀνοίξεως τοῦ 1970

Η μικρὰ ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία ἐμελέτησε τὴν δυνατότητα εὐχαριστιακῆς συλλειτουργίας [μεταξὺ Πάπα Παύλου VI καὶ πατριάρχου Ἀθηναγόρου I] συναντήθηκε στὸ Ὁρθόδοξο Κέντρο στὸ Σαμπεζὺ (Γενεύη) στίς 27-29 Ἀπριλίου 1970 καὶ ἀπὸ 14-15 Μαΐου, καὶ κατόπιν στὴν Ζυρίχη ἀπὸ 5 ἕως 7 Ἰουνίου. Ἡ τελευταία συνάντησις ἐγένετο στὴν Ζυρίχη καὶ ἡ ἐργασία της, κατ' αἴτησιν τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Πατριάρχου, ἔπρεπε νὰ γίνῃ μὲ τὴν μεγίστη μυστικότητα, ἀλλὰ ὑπῆρξαν [ἤδη] κάποιες «διαρροές».

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπετελεῖτο: ἀπὸ Ὁρθόδοξου πλευρᾶς, ἀπὸ τὸν [τότε] Ἀρχιμανδρίτη Δαμασκηνὸ Παπανδρέου καὶ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Ζηζιούλα [μητροπολίτη Περγάμου τῶρα τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως] καὶ ἀπὸ [Ρωμαιο]Καθολικῆς πλευρᾶς, ἀπὸ τὸν Πατέρα Πιερ Ντυπρὲ (Pierre Duprey) καὶ ἀπὸ τὸν Αἰδεσ. Πατέρα Λὰν (Lanne). [Ἡ Ἐπιτροπὴ] ἔξεδωσε μίαν θετικὴ διαγνώμη σχετικὰ μὲ τὴν συλλειτουργία καὶ ἐμερίμνησε γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ της. Ἄς ἰδοῦμε τίς τελευταῖες γραμμὲς τῆς ἀναφορᾶς τους:

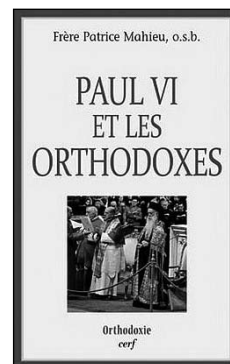
«Φαίνεται ἀνώριμο σὲ αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμή νὰ καθορισθῇ

ὁ τρόπος ἐφαρμογῆς τῆς προτεινομένης πράξεως.

Φαίνεται ἄρκετὸ νὰ εἰποῦμε ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅτι δείχνει ἐπιθυμητὸ νὰ υπάρξουν δύο συλλειτουργίες. Ἄν ὁ Ἅγιος Πατέρας συμφωνῇ, ἡ πρώτη συλλειτουργία, γιὰ ψυχολογικοὺς λόγους καὶ γιὰ τονισμὸ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ πρωτοβουλία ἦταν ἰδική του, ὅπως ὁ Πατριάρχης ἔχει ἐπανειλημμένως παραδεχθῆ, νὰ γίνῃ σὲ μίᾳ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, σύμφωνα μὲ τὸ Ὁρθόδοξο λειτουργικὸ τυπικὸ (στὴν Ἰσταμποῦλ ἢ στὴν Κρήτη, γιὰ παράδειγμα). Ἡ δεύτερη συλλειτουργία νὰ γίνῃ, καλύτερα ὀλίγες ἡμέρες μετὰ τὴν πρώτη, στὴν Ρώμη, σύμφωνα μὲ τὸ Ρωμαϊκὸ λειτουργικὸ τυπικὸ»

(Κοινὴ Ἐκθεσις ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ, Ἰδιωτικὰ ἀρχεῖα).

Ἐνα μέρος αὐτῆς τῆς Κοινῆς Ἐκθέσεως, μὲ τροποποιήσεις καὶ ἀπαλειφὴ κάθε ἀναφορᾶς σὲ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ, δημοσιεύθηκε στὸ [οἴκου-μενιστικὸ περιοδικὸ] «Proche-Orient Chrétien» [Ἡ Χριστιανικὴ Μέση Ἀνα-

τολή] (1972, σελ. 3-17) [ἐκδιδόμενο στὴν Ἱερουσαλήμ] ἀπὸ τὸν Πατέρα Ντυπρέ, καὶ στὸ «*Oriente Christiano*» [Χριστιανικὴ Ἀνατολή] (1974, σελ. 7-25), ἀπὸ τὸν [ἤδη] Μητροπολίτη Δαμασκηνό. Αὐτὸς ἦταν ὁ τρόπος γιὰ νὰ ἐλεγχθοῦν οἱ ἀντιδράσεις καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς (...).

Ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπὸν ἐξέδωσε μία θετικὴ διαγνώμη. Γιατί [ὅμως] μετὰ δὲν ἐφαρμόσθηκε; Ἐνα τέτοιο γεγονός, ἢ ἀκόμη καὶ ἡ ἀποκάλυψις μιᾶς τέτοιας πιθανότητος, θὰ εἶχε καταστροφικὲς συνέπειες ὄχι μόνον γιὰ τὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ἀλλὰ γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὑπῆρχε φόβος, ὅτι ὁ Πατριάρχης ἀμέσως ἢ θὰ ἀπεκηρύσσετο ἢ θὰ καθαιρῆτο. Στὸν Καρδινάλιο Βίλλεμπρανς, κατὰ τὴν διάρκεια ἐπισήμου ἐπισκέψεώς του στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὸν Μάϊο τοῦ 1971, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἶπε, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπισήμου προσφωνήσεως ὑποδοχῆς του:

«Ὅπως ἡ Σεβασμιότης σας γνωρίζει, στὴν Ἐκκλησία οἱ πράξεις τῶν ἡγετῶν, ἐν καὶ ἐξ ἑαυτῶν, εἶναι εὐλογημένες καὶ φέρουν καρπὸν ἀποδοχῆς μόνον ὅταν ἀπηχοῦν τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν πίστι τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅταν συμφωνοῦν μὲ τὶς προσδοκίαι, σὲ συμφωνία μὲ τὴν πίστι του, τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀντιθέτως, προσπάθειες βεβιασμένα ἐπιτελούμενες [...] δύνανται μόνον κα-

ταστροφὴ καὶ προβλήματα ἀργότερα νὰ προξενήσουν»

(Ἱερωνύμου Ἀθηνῶν, «Προσφωνησις κατὰ τὴν Ὑποδοχὴ τοῦ Καρδινάλιου Βίλλεμπρανς», 18 Μαΐου 1971).

Τὸ μήνυμα ἦταν πράγματι σαφές. Στὴν περίπτωσι τοῦ Παύλου VI ὑπῆρχε ἡ σταθερὰ ἐπιθυμία νὰ μὴ διαιρέσῃ τὴν Ὀρθοδοξία. Ἐπίσης, τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας εἶχε προειδοποιηθῆ διακριτικὰ ὡς πρὸς τὸ σχέδιο καὶ ἡ παρέμβασίς του βοήθησε νὰ ἐμποδισθῆ ἡ ἐφαρμογὴ του. Ἐνας μάρτυρας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καλὰ ἐνημερωμένος γιὰ τὸ θέμα, αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἐξήγαγε. Εἰδικῶς ἐφ' ὅσον ἡ πρωτοβουλία προήρχετο ἀπὸ τὸν Παῦλο VI, θεωρήθηκε ὅτι αὐτὴ ἡ γενναιόδωρος χειρονομία θὰ εἶχε δημιουργήσει τεράστια ἀταξία σὲ ὀλόκληρη τὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία. Καὶ θὰ εἶχε συνέπειες, ἐπίσης, γιὰ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ τὶς σχέσεις της μὲ τὴν ὅλη Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία. Τὸ ἀνωτέρω μήνυμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἦταν ἀρκετὰ σαφές. Ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων τῆς 7ης Δεκεμβρίου 1965 εἶχε ἤδη προξενήσει προβλήματα. Ἡ συλλειτουργία τοῦ Πάπα μὲ τὸν Πατριάρχη θὰ διακινδύνευε σχέσεις ἐπίπονα καλλιεργημένες μὲ τὶς ἄλλες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Ὁ Παῦλος VI ἐπιθυμοῦσε νὰ διατηρήσῃ μία πολιτικὴ συστηματικῆς προσεγγίσεως μὲ τὴν ὅλη Ὀρθοδοξία. Ὁλοκληρώνοντας τὸ σχέδιο, διακινδύνευε νὰ χάσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν

Ρώσων καὶ νὰ ἐμποδίσῃ κάθε προσπάθεια προσεγγίσεως μετὰ τὴν Ἀθήνα καὶ μετὰ τὸ Βουκουρέστι. Ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν δέχεται μίᾳ ἑνώσει ποὺ προκύπτει μετὰ κόστος νέων διαιρέσεων ὡς «παραπλεύρου καταστροφῆς».

- Γαλλικὸ πρωτότυπο: <http://orthodoxologie.blogspot.fr/2012/06/ce-quoi-nous-avons-echappe-slava-lui.html>

Γ'.

Χρονικά

**Ἱερὰ Σύνοδος
τῶν Ἐνισταμένων**

Χρονικά

Ίερά Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων

Ἁγια Θεοφάνια 2012

ΧΑΡΙΤΙ τοῦ Ἐπιφανέντος Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ, τὴν Πέμπτη, 6/19.1.2012, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων ἐώρτασε τὰ Ἁγια Θεοφάνια στὸν Ὠρωπὸ Ἀττικῆς.

Ὁ Μεγάλος Ἁγιασμός τῶν ὑδάτων στὴν προβλήτα τοῦ Ὠρωποῦ ἐτελέσθη ἀπὸ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Ὠρεῶν κ. Κυπριανό, Ἀναπληρωτὴ τοῦ ἀσθενοῦντος Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμ. Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπηύθυνε καὶ ἐπίκαιρο ἐόρτιο Μήνυμα.

Συμμετέσχε μεγάλο πλῆθος εὐσεβῶν ἀπὸ

τὴν Ἀθήνα, τὴν Ἀττικὴ καὶ ἄλλες περιοχὲς τῆς Πατρίδος μας, ὡς καὶ μικρὲς ὁμάδες Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἀπὸ τὴν Ρουμανία καὶ τὴν Τσεχία.

Στὸν πανηγυρικὸ ἐορτασμὸ ἔλαβαν μέρος πέντε ἀκόμη Ἀρχιερεῖς: ἀπὸ τὴν Ρουμανία, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου τῆς χώρας αὐτῆς Σουτσάβας κ. Σωφρόνιος καὶ Γαλατσίου κ. Διονύσιος, καὶ ἀπὸ τὴν χώρα μας οἱ Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος

καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης.

Ἐπίσης, συμμετείχαν Κληρικοὶ ἀπὸ τὶς Ἐνορίες καὶ τὶς Ἱερὲς Μονὲς τῆς Κοινότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων καὶ πολλοὶ Μοναχοὶ καὶ Μοναχές. Στὴν λιτανευτικὴ πομπὴ προηγούντο δεκάδες νέοι καὶ νέες μὲ παραδοσιακὲς ἐνδυμασίες, λάβαρα καὶ σημαίες, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου Φυλῆς.

Στὴν ἐξέδρα τῶν ἐπισήμων ἔλαβαν τιμητικὴ θέσι μεταξὺ ἄλλων καὶ οἱ Δήμαρχοι Ὠρωπίων κ. Ἰωάννης Οἰκονομάκος καὶ Φυλῆς κ. Δημήτριος Μπουραϊμῆς μὲ συνεργάτες τους, οἱ Βουλευτὲς Ἀττικῆς κ.κ. Ἀθανάσιος Μπούρας καὶ Ἀπόστολος Σταύρου, ὁ πρῶην Δήμαρχος Ἄνω Λιοσίων κ. Εὐάγγελος Χριστοφιλάκης καὶ ἄλλοι παράγοντες τοπικῶν φορέων.

Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Κέννα

ΤΗΝ ἐπομένη τῶν Ἁγίων Θεοφανίων, Παρασκευὴ, 7/20.1.2012, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος μετέβη γιὰ μίαν ἐβδομαδιαία ποιμαντικὴ ἐπίσκεψιν στὶς Ἱεραποστολικὲς Κοινότητες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας στὴν Κέννα τῆς Ἀν. Ἀφρικῆς. Μαζί του ἦσαν καὶ οἱ Ἀδελφοὶ ἐκ Ρουμανίας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει γιὰ νὰ συμμετάσχουν στὰ Ἁγία Θεοφάνια στὴν Ἑλλάδα, συμπεριλαμβανομένων τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Σουτσάβας κ. Σωφρονίου καὶ Γαλατσίου κ. Διονυσίου καὶ ἐνὸς Ἱερέως.

Τὴν Κυριακὴ, 9/22 Ἰαν., τελέσθηκε ἱερὸ Συλλεΐτουργο τῶν τριῶν Ἀρχιερέων μὲ τοὺς Πρωτοπρ. π. Ἰωάννη Ντζάγκι καὶ π. Ἰά-

κωβο Γουώρινγκε, τὸν Ἱερομ. π. Θεοφάνη Καριούκι (Ἀγιοκυπριανίτη) καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς τοπικοὺς Κληρικοὺς μας στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου

στην Κάντζα τοῦ Ἐμπού, παρουσία μεγάλου πλήθους πιστῶν. Ἐπίσης, τὴν Δευτέρα, 10/23 Ἰαν., ἱερὸ Συλλεῖτουργο τελέσθηκε στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου στὸ Ὄρος τῆς Κένυας.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπισκέψεως ἐγίναν συνάξεις καὶ συζητήσεις μὲ τοὺς Κληρικούς καὶ τὸν πιστὸ λαὸ τῆς Ἱεραποστολῆς, στοὺς ὁποίους καὶ παραδόθηκε ποσότητα

βιβλίων ἐκκλησιαστικοῦ περιεχομένου στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα γιὰ τὴν ὑπὸ ἴδρυσιν Βιβλιοθήκη τῆς Ἱεραποστολῆς. Ἀκόμη, πραγματοποιήθηκαν ἐπισκέψεις σὲ Ἐνορίες τῆς Ἱεραποστολῆς στὸ Καθαγκιρίρι, τὸ Μακένγκι καὶ τὸ Γκατουντούρι, καθὼς καὶ στὸ ἤδη ἔτοιμο κτήριο, στὸ ὁποῖο σὺν Θεῷ θὰ στεγασθῇ ἡ προετοιμαζομένη Ἀνδρῶα Μοναχικὴ Ἀδελφότητα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 2012

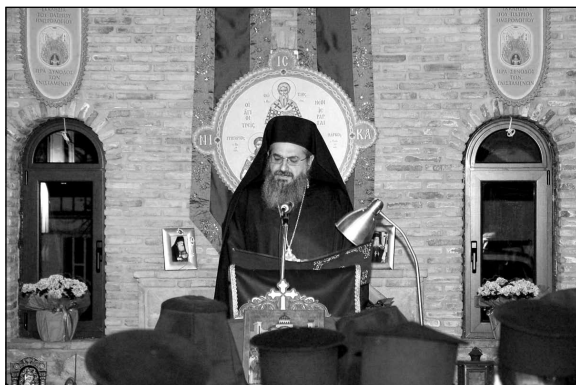
ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ τῆς Ὁρθοδοξίας, 20.2/4.3.2012, τελέσθηκε ἐόρτια ἀρχιερατικὴ Θ. Λειτουργία στὸ Μητροπολιτικὸ Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἡτοι στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, ἐλειτούργησε μὲ τοὺς Θεοφιλ. Ἐπισκόπους Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομο καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντα καὶ Κληρικούς τῆς Μονῆς, τῇ συμμετοχῇ μεγάλου πλήθους πιστῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου, τελέσθηκε περίξ τοῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ

ἢ καθιερωμένη Λιτανεΐα τῶν ἱερῶν Εἰκόνων καὶ ἀναγνώσθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς τμήματα τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας.

- Στὶς 19:00' ἐγίνε ἡ «ΙΘ' Σύναξις

Ἐπισημοποιήθηκε ἡ ἐκδήλωση «Ἐκκλησιαστικὴ Ἐνημερώσεως» στὴν Αἴθουσα-Ἀρχονταρῆσι τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς. Παρέστησαν οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος, Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης, Κληρικοί, Μοναχοὶ καὶ Μοναχές καὶ μεγάλο πλῆθος πιστῶν, ὡς καὶ ὁ Δήμαρχος Φυλῆς κ. Δημήτριος Μπουραΐμης. Χορὸς Μοναζουσῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς ἔψαλ-

λε ὀλίγους ὕμνους, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος ἔκανε σύντομη Εἰσαγωγή καὶ ὁ κύριος Ὁμιλητῆς Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀνέγνωσε τὴν Εἰσήγησί του «Τὸ Φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ Σκότος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» (βλ. σελ. 27-51 τοῦ παρόντος). Ὁ δὲ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος κ. Κυπριανὸς κατέκλεισε δι' ἐνὸς συντόμου μηνύματος, μὲ τίτλο: «Ἡ Πνευματικὴ Κληρονομιά μας καὶ τὸ χρέος μας» (βλ. σελ. 52-53 τοῦ παρόντος).

Ἡ πρώτη τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς

ΤΗΝ Πέμπτη, 27.4/10.5.2012, συνεκλήθη, χάριτι Θεοῦ, ἡ πρώτη τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, στὴν ἱστορικὴ Ἱερά Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς. Μετὰ τὴν τέλεσι τῆς Θ. Λειτουργίας, στὴν μεγάλη Αἴθουσα-Ἀρχονταρῆσι τῆς Μονῆς ἄρχισαν οἱ ἐργασίες τῆς Συνάξεως. Χορὸς Μοναζουσῶν ἔψαλε ἐπίκαιρους εἰσαγωγικοὺς ὕμνους. Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκο-

πος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος καὶ κύριος Συντονιστῆς τῆς Συνάξεως, ἔθεσε τὴν προσευχητικὴ ἔναρξι καὶ στὸ προεδρεῖο συνεκάθησαν οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης. Συμμετεῖχαν εἴκοσι περίπου Κληρικοί, Μοναχοὶ καὶ Μοναχές καὶ μερικὲς δεκάδες λαϊκῶν Ἀντιπροσώπων τῶν ἐκκλησιαστικῶν Καθιδρυμάτων μας τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ τὰ διαδικαστικὰ καὶ τὴν ἀνάγνωσι Χαιρετιστηρίων Μηνυμάτων, ὁ Θεοφιλ. Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸς ἀνέγνωσε τὶς «*Εἰσαγωγικὲς Σκέψεις*» γιὰ τὴν Σύναξι.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης ἀνέγνωσε τὴν Εἰσήγησί του μὲ θέμα: «*Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα*» καὶ προεκλήθη γόνιμος συζήτησις.

Κατόπιν, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸς ἀνεφέρθη στὰ Πεπραγμένα τοῦ πρώτου ἑξαμήνου λειτουργίας τοῦ «Συνοδικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου» (ΣΥ.ΦΙ.ΤΑ.) καὶ ἐπίσης ἀνέγνωσε τὸν προτεινόμενον «*Κανονισμὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διακονίας ΣΥ.ΦΙ.ΤΑ.*», ὁ ὁποῖος ἔτυχε τῆς ἐγκρίσεως τῆς Συνάξεως.

Στὸ δεῦτερο μέρος τῆς Κληρικολαϊκῆς

Συνάξεως ἀνεγνώσθη ἕτερα Εἰσήγησις ἀπὸ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸ μὲ τίτλο: «*Ποιμαντικὴ Ἐπιστολή: Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, τὰ ἱερά Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Γάμου καὶ ὁ κίνδυνος ἀλλοτριώσεως αὐτῶν*». Κατόπιν εὐρείας συζητήσεως, τὸ κείμενον ἔτυχε ἐπίσης τῆς ἐγκρίσεως τῆς Συνάξεως.

Τέλος, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸς ἀνέγνωσε καὶ τὴν Εἰσήγησι περὶ τοῦ σημαντικοῦ, ὡς καὶ τραγικοῦ, θέματος τῆς ὑπερβάσεως τῆς διαστάσεως μεταξὺ τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν στὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τίτλο: «*Ἐκκλησις Ἐνωτικῆ: Ἀντι-οικουμενισμός. Πρὸς ὑπέρβασιν τῆς πολυδιασπάσεως*» (βλ. σελ. 17-18 παρόντος τεύχους). Καὶ αὐτὸ τὸ κείμενον ἐγκρίθη ἀπὸ τὴν Σύναξι.

Προεξαγγελθεῖσα Εἰσήγησις περὶ τοῦ θέματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δὲν κατέστη τελικὰ δυνατὸν νὰ ἐτοιμασθῆ γιὰ πρακτικὸς λόγους, ἀλλὰ ἐκκρεμεῖ γιὰ τὸ ἐγγὺς μέλλον.

• **Ἐπρόκειτο** γιὰ Σύναξι ἐπίπονη μὲν, ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ σημαντικὴ ἀπὸ πλευρᾶς θεματολογίας, ἐνδιαφέροντος, συμμετοχῆς καὶ πορισμάτων. Δυνάμεθα δὲ νὰ ὑποστηρί-

ξουμε, ότι αποτελεί ένα ιστορικό όρόσημο στην πορεία της Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητός μας με ἐλπιδοφόρες προοπτικές.

«ORTHODOX RESISTANCE AND WITNESS»

THE OFFICIAL PERIODICAL
OF THE HOLY SYNOD IN RESISTANCE

PUBLISHER

The Standing Holy Synod in Resistance

WITH THE BLESSING OF

His Grace Bishop Cyprian of Oreoi
Acting President of the Holy Synod in Resistance

OWNER

Holy Monastery of St. Cyprian, Fili, Attica, Hellas

MANAGING EDITOR

His Grace Bishop Clement of Gardikion

TELEPHONE NUMBER

+ 30 210 2411511

TELEFACSIMILE NUMBER (Telefax)

+ 30 210 2411080

ELECTRONIC MAIL ADDRESS (e-mail)

HolySynod@synodinresistance.org

OFFICIAL WEBSITE

<http://www.synodinresistance.org>

POSTAL ADDRESS

Holy Monastery of St. Cyprian
P.B. 46006 - 133 10 ANO LIOSIA - HELLAS

Printed in Hellas

